

Khi Chàng 17 Nàng 19

Contents

Khi Chàng 17 Nàng 19	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương Ngoại Truyện 1	9
4. Chương Ngoại Truyện 2	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	55
13. Chương 13	60
14. Chương 14	82
15. Chương 15	85
16. Chương 16	89
17. Chương 17	92
18. Chương 18	96
19. Chương 19	101
20. Chương 20	105
21. Chương 21	108
22. Chương 22	111
23. Chương 23 - End	115

Khi Chàng 17 Nàng 19

Giới thiệu

Nào, chúng ta hãy tưởng tượng, nếu như có một cô nàng lại đi thích “nhầm” một cậu nhóc kém mình

1. Chương 1

(Chap này Phoenix viết , Johnny chỉ edit 1 tí thôi)

Trường cấp 3, Lầu 2 , lớp ngoài cùng bên phải(lớp 12A1), Bảo Nhi đang lật từng trang sách Anh Văn lớp 12 mới toanh, nó vừa ngẫm nghĩ vừa ngẫm nghĩ:

- Hôm nay là ngày đầu tiên vào học lớp 12, sao nhanh thế nhỉ... mới đây lại sắp tốt nghiệp rồi...

Đang ngẩn ngơ thì chợt bọn con gái trong lớp cùng với tụi con gái lớp kế la oai oái lên, tụi trong lớp cũng chạy ủa ra xem chuyện gì:

- Chết tiệt, lại là trò " mở màn"(đánh nhau) đầu năm, sắp có kịch hay rồi...- Con bé ngán ngẫm quăng cuốn sách xuống bàn và bước ra khỏi cửa lớp. Trước mặt nó... cả dãy dài hành lang đông mịt con gái, lẫn con trai chen chúc nhau đứng từ thành lan can nhìn xuống.

Nó hiểu kỳ vội chen vào:

- Xin lỗi... tránh ra giùm cái...- chen một hồi mới thấy đc khung cảnh bên dưới - Oài... chóng mặt thế... từ đây nhìn xuống cũng 6 hay 7 mét rồi.

Bảo Nhi chợt để ý lũ con gái chỉ tay về một thằng con trai đang đi phía dưới sân:

- Mình cứ tưởng...Ừ mà thằng đó là gì mà tụi nó ủa nhau ghê vậy.

- Sao cậu ngốc thế - Hà, bạn học cùng lớp với nó - Không thấy hần đẹp zai lắm sao..

- Sao cơ ? - Nó chợt quay xuống nhìn gương mặt thằng nhóc đang đi bên dưới, cao 1m70 nặng 48 ký.

Trong thằng nhóc có vẻ cô độc trong đám người xung quanh nó, nhưng lại rất đặc biệt với gương mặt cực kỳ dễ thương : gương mặt thanh tú, luôn cái đầu dựng mái xéo.

Nhìn tóc của thằng đó đẹp thật, giống một người...

Thằng nhóc chợt ngược mặt lên, lũ con gái còn la lớn hơn lúc này chỉ có một mục đích là gây sự chú ý với anh chàng đẹp trai đang đi ở bên dưới.

Bảo Nhi chợt nhận ra "thằng đó" chính là Duy

- Oh My God , mình có nhìn nhầm không ?Minh Duy... - Nhi thốt lên

Dường như Duy không thấy nó, nó sẽ không biết làm sao nếu mà Duy thấy con nhỏ " hâm " như nó...

Hà quay sang:

- Sao? Cậu biết hần hả?

- Hà

Cả đám con gái quay phắt sang Nhi khi nghe hết câu nói của Hà

Nhi vừa bụm miệng

"Chết rồi...lỡ mồm" Nhi nghĩ thầm

- Có chuyện gì mà nhìn tớ ghê vậy

Nhi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi vụt cái chạy vào lớp...

Ừng hộ nèo

Tiếng chuông " reng! reng! " vào tiết.

Tiết học đầu tiên: Ngữ Văn.Bảo Nhi vừa nghe giáo viên giảng bài , nó vừa thầm nghĩ:

- Thật không tin được, mình lại được học chung trường với Duy... Có mơ không đây... ờ mà cũng phải, trong thành phố này chỉ có 2 trường cấp 3, mà không là trường kia thì là trường này- Nó chặt tay có đầu mình- Chết tiệt! mình điên rồi, hẳn đã từ chối mình.... còn bảo mình bị " hâm " nữa... sao mình lại nghĩ tới thằng điên đó vậy chứ

Đang nghĩ ngợi lung tung thì bà cô khó tính đi đến đập tay lên bàn của nó:

- Bảo Nhi, đứng dậy trả lời câu hỏi cô vừa hỏi... mau lên...

Nhi giật mình đứng dậy:

- Gì ạ ?

- Em lại không tập trung trong giờ của cô nữa! - Bà cô khoanh tay lại, đi lên bàn... trước khi giở tiếp bài học, bà cô còn phán cho nó 1 câu:

- Ghi tên lên sổ đầu bài với cái tội không tập trung !

- Cô ơi... đừng mà... đầu..năm... - Nó chu mỏ nằng nẵng

- Ghi thêm tội: diện lý do trong khi đó mình làm sai

- What ? - Con bé há hốc mồm

- Xin chia buồn " mở màn " đầu năm! - Hà ngồi kể bên khúc khích

- Ya! - Nhi đẩy tay Hà - chết tiệt!

5 tiết học cũng trôi qua nhanh chóng, bây giờ cả lớp đứng lên chào giáo viên ra về, tiếng chuông " reng! reng!Reng " báo kết thúc ngày học, cái thứ âm thanh mà Bảo Nhi đang mong chờ suốt 5 tiết học cuối cùng cũng vang lên

Bảo Nhi tranh thủ xếp tập vở vào chiếc balo xinh xắn của nó, rồi ra về.Ở sân trường, tất cả học sinh đang ùa nhau về, khung cảnh vô cùng nhộn nhịp.Nó vác balo vừa đi tềnh tênh ra cổng, vừa đang lầm bầm rửa thắm bà cô đáng ghét lúc nào cũng bắt lỗi nó dù là rất nhỏ, thì từ đâu một lũ con gái xinh đẹp tới kéo nó đi ra phía sau dãy lớp học, một đứa con gái xinh nhất trong đám bước ra:

- Các cậu muốn gì hả ? - Bảo Nhi

- Cậu biết Hoàng Minh Duy chứ hả ?

- M..Minh D..Duy..Duy nào chứ....làm gì có - Bảo Nhi lắc đầu

- Cậu nói xạo, hồi sáng này thấy Duy thì cậu đã hét : " mình có nhìn nhầm không? Minh Duy "

- Ý cậu nói cái thằng " đầu dưng máng xối " đó à ? - Nhi giả vờ

- Đây, sao dám gọi " thần tượng " của mình như thế hả? Muốn chết à? - Cô nàng kéo balo của Nhi. Nhi cố giật lại

- Trả tớ...

- Không hồn thì khai ra đi!- Tội con gái xinh lên kéo , đứa thì nắm tóc, đứa nắm áo.

2. Chương 2

Chap néch xoong(Johnny)

-Khai cái gì_Mặt Nhi ngáo ngáo

-À thì cậu ấy thích cái gì_Cô nàng rút trong túi chiếc điện thoại ra

-Thả tớ ra đã_Nhi quấy quấy

-Được rồi , bỏ bạn ấy ra và đi ra ngoài kia hết đi_Cô nàng quay ra nhìn mấy đứa còn lại ra lệnh . Mấy đứa kia bỏ tay ra và lon ton đi ra ngoài sân trường -Thế Duy thích gì , nói mau_Cô nàng hí hửng nhìn Nhi

Nhi cho tay lên vuốt cằm suy nghĩ một lúc rồi nói

-Hình như là búp bê

-Ừm..._Cô nàng nghe xong hí hoáy bầm bầm bàn phím rồi tự nhiên quay ra Nhi -Cái gì..._Mắt nhỏ đỏ tròn xoe nhìn Nhi -Búp bê á...

-Ừm....

Nhỏ xì mặt xuống chán nản và quay người đi không thèm nói thêm 1 câu nào nữa...Nhi đứng đó nghe răng cười nghĩ

"Cái con nảo phẳng , nói thể mà cũng tin . Hô hô hô hô.....

Mà mình còn đứng đây làm gì nhỉ , sắp trễ rồi... về thôi "

Nhi lon ton chạy ra lấy xe và bon bon đạp về nhà...

Tớ chỉ nghĩ được chút chút thôi , mỗi lớm rồi đi nụ đây

Hôm sau, Bảo Nhi vẫn tung tăng đi học như không có chuyện gì.

Sau khi gửi xe ở nhà xe phía sau trường,nó đang tung tung vác balo đi lên lớp, chưa kịp bước lên cầu thang thì có ai đó kéo tay nó đi, nó cố ghì lại nhưng không được, người kéo tay nó cũng là một đứa con gái:

- Thả tôi ra...- nó hét lên

Đứa con gái đó không nói gì, và vẫn cứ lôi tay nó chạy về hướng khu nhà kho bị bỏ trống đã lâu.

Đến một cái nhà kho, đứa con gái đẩy nó té phịch ra đất, phía sau nó là lũ con gái hôm qua. Và cô nàng hôm qua cũng ra mặt:

- Mà giờ trò gì đây ? - Đi đến túm áo

Nhi cố gỡ tay cô ả ra:

- Buông ra.... rách áo...!

- Tao biết mày là một tiểu thư, nhưng khi ở đây thì ai cũng như ai thôi

- Mày...muốn gì ? - Nhi sợ hãi

- Mày cũng cáo lắm chứ nhỉ ? Hôm qua tại tao chỉ đùa cho vui thôi, hôm nay là không đùa nữa đâu - Cô ả đổi sắc mặt - Nói, mày tại sao biết Hoàng Minh Duy, mày là gì của Duy ?

- Là..là..là gì hả? Tôi đâu biết cái thằng đó là ai đâu !

- Con nhỏ Trần Tố Trinh này đâu có điên ? Mày gạt ai đó! Nếu không biết sao mày biết tên Duy ?

- Gì hả ? T..Tô...tố Tr..Trinh ? - Nhi lắp bắp - (chẳng phải là đứa con gái nổi tiếng là sư tử của trường sao ? .. hic hic)

- Nói mau...

- (Không lẽ nói ra... mình bị Duy từ chối... ôi trời...) Không..hắn..hắn chỉ là bạn của bạn tôi, tôi chỉ biết nhưng không quen - Nhi cố sức gạt tay Trinh ra nhưng vô ích, cô ả chắc có học võ.

- Ôi.. nhìn gương mặt nó này, trong xinh xắn... Nhưng giờ thì sẽ chẳng còn xinh đẹp nữa đâu - Cô ta cười nham hiểm - Tại bay đánh nó cho tao, nhắm thẳng vào mặt mà đánh

Nhi hoảng sợ thốt lên thất thanh:

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGGG! CỨU TÔI VỚI !

Cả đám con gái lao lên đánh Bảo Nhi túi bụi.

- Cô hiệu phó đến... cô hiệu phó đến ! - Bên ngoài vang vẳng câu nói của một đứa con gái. Tụi trong nhà kho nghe thấy hoảng loạn chạy mất, Tổ Trinh trước khi đi còn quay lại nói với Nhi:

- Coi như mây may mắn !

- Ôi.. Chết tiệt...lũ chết tiệt... sao dám đánh mình như thế chứ ! - Nhi cô lồm cồm ngồi dậy... nó cố cựa quậy Bên ngoài, một cô gái bước vào, hình như không phải là một trong bọn ban nãy, cô gái chạy đến đỡ Bảo Nhi:

- Chị có sao không ?

- K..không sao ! - Nó có gương mặt nói - Chị? - Nó sợ hãi - Chị ?? chị gì cơ ? - Nó to mắt nhìn cô gái

- Em là học sinh năm đầu của trường, em là Anh Thy !

- Cảm ơn em.. cứu chị.. !

- Đi thôi... không tụi nó biết bị lừa sẽ quay lại ! - Thy cố đỡ Nhi ngồi dậy

Chợt từ đâu ở ngoài một thằng con trai chạy xông vào đẩy Thy ra và đỡ lấy Bảo Nhi:

- Anh.. anh làm gì vậy ? - Thy

- Cô ta là bạn anh ! - Chàng trai

- Ồ - Thy

- Hả ? - Nhi chợt thấy thằng con trai đang đỡ nó

- Hả ? - Nhi ngược mặt lên nhìn thằng con trai đang đỡ nó, trong lòng nó luôn mong muốn đó là ...Duy- (Là Duy ?)

Nhưng nó chợt thét lên:

- AAAAAAAAAA! Tha...t..thái..Thái Anh! - Nó xô Thái Anh ra

- Chị à.. sao vậy ? - Anh Thy chạy tới đỡ Nhi

- Cậu...- Nó đứng không vững , nhưng cố chỉ tay về Thái Anh - Sao lại ở đây ?

- Chẳng phải cậu kêu cứu à ? - Thái Anh đứng khoanh tay lại làm giá

- Ôi trời, đồ chết tiệt - Nhi bầm bầm khi nhìn thấy thái độ của anh chàng - (cái thằng điên này !)

- Nhìn cậu la to thế chắc không sao rồi ! - Thái Anh mỉm cười - Đi thôi ! - Thái Anh nắm tay Anh Thy đi mất

- Cái đồ chết tiệt...Hai người đó đang làm trò gì chứ ! - Bảo Nhi bực bội cố gấn cuối xuống nhặt lại balo và trở về lớp.

Khi ở lớp, nó nằm dài ra bàn như là " động vật không xương sống " vậy. Trong suốt tiết học nó chỉ ghi ghi và chép chép, mà chẳng để tâm nghe bài giảng. Bảo Nhi vốn là vậy, khi cần nó sẽ tìm thằng lớp trưởng " kute" để nhờ thằng nhóc giảng lại bài, nhờ cái đầu có chút " chất xám " nên nó nhận được danh hiệu hs Khá là chuyện thường.

Chuông reo báo hiệu tan trường, nó cố thu xếp tập vở dù tay còn hơi đau, vì khi bị đánh nó cố lấy tay đỡ lấy gương mặt nên mới khổ như vậy.

- Ôi! đau quá đi mất - Nó rên rỉ

Bỗng một đứa con trai trong lớp đang đi ra thì khựng lại hỏi thăm:

- Cậu sao thế ? -

- Không có gì đâu ! - Nhi lắc đầu

Khi thấy Linh (cô bạn lớp phó) đi ngang qua, nó chợt nhớ và gọi:

- Linh à ... -

Linh dừng lại:

- Gì vậy ?

- Có thể ỉnh mượn.. mượn áo khoát kô ? - Nó nài nỉ. Sau một hồi suy nghĩ, Linh gật đầu:

- Ừ

Con bé vội mặc áo khoát có cái nón kéo xuống , mặt đeo khẩu trang mắt kính đen , trong chẳng khác ninja .

Nó cố lờ mờ đi đến nhà xe, tránh bị cô ả Tố Trinh phát hiện. Sau khi ra khỏi trường, nó thở phào bỏ khẩu trang và kính ra, vừa dắt xe nó vừa lăm bằm rửa thẳng Duy:

- Đồ chết bằm! Nếu mày hok xuất hiện thì chị đâu có như vậy chứ...! Đúng là đồ quái đản... con gái tử tình thì kô thích thì nói là kô thích, chẳng nói chẳng rằng phan ột câu là mình bị ” hãm ”, đồ heo... *****... đồ gia súc... Chắc chắn hẳn là gay rồi, con gái tử tình mà còn chửi lại.. cái thằng hãm... - Nó cứ rửa như thế.

Đi đc một đoạn thấy một chiếc xe bán món kẹo bông mà nó thích, Bảo Nhi liền đi đến :

- Chà.. còn 1 cây à.. ? - Nó thăm nghĩ...

- Chú ơi... - Con bé định nói thì

- Bán cho cháu cây kẹo đó ! - Tiếng một thằng con trai. Bảo Nhi bực bội , quay ra xem thằng chết tiệt nào dám dành kẹo của nó:

- Cái đó tôi... - Nó to mắt, vội bùm miệng lại. Đó là thằng Duy trên chiếc xe đạp , phía sau nó là một cô bé rất dễ thương, chắc hẳn là bạn gái của nó:

- Sao hả ?? - Duy trừng mắt nhìn nó

- Yaaaaaa! Sao cậu dám dành kẹo của tớ.. muốn chết à ? - Nhi quát

- Nè, lớn rồi còn kẹo à ? Đáng nhẽ anh chị cấp trên phải nhường cho em út chứ?

- Cậu... - Kô biết phải cãi đến bao giờ, nó đành ngậm ngùi bỏ cuộc đi về...Lại dắt xe... lại tiếp tục màn chửi rửa thẳng Duy, nó cứ như thế cho đến khi về tận nhà.

Khi về nhà, lên phòng, nó quăng cặp phịch ra giường.

- Chết tiệt...hôm nay là ngày gì thế này ! - Nó lăm bằm

Vừa tức mình, nó vừa ngồi trên nệm vừa dùng tay đập mạnh vào gối mà rửa:

- Duy chết tiệt... Sao lại đối xử với mình như thế chứ... Mình thật tình muốn biết tại sao hẳn lại nói mình ” hãm ”... - Dù bị từ chối nhưng nó vẫn luôn nghĩ về thằng nhóc.

Chợt có tiếng gõ cửa, Nhi vội ra mở cửa:

- Tiểu thư xuống ăn cơm ! - Cô người ở

- Hôm nay em sẽ kô ăn trưa đâu, em mệt lắm! chị bảo bố mẹ em thế nha! - Rồi nó đóng sầm cửa lại và khóa luôn cửa để khỏi bị làm phiền.

Bên dưới nhà, bố mẹ nó đang chuẩn bị ăn trưa thì cô hầu chạy xuống thông báo:

- Tiểu thư nói là cô ấy kô muốn ăn!

- Con bé này lại bày trò gì đây ? - Bố của Nhi

- Đến khi đói,con bé cũng sẽ tự mò xuống thôi ! - Mẹ của Nhi mỉm cười

6 giờ chiều, Nhi vẫn trong phòng ngủ, đang ngủ ngon thì cái bụng cứ sôi ùng ục...Dù rằng trước đó 2 hay 3 giờ nó đã lên vào bếp ăn.

- Ôi, cái dạ dày đáng ghét, đang ngủ ngon ! - Nó lấy tay dụi dụi mắt.

Con bé cô lét từng bước xuống nhà, may là nó ở tầng 1, nếu mà ở tầng 2 chắc rụng chân luôn.

Trên người vẫn còn mặc đồng phục, nó vội gọi cho người hầu làm món ăn.

Sau khi ăn no, chuẩn bị lên phòng lôi hết vở ra học thì:

- Cô chủ ơi, có ai muốn gặp cô chủ kìa ! - Một cô người hầu chạy vào

- Ai vậy ? - Nó to mắt , rồi vội chạy ra cổng xem ai.

Đến cổng, trước mặt nó là cô bé Anh Thy, trong một bộ váy rất xì tin.

Anh Thy mỉm cười như chào Bảo Nhi, con bé ngạc nhiên chạy lại :

- Sao em biết nhà chị vậy ? -

- Hồi trưa em chạy ngang qua khu này thì thoáng thấy chị dắt xe vào nhà nên em đoán là nhà chị

- Vậy à ? Đã đến rồi thì vào nhà đi ! - Nhi mỉm cười

- Chị vẫn còn mặc đồng phục à ? - Anh Thy chợt để ý trang phục của Nhi đang mặc.

Câu hỏi khiến Nhi bối rối:

- À ừ ! - Nhi vừa gãi đầu vừa cười 1 cách gượng gạo.

- Chị đi uống trà sữa với em kô ? - Anh Thy

- Ủ, ờc đó.. chờ..chờ chút!

Nhi phóng thật nhanh vào nhà để thay đồ(tất nhiên là tắm ^^!)

Nhi và Anh Thy cùng nhau đến một quán trà sữa ven một bờ hồ ở công viên. Trên tầng cao nhất (tầng 3), trà sữa loại thượng hạng nhất, máy lạnh, tiện nghi đầy đủ, Nhi và Anh Thy đang cùng ngồi uống trà sữa:

- Em hay đến đây lắm à ? - Bảo Nhi

- Vâng ạ... ! Chị chưa bao giờ đến đây à??

- À ừ ! - Vì Nhi hiếm khi nào đi uống nước với người khác.

- À, sáng giờ biết chị mà em kô biết chị học lớp mấy , à 12 mấy ?

- Chị à? 12A1

- Wow, 12A1, cũng gần lớp chọn rồi (12A)

- Chỉ là thứ tự thôi mà ! - Nhi mỉm cười

Và 2 cô bé cứ im lặng như thế, 10 phút sau, Nhi mới dám mở miệng hỏi Anh Thy, một câu hỏi mà nó hơi thắc mắc:

- Em học 10 mấy ?

- Em à ? 10A6 ?

- What ? - Nhi bất ngờ, vì từ 10A6 trở xuống là lớp dành cho HS học lực TB và kém, rất ít Khá và Giỏi

- Chị.. đừng hiểu lầm nhé, em kô phải hs Trung Bình đâu ! - Thy mỉm cười

- Vậy là.. ?

- Giỏi ạ ! - Thy cười, câu nói khiến Nhi bất ngờ, ở cấp 3, tìm đc danh hiệu hs giỏi kô hề dễ.

Đc một lát, Nhi lại hỏi tiếp, dù hơi do dự:

- À ừ...hm...

- ???

- Lớp em có ai tên..tên Duy không ?

- à? Khánh Duy hay Minh Duy ? Lớp em có 2 Duy lận đó - Thy

- Minh... Duy... - Nhi cố rặng 2 từ " Minh Duy "

- Có - Câu trả lời khiến Nhi sửng sốt - Sao chị biết Duy vậy ?

- À, chỉ là nghe đồn là Hot Boy của trường thôi mà !

- À, vậy à! Duy thì em công nhận bạn ấy rất " kute" , hôm sáng em còn mới thấy nó chở con nhỏ xinh ơi là xinh đi chơi nè!

- Vậy à...?

- Nhưng mà gia cảnh Duy thì tội nghiệp lắm, bố mẹ thì ly dị..

- Sao ?

- ... Duy sống cùng bà ngoại đấy chị ạ !

- Vậy...vậy ư ? - dường như lòng Nhi như thắt lại khi nghe đến đấy...

Nó lặng thinh, rồi lại tự cóc đầu mình:

- Mình sao thế này..! Mình đang thương hại thằng nhóc đó sao ? - Nó lắm bầm, khiến Anh Thy khó hiểu và trừng mắt nhìn nó:

- Chị sao vậy? Sao lại tự cóc đầu mình thế ?

- À! không...chỉ là.. ừ à...

- ??

- Không có gì, chuyện vặt mà... chỉ là..em noi gia cảnh của Duy giống một người bạn của chị, mà chị không thể giúp được gì nhiều cho bạn ấy nên... - Nhi cười

- À! Duy cũng hay đến đây lắm !

- Hả ? - Nhi giật mình - Ở đây à? Nhưng nhìn vậy giá mỗi ly trà sữa chắc cũng không rẻ đâu

- Xời, chị sao lo cho hán thế, cái đó miễn sao nó có tiền trả là được rồi

- Ừ - Nhi gật đầu - (Mình sao hay lo chuyện bao đồng thế nhỉ...)

- Bạn gái hán giàu lắm - Anh Thy ghé sát tai của Bảo Nhi

- Hả ? - Vì không để ý nên cô nàng ngớ mặt ra

- Không có gì ! - Thy lắc đầu

Nhi sực nhớ và nhìn đồng hồ treo trên tường đã 8h

- Ôi, chị phải về..

- Sao sớm vậy chị, mới 8h mà

- Không được, bố mẹ chị quy định 8h phải có mặt ở nhà

- Vậy à ? Để em tính tiền! - Anh Thy đi lại quầy tính tiền

- 100k ạ ! - Cô nhân viên

- What? 2 ly trà sữa 2 ly nước trà lạnh mà 100k - Nhi ngạc nhiên

Anh Thy tính tiền xong thì quay lại nhìn Nhi mỉm cười như có ý gì đó.

Sau đó 2 cô bé cùng đi xuống bậc thang để xuống đất , đến tầng 1 thì Nhi và Thy bất ngờ thấy Duy và bạn gái đang đi lên, Nhi trở mắt nhìn Duy, Anh Thy chạy nhanh xuống chỗ Duy:

- Trời, chỗ bạn gái đi uống trà sữa à ? -
- Ủ, rồi sao! Đỡ hơn mấy người tới giờ còn ế!
- Trai đeo nướm nướp mà chị kô chịu đẩy cưng ạ! - Anh Thy đùa
- Trong họ cũng thân nhau ghê! - Nhi thầm nghĩ
- Chị Nhi, đi nhanh lên...sao đứng đó ! - Anh Thy la lên, Duy nghe xong thì ngẩn mặt lên nhìn Nhi, làm Nhi bối rối nhìn chỗ khác rồi vụt đi. Trong ánh mắt đó, rất khó diễn tả, thật xa lạ... thật lạnh lùng hay gần gũi... ấm áp.

Trong lòng Thái Bảo Nhi lại có 1 ánh nhìn khác về Hoàng Minh Duy... Đó có phải lòng thương hại..?

Trên đường Anh Thy chở Nhi về:

- À... quên mất !
- Gì vậy chị ?
- Thái Anh, cái người hồi sáng ấy... là gì của em vậy? Trong hai người như đã biết từ trước
- À! Là anh họ của em đấy mà
- Sao.. Anh họ à... ? - Nhi - Thú vị nhĩ
- Vâng!

3. Chương Ngoại Truyện 1

Trở lại thời gian trước khi Bảo Nhi học lớp 12, nói chính xác hơn là lúc Bảo Nhi vẫn còn đang thích thầm Duy.

Nó vốn là một con bé ngoan hiền đúng nghĩa, tính luôn thẳng thắn, nghĩ gì nói đó.

Bảo Nhi hay sang(đúng hơn là trốn) tiệm nét gần nhà để online khi nó buồn, và trong một lần nọ, nó đã nhìn thấy một " anh chàng" rất dễ thương(Duy), gương mặt cực kỳ " baby", nhìn cậu ta kô như lũ con trai trong tiệm, cứ hay tươi tắn tươi tắn, hần trong có vẻ hiền luôn gương mặt " baby "=> Bảo Nhi đã trúng phải tiếng sét ái tình: " Thành thích! thành thích " (tìm nó đập loạn xạ).

- Lần.. đầu tiên mình thấy 1 thằng con trai đẹp như vậy... - Nó vừa online vừa hay nhìn lên thằng nhóc.

Cứ thế lúc nào nó cũng hay " trốn " sang tiệm nét ấy chơi, có lần nó bị bố mẹ mắ vì tội trốn nhà.

Nhìn thằng nhóc chẳng để ý gì nó, nhưng nó chẳng quang tâm, đến khi nó đọc một bài viết, trong đó ghi :” Thích người ta thì nói ra, chứ đợi người ta đi rồi mới ngồi đó mà khóc. Thà nói ra, người ta thích mình hay kô thì tùy người ta, nhưng nói ra cho nhẹ lòng ”.

Ban đầu nó định kô nói, nhưng khi đọc xong bài viết đó, nó đã hạ quyết tâm nói ra và nó đã nghĩ sẽ xảy ra 2 tình huống:

1. Hần kô thích mình, thì mình có thể làm bạn bình thường
2. Nếu hần thích mình, thì... VERRY GOOD

Nhưng cả 2 đều kô như nó hình dung, một hôm chẳng biết nó tìm đc nick chat của thằng nhóc bằng cách nào .

Nhóc(Duy): Sao bạn biết nick mình ?

Búp Bê(Nhi): mình hỏi người ta.

Nhóc: Vậy à

Búp bê: bạn tên gì ?

Nhóc: Duy, còn bạn

Búp bê: Bảo Nhi, bạn nhiều tuổi

Nhóc : 15, còn bạn

Búp bê : Hả...Mình..17 ^^ hơn 2 tuổi rồi

Nhóc: đâu có gì đâu

Búp bê: Bạn học trường nào ?

Nhóc: THCS An Long (tên này tự nghĩ)

Búp bê: mình có chuyện muốn nói

Nhóc : chuyện gì ?

Búp bê: có lẽ...mình đã thích bạn rồi

Nhóc: ặc ! Bạn biết mình à ?

Búp bê: ừ !

Nhóc: Tại sao bạn thích mình ?

Búp bê : bởi vì...bạn dễ thương giống hot boy mr Ellen vậy

Nhóc: ???

Búp bê: trên avatar mình ý

Nhóc: (Duy nhìn lên avatar của Nhi) Trời... làm gì có, mình đâu có đẹp như vậy đâu ^^

Búp bê : thật mà

Nhóc: bạn là ai, sao mình không biết bạn

Búp bê: mình hay qua tiệm net này chơi lắm... mình đang ngồi phía sau bạn nè ^^!

Duy nghe xong chợt quay ra sau, đang sau là Nhi cũng quay lại nhìn Duy và để tay hình chữ V nhìn Duy cười.

Thằng nhóc quay lại, im ru :

Nhóc: Là nó...cái con nhỏ này

Búp bê : What ?? (không ngờ đối với Duy... Nhi chỉ có từ " nó " trong Duy mà thôi)

Nhóc: Khùng à....! có hâm không vậy...?

Duy bật dậy tắt nick chat rồi đi tính tiền, làm Nhi ngơ ngác...

- Sao hắn lại đối xử với mình như vậy chứ...Đang ghét! - Nhi như muốn độn thổ khi bị Duy đối xử như thế

Một hồi sau Nhi cũng nghĩ, nó bước ra khỏi tiệm.

Về nhà còn bị bố mẹ mắng ột trận và cấm luôn không được đi đâu khi chưa xin phép..

Kết thúc phần ngoại truyện

Đến nhà, Bảo Nhi và Thy chào tạm biệt nhau.

Bảo Nhi vội chạy thật nhanh vào nhà mong rằng còn kịp. Vừa đặt chân xuống:

- BẢO NHI ! - Bố của Nhi đang ngồi ở gian phòng khách

Nó giật mình đi đến:

- Dạ... - nó run run

- Con đi đâu mà không xin phép bố mẹ hả ?

- Con..Tại bố mẹ đi vắng nên con...

- Sao con không xin trước hả? Con gái con giỡn mà đi chơi tối vậy à ?

- Mới có 8h30 mà bố!

- Còn trả treo à ? -

- Thôi đi bố nó...Con bé biết lỗi rồi mà - Mẹ của Nhi từ bếp đi lên

- Dạ... chỉ tại có bạn đột xuất rủ đi uống nước, nên con...

- Được rồi bố nó... - Mẹ của Nhi

Và cuối cùng bố của Nhi cũng bỏ qua cho con bé.

” RENG ! RENG ! RENG ”

Tiếng đồng hồ báo thức inh ỏi, Bảo Nhi giật mình thức giấc quơ tay xuống dưới gối nằm lấy cái đồng hồ ra, nó dụi dụi mắt nhìn lên đồng hồ :

- 6h30 ? HẢ 6h30 - nó phát hoảng - Chết cha, trễ rồi

Nó tức tốc chạy xuống nhà thay đồng phục và ăn qua loa bữa sáng miệng còn đập xe thật nhanh đến trường

Khi gửi xe ở nhà xe xong, nó vội vào lớp, bây giờ là 6h50, vẫn chưa vào học. Nó vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

- Sao hôm nay mình cảm thấy có gì không ổn - Nó cảm thấy lại có chuyện không hay

Đúng thật như vậy, khi đi đến sân lớn để đến dãy lớp học, tuy là 6h50 nhưng học sinh đi trễ cũng ” bộn ”, đi đến một lúc thì nó thấy thằng Duy đang đi đằng trước nó, xung quanh là tụi con gái bu quanh, trên 3 tầng lầu cũng kín người.

Tầng 3 dành cho học sinh lớp chọn, thế mà cũng có đứa thích thằng nhóc này.

Nó cũng không quan tâm, nó đi chậm chậm phía sau thằng nhóc đến dãy lan can của dãy lớp thì con gái bu chặt kín làm nó không có đường chen, thì trong đám đông chen lên là cô ả Tố Trinh.

- Ôi... xui xẻo thật - Nhi lầm bầm

- Mà làm bầm gì đấy ? - Tố Trinh vừa nói vừa bước đến

- Không có gì.. (ôi trời.. đây là trường học hay là trường đào tạo xã hội đen vậy trời) - nó đang lùi dần về phía sau, mặt toát mồ hôi

- Hôm nay tao sẽ tính sổ với mày.

Chợt Duy từ trong đám đông chen ra đi đến chỗ nó, khiến ả Tố Trinh trở mặt nhìn:

- Ôi.. Duy kia... đẹp trai quá - Trinh ngó người

Duy đi đến, Nhi to mắt nhìn nó:

- Mình có chuyện muốn hỏi cậu - Duy

- Hả? Chuyện gì ?

- Tại sao cậu biết Anh Thy ? - Vì Anh Thy là bạn thân của Duy(tất nhiên chỉ là bạn bình thường)

- Ồ... vô tình biết thôi mà

- Xạo.

- Thật mà, kô tin thì thôi

Duy quay lưng đi vào lớp... tiếng chuông reo vang lên báo hiệu vào tiết.

Nhi sực nhớ, nó đâm đầu chạy lên tầng 2.

Tổ Trinh thì kô bít nói gì thêm

Tan học, Nhi vội sắp xếp tập vở vào balo, cả dãy lầu đều nhộn nhịp.

- Thằng nhóc đó hành động khó hiểu thật. i ! Hỏi mình sao biết Anh Thy ??? - Nhi thầm nghĩ - Kô lẽ Duy thích Anh Thy??

Nhi bước ra cửa lớp lấy giày mang, thì nó nghe thoang thoảng tiếng của Tổ Trinh bên dưới sân, nó vội chạy lại nhịn xuống lầu:

- Ôi trời ! - Nó thốt lên, bên dưới là bọn của Tổ Trinh, có lẽ đang đợi nó - Chết tiệt! Sao cô ta dai quá vậy chứ

- Nhi sao kô về, nhìn gì thế ? - một cô bạn trong lớp bước ra

- Kô! mình sẽ về ngay mà! - Nhi lắc đầu

- Mình về trước đây! - thế rồi cô bạn quay đi

10 phút sau, cả dãy lầu chỉ còn mình nó, bên dưới bọn của Tổ Trinh vẫn đứng đó:

- Sao con nhỏ đó đâu rồi nhĩ? Đã tan học 15 phút rồi - Một đứa con gái trong đám

- Tao sẽ đập nó như tử về cái tội dám nói chuyện với Duy ! - Tổ Trinh

- Cô ả điên à? Nói chuyện với " Hot Boy" mà cũng bị đánh ư? - Nhi

Nó cứ đi qua đi lại, tìm cách thoát khỏi chỗ này. Nó ước phải chi mình biết tàn hình hay mọc ngay một đôi cánh bay đi .

- Kô đợi nữa- Tổ Trinh, nghe đc câu nói đó của Trinh...Nhi như đc thoát khỏi " địa ngục "

- Lên kiểm nó - Tổ Trinh. Và rồi câu nói đó của Tổ Trinh nhấn chìm hy vọng của nó

- Trời ơi, chết rồi!- Nhi đang nhìn xuống sân, Tổ Trinh đã vào dãy trong và đang đi lên.

Nhi phát hoảng vác balo chạy lên tầng 3, tầng cuối cùng, nó đâm đầu chạy thì va phải " một cái gì đó "

Nó nghĩ là một thầy giáo bận chấm bài nên đi xuống trễ, nó vội cuối đầu lia lịa:

- Em..em xin lỗi thầy..

- Thầy ? - Tiếng của Thái Anh, Nhi vội ngược mặt lên

- Sao là anh vậy ? - Nhi - Thôi kô nói nữa..- Nó vội chạy lên trên

Thái Anh chụp ngay tay nó:

- Làm gì thế ?

- Tổ..Tổ...- Nó run quá, kô nói đc

Bên dưới Tổ Trinh chỉ còn vài bước là tiến đến bậc thang cuối của tầng 2.Cô nàng kô tìm đc Nhi thì đang rất bức, và tiếp tục đi lên tầng 3, thì đến bậc thang đầu tiên thì thấy Thái Anh đang cặp vai Nhi:

- Thái Anh ?? - Trinh

- Gì thế ??

- Cô ta...Sao lại đi chung với cậu thế ? - Trinh, cô nàng rất kính trọng Thái Anh không chỉ học giỏi mà còn nhà giàu.

- Không được hả ? Tôi với Nhi đang quen nên đi chung không được hả ?

- Quen à ??

Thái Anh quay sang Nhi, giả vờ nói với nó:

- Em có đặc tội gì với Tổ Trinh à ? -

Nhi không nói mà lắc đầu

-... - Trinh ngạc nhiên

- Nếu không thì mình với Nhi đi trước đây

Khi thoát khỏi Tổ Trinh, cả 2 đi xuống tầng dưới, Nhi thở phào nhẹ nhõm:

- Không ngờ cô ta lại bị cậu qua mặt dễ như vậy - Thái Anh vẫn còn cặp vai Nhi

- Sao lại nói qua mặt chứ, cô ta rất nể tôi nên không dám làm gì

- À quên! Bỏ ra - Nhi phui tay Thái Anh ra

- Làm gì ghê vậy ?

Thái Anh vội nhìn ra dãy trường, Nhi cũng nhìn theo: Tổ Trinh đang đi xuống, vẻ mặt rất bức tức:

- Thôi đi rồi, lỡ đóng rồi phải đóng cho giống vậy! - Thái Anh lại cặp vai Nhi đi tiếp

- Gì vậy ? Đi đâu đó... tui còn lấy xe - Nhi nhăn nhó

- Cậu điên à? Không thấy ai hả ?

- Rồi sao ?

- Nếu cô ta biết mình với cậu giả vờ, thì cậu chết chắc

- Hả... - Nhi hốt hoảng

Thái Anh cùng Nhi cặp vai ra đến cổng thì có một chiếc oto màu đen đang đậu, Thái Anh vội mở cửa sau xe ra, ra hiệu cho Nhi vào:

- Xe nhà cậu á ? - Nhi

Thái Anh mỉm cười gật đầu

-(Cậu ta giàu thật...)

4. Chương Ngoại Truyện 2

Cô bé Thái Bảo Nhi rất ghét anh chàng Đặng Thái Anh, tuy anh chàng có tính tình rất đáng yêu, nhưng không phải tự dưng Nhi ghét anh chàng này đâu nha!

Đó là một buổi tối đầy sao vào ngày chủ nhật. Thời gian trước khi vào năm học mới.

Nhi đang chạy xe tung tăng trên đường phố đông người, đến ngã 4 : đèn đỏ, nên nó dừng lại, theo tự nhiên nó ngấm ngĩa xung quanh, thì thấy thằng nào giống Hot Boy Thái Anh đang cặp kè bên một cô gái rất tình tứ, nó để ý kỹ hơn thì đúng là Thái Anh:

- Chết tiệt, mới có 18t mà vậy rồi, không biết sau này sẽ cỡ nào... - Nhi lắc đầu, nó rất ghét mấy con trai ” nham nhở ” như thế.

Đến đèn xanh thì nó vụt xe đi mất

Ngày đầu tiên vào học, nó đi rất sớm để vào căn tin ăn, vì đã lâu không ăn ở đây.

Khi ăn xong, nó đang đi ra thì cái thằng " ôn dịch " đang đi phía trước vừa ăn xong trái chuối và sẵn tay quăng xuống nền gạch, vì không để ý nên nó đã dẫm phải và " biểu diễn màn trượt băng " trước hàng chục học sinh khác:

- Oaaaa! Cái mong của tôi! - Nhi nhả nhổ, rồi quay phắt ra trước quát - Cái thằng kia, đứng lại !

Thằng nhóc quay lại, thì ra là Thái Anh:

- Cái thằng điên này! - Nhi lầm bầm

- Gì thế ? - Thái Anh

Nhi cố đứng dậy và đi lại chỗ Thái Anh:

- Sao lại vút rác như thế hả ? Muốn gài bẫy tôi à ?

- Gài bẫy gì chứ ! Tại cậu không nhìn trước nhìn sau mà đi, thì nói ai chứ

- Gì hả ? - Nhi - Nếu anh không vút thì sao tôi đạp trúng đc

- Cô muốn chết à ? Con gái con góa, sao mà...

- Gì chứ...cái đồ điên này... làm sai còn nói lại à

- Sao hả, muốn bị đánh à ? - Thái Anh tức giận

- Chết tiệt! - Nhi đạp mạnh chân vào chân Thái Anh rồi quay đi lên lớp

Thái Anh ở lại ôm chân la làng:

- Con nhỏ đó... đúng là khủng mà

* Hết phần ngoại truyện:

Thứ 2 đầu tuần, cả trường cùng ngồi ngoài sân chào cờ, sau khi sinh hoạt vài điều, bà cô hiệu phó khó tính, trình trọng bước lên trước, cầm micro:

- Bây giờ tôi sẽ đọc tên các học sinh sau đây và đứng trước cột cờ. - Bà cô im lặng rồi đọc từng lớp, chợt vang lên cái tên khiến Nhi giật mình:

- Hoàng Minh Duy lớp 10A6, về tội thường xuyên nghỉ học và trốn tiết

- What ? - Nhi giật mình - Duy học tệ đến vậy sao ?

Và đến lượt lớp 12:

- Trần Tố Trinh lớp 12A5, về tội gây rối đánh lộn trong trường

Sau khi đọc 1 hàng dài học sinh vi phạm, bà cô thông báo:

- Từ tuần này trường sẽ bắt đầu có các khóa phụ đạo, bắt buộc học, không được có học sinh nào nghỉ !

- Trời, bắt buộc ! - Nhi ngồi bên dưới há hốc mồm - Đã học buổi tối rồi mà còn bắt buộc

Sau khi buổi chào cờ kết thúc, các lớp đều trở về phòng, Nhi đang đi thì gặp Anh Thy:

- Chị Nhi! - con bé quát lớn và chạy lại

- Là em à ?

- Em vừa nghe nhỏ lớp trưởng lớp em nói phòng học phụ đạo của em và chị sẽ đc xếp gần nhau, chỉ cách 1 bức tường, hay quá! vậy đc đi chung với chị rồi !

- Hả ? - Nhi bất ngờ - (học gần như vậy, đồng nghĩa sẽ gặp thành Duy mỗi ngày sao ?)

Và Duy còn chịu đi học hay không thì lại là chuyện của thằng nhóc.

Anh Thy biết chắc thằng nhóc sẽ trốn, nên con bé đã đến nhà Duy.

Đến nhà Duy, đó một căn nhà rất tầm thường, giản dị. Anh Thy vội dựng xe sát mép lề và đi vào nhà.

Bên trong nhà là bà của Duy, Anh Thy lễ phép cuối đầu:

- Con chào bà!

Bà cụ quay sang, mỉm nụ cười hiền hậu với Anh Thy:

- Con qua tìm thằng Duy à ?

- Dạ, cậu ấy đâu rồi bà ?

- À...Cái thằng đó à? Suốt ngày chỉ toàn ở ngoài đường - Bà cụ trách móc thằng cháu ham chơi

- Cậu ta quá đáng thật... Để bà ở nhà một mình thế này... - Thy - Để con Alo cho Duy

Anh Thy lấy điện thoại trong túi quần ra và bấm bấm rồi đặt lên tai nghe:

- Alo! - tiếng của Duy

- Đang ở đâu đấy ?

- Biết còn hỏi, tất nhiên ngoài đường

- Cậu đi đâu mà để bà ở nhà 1 mình vậy hả ?? Tớ đang ở nhà cậu đấy, có chuyện cần nói

- Nói gì nói lẹ đi

- Kô nói, cậu về nhà đi

- Cái gì, sao lại... - chưa kịp nói thì Anh Thy đã cúp máy

Trong vòng 10 phút Duy đã về đến nhà, hần dẫn xe đạp vào nhà , rồi bước vào nhà:

- Gì nữa, nói gì lẹ đi... biết bạn gái tui giận tui kô hả ?

- Cái gì ? Bỏ nhà đi chơi với gái à ?? - Anh Thy đứng dậy - À đc rồi, cô giáo bảo mình...

- Năng nãi tui đi học phụ đạo chứ gì ?

- Ừ

- Kô đi

- Thằng này, học như thế rồi mà kô đi, muốn bị ở lại à ?

- Mình kô đi, cậu khỏi năng nãi

- Đúng là đồ ăn bám, suốt ngày biết ăn rồi ngủ, kô thì đi chơi... -

- Gì, sao dám bảo mình... - Duy bực bội

Anh Thy kô muốn nói nhiều nữa, và nó ra lấy xe rồi đạp 1 mạch về nhà.

5h chiều bắt đầu tiết học phụ đạo, đúng như lời lớp trưởng của Anh Thy nói, lớp của Bảo Nhi ở phòng 16 thì phòng của lớp 10A6 là phòng 17.(các lớp 12 và 10 xếp lẫn lộn là vì nhà trường sợ tụi 12 học gần sẽ quậy phá nên sắp xếp lẫn lộn, còn lớp 11 học phụ đạo vào chiều)

5h chuông reo vào học.

Bảo Nhi đang ngồi ở bàn học, nó chống tay lên cằm, và đang suy nghĩ:

- Làm sao bây giờ, muốn quên Duy mà quên không được... đã vậy mà con học gần phòng nữa...Đúng là trở trêu
Chợt giáo viên vào lớp, cả lớp đều đứng dậy, riêng Nhi vẫn còn đang ” lơ lửng ở trên ngọn cây”, thì bà cô
vỗ tay lên bàn nó:

- Em làm gì vậy hả ? Thấy cô sao không đứng dậy

Con bé giật mình ” hoàn hồn ” lại, vội đứng dậy :

- Em, em xin lỗi cô.

Phòng 17, lớp 10A6.

Đã 5h30 không thấy thằng Duy, Anh Thy đang bực bội, thầy giáo thì vẫn đang trên bục giảng bài, thì từ ngoài:

- Thưa thầy cho em vào lớp ạ! - tiếng của Duy khiến cả lớp bất ngờ và nhao nháo lên.

- Cả lớp trật tự - ông thầy quát. Rồi quay sang Duy đang đứng ngoài cửa - Em vào đi, sau này nhớ đi đúng giờ đấy.

Duy vội đi đến bàn học phía dưới Anh Thy vẫn còn trống, Anh Thy mừng rỡ quay xuống:

- Cậu cũng hay lắm, tưởng...

- Tưởng gì hả - Duy trừng mắt

- Tưởng trốn luôn rồi chứ

7h Tan học, phòng 16:

Nhi đang lục cặp tìm chìa khóa nhà (vì hôm nay bố mẹ nó đi vắng cả, nên nó đã để cái chìa khóa để mở cổng, nếu như không muốn hết khóa cổ họng để osin ra mở cổng)

Đang cầm chìa khóa trên tay, nó vừa đi ra, tụi trong lớp cũng ủa ra, và lớp 10A6 cũng ủa ra, trong lộn xộn không tưởng tượng được, chợt có đứa vô tình đụng phải nó và chìa khóa trên tay Nhi rớt mất:

- Ôi, chìa khóa của mình! - Con bé la lên

Nó vội cúi xuống mò tìm, tụi học cũng tan bót, nó cố mò cái chìa khóa:

-Tối qua sao bây giờ, chết rồi

Nó rón rề tay lên mọi nơi ở nền gạch và tìm, chợt nó chụp được 1 cái chìa khóa, nó cầm lên nhưng sao...cái chìa còn lại vướng phải cái gì đó, nó cố gấn kéo.

Nhưng nó chợt để ý, ai đó đang dẫm lên chiếc chìa khóa, nó bực bội:

- Chết tiệt, thấy vậy rồi không chịu lấy chân ra nữa - Nó lăm bầm, rồi cố kéo

Quá bực bội, nó liền đứng dậy quát:

- Cái tên điên này! - Thì Nhi khựng lại- D...D...Du...u..y..y..y!

Đó là Duy, kế bên là Anh Thy:

- Chị làm sao vậy ? - Thy mỉm cười

5. Chương 5

Chị... - Nhi không nói được

Chợt Duy cúi xuống, đỡ chân ra khỏi chiếc chìa khóa và nhấc chìa khóa lên:

- Cậu muốn lấy cái này à ?- Duy chìa tay ra

Nhi cố trấn tĩnh lại và đưa tay ra lấy chiếc chìa khóa:

-Ừ....ừ... - Nó giật lấy rồi chạy mất

- chị ấy làm sao thế nhỉ ? -Anh Thy

- Ai mà biết ! - Duy nhún vai

- Hình như cậu biết chị ấy hả ? - Anh Thy và Duy đang trên đường chạy xe đạp về

- Không hẳn là vậy

- Là sao ? - Anh Thy quay sang nhìn Duy không chớp mắt

- Cậu tin không ? Cô ta đã tỏ tình với mình đấy - thằng nhóc cười hí ha hí hửng

- Hả ? - Anh Thy tròn mắt - thật không ? Cậu đừng đùa chứ !

- Cậu nghĩ sao ?

- Ôi trời, bất ngờ đấy!

Bảo Nhi đã đạp xe về đến cổng nhà, nó lục trong cặp tìm chìa khóa, nhưng:

- Ôi, đâu rồi nhỉ ? - Nó cố gãi lục lại, chìa khóa đã rớt mất từ khi nào - Chắc mình đã để trong túi

Nó cố lục trong túi quần nhưng vô vọng.

- Chết rồi! - Nó đi qua đi lại trước cổng nhà

Đến 9h vì mệt quá nó đã ngồi gục trước cổng nhà mà ngủ

Sáng hôm sau tại lớp học, nó đến lớp với tâm trạng mệt mỏi, đi đến bàn học thì nó lại nằm dài ra bàn dù là chưa đến giờ học, nó đã ngủ lúc nào không hay.

Đến khi:

- Thái Bảo Nhi - tiếng bà cô dậy ngủ vẫn khó tính quát.

Nó giật mình tỉnh giấc và đứng dậy:

- Chết cha, hôm nay tiết đầu là tiết của cô Hoa , dạy NV - Nó uể oải ngược mặt lên, bà cô đang đứng trước mặt nó với nét mặt bức bối.

Bảo Nhi khe khẽ gọi Hà:

- Sao cậu không gọi mình chứ... !

- Mình gọi muốn rất cổ mà cậu ngủ say như chết rồi vậy ! - Hà trách

Bảo Nhi cắn môi, suy nghĩ:

- Chết chắc rồi...

- Ra ngoài! - Bà cô chỉ tay ra ngoài

Con bé đành làm theo, .

Và nó lại tiếp tục tự trách mình thay vì là màn chửi rửa bà cô:

- Mình đúng là đồ điên, lúc nào cũng hay lẫn thẩn như vậy...

Chợt có tiếng nói :

- Lại bị phạt à ? - Thái Anh

Bảo Nhi chợt quay sang, đó là Thái Anh đang đi từ tầng trên xuống:

- sao lại dùng từ ” lại ” như vậy chứ ? - Nó

- Hên xui! - Thái Anh nhún vai

- Hên xui là sao chứ! Mà cậu đi đâu vào giờ học này vậy chứ ?

- Dĩ nhiên, là lớp phó của một lớp giỏi thì lúc nào cũng bận rộn như vậy , Thôi tôi đi đây ! - Thái Anh mỉm cười rồi bỏ đi xuống tầng dưới

- Thằng đó bị gì vậy chứ, hồi đầu năm chửi lộn với hần 1 chap, vậy mà bây giờ coi như không có gì ! - Nhi trầm nghĩ

Chợt bà cô đi ra đứng ngay cửa nhìn nó:

- Bị phạt mà còn nói đc à ? - Như lời cảnh cáo, bà cô nói xong rồi bỏ vào lớp

Và nó đã phải đứng ở ngoài hành lang khoanh tay úp mặt vào tường suốt 1 tiết học

Tan học, nó tềng tềng dắt xe ra, thì Anh Thy vừa dẫn xe vừa chạy đến:

- Chị Nhi, mình đi chung nhé!

- Ủ - Bảo Nhi mỉm cười

Đến cổng, đậu trước cổng là chiếc oto 4 chỗ màu trắng kiểu dáng rất đẹp đang đậu, và 2 cô nàng nhìn thấy Thái Anh bước vào xe ngồi, cả trường phải dõi mắt nhìn theo trong sự kinh ngạc = > ngày nào cũng vậy mà.

- Công nhận, thằng đồ giàu kinh khủng - Nhi

- Vâng ! - Anh Thy

- Trong em sao không quan tâm gì hết vậy ?

- Vì anh ấy là anh họ của em mà!

- Ủ - Nhưng Nhi chợt quay lại nhìn Anh Thy

- Chị nhìn em gì thế ?

- Là...là anh họ của em á ?

- Chị không tin à ? - Anh Thy tròn mắt nhìn Nhi

- À không... chỉ là thấy 2 người 1 trời 1 vực ấy - Bảo Nhi cười

- Vậy sao ? - Anh Thy mỉm cười

Trên đường cùng đạp xe về:

- Sao em không đi xe oto như Thái Anh ấy !

- À em không thích, em thích như vậy hơn... Anh Thái Anh luôn thích tỏ vẻ như thế...

- Vậy à...

- Chị ghét anh Thái Anh lắm hả ?

- Ủ!

- Anh ấy là vậy, chứ thật ra cũng tốt lắm, hàng tá cô đeo theo đấy - Anh Thy chợt nhớ ra điều muốn hỏi - À.. Em muốn hỏi chị một chuyện, chị phải trả lời thật nha

- Ủ, em nói đi

- Chị thích Duy hả ?

Câu hỏi của Thy khiến Bảo Nhi chợt dừng xe lại, Anh Thy cũng dừng lại theo:

Vẻ mặt Nhi bối rối, không dám nhìn thẳng vào mắt Thy:

- Sao..sao em.. lại...hỏi chị như vậy - Nhi cắn môi, không biết làm thế nào

- Duy nói với em là chị đã tỏ tình với nó

- D..d...Duy nói à... - Nhi cố gắng nhìn thẳng vào mắt Anh Thy trả lời, cố gắng bình tĩnh.

- Vâng! Là thật hả chị ?

5h chiều.

” Tít Tít Tít ”

Tiếng chuông trong điện thoại của Nhi...

Nó đã ngủ lúc nào không hay khi mà đang cầm tập học bài, tiếng chuông khiến nó giật mình tỉnh dậy

Nhi dụi mắt rồi chạy đến bàn học cầm điện thoại lên:

” Bạn có 2 tin nhắn ”

Nhi vội mở tin nhắn ra, tin thứ 1 ” Chị Nhi, chị có đó không ? ”.

Tin thứ 2 ” Chiều nay 6h em sẽ qua nhà chị nhé, chúng ta đi uống trà sữa ”

Nhi mỉm cười vội nhắn lại ” Ủ! Ờ rồi ”

6h chiều Nhi đã đứng trước cổng đợi Thy, Trong đó rất xinh với bộ áo mang phong cách Hàn Quốc, mái tóc xỏa dài tự nhiên.

Xa xa, là chiếc xe oto màu đen đang vụt đến:

- Không lẽ là Anh Thy sao ? không thể nào !

Nhi vẫn lơ đãng, nhưng rồi chiếc xe dừng trước cổng nhà nó, từ trong xe Anh Thy mở cửa xe đi ra, con bé vừa đến chỗ Nhi vừa mỉm cười:

- Đi thôi chị!

- Là em.. đó hả ? - Nhi

Anh Thy kéo tay Nhi đến xe, đi ngang cửa xe người lái, Nhi giật mình, người ngồi lái là Thái Anh.

Nhi và Thy lên xe, rồi xe vụt đi.

- Em đang làm gì vậy ? - Nhi

- Tại anh Thái Anh đòi theo nên sẵn cho anh làm tài xế riêng của em luôn - Anh Thy vừa đùa vừa mỉm cười

- Sao tui đi đâu anh cũng đi theo vậy hả ? - Nhi

- Gì ? Ai đi theo cô hả ? Chỉ tại tôi buồn quá nên đi với Anh Thy thôi...Cô mơ sớm vậy hả ?

- Anh...

- Chị tại sao lại thích Duy ? - Anh Thy khe khẽ

- Hả ? - Nhi chợt quay sang Thy - Thi..i..ích ? L..la..làm... gì có, chị chỉ đùa với hần thôi, nhưng ai ngờ hần lại mẩn chị như vậy...
 - Mẩn gì hả ? - Thy tò mò
 - Em hỏi làm chi cơ chứ...
-

Đến tiệm trà sữa lần trước, Anh Thy và Nhi đi trước, bỏ mặt Thái Anh đi phía sau.

Khi đi bộ lên tầng 3 của tiệm, cả phòng đều trống rỗng, không có một vị khách nào :

- Ở đây hôm nay ế rồi nhĩ ? - Nhi
- Không phải đâu, tại anh Thái Anh bao hết đấy - Anh Thy
- Hả ? Hần điên à ? - Nhi bất ngờ
- Cô mới điên đấy, sao dám nói tôi thế hả ? Tôi thích thì tôi cứ làm đấy - Thái Anh đi xen giữa Anh Thy và Nhi rồi vụt đi, làm Nhi muốn bật ngửa.

Anh Thy không nói gì và mỉm cười:

- Chị chắc đặc biệt lắm nên anh ấy mới có cách cư xử kỳ quặc ấy...
- Gì hả ? Chắc nào hần có vấn đề thì có.

Cả 3 ngồi vào bàn, và gọi trà sữa:

Nhi đang nhâm nhi ly trà sữa.

Anh Thy vội đứng dậy gọi :

- Đây nè ! Sao đến trễ vậy ? -

Nhi ngước mắt lên, không biết Thy đang gọi ai.

Nhưng khi ngước mắt lên, người đó là Duy, nhìn cách ăn mặc của hần trong rất đáng yêu, không như vẻ " thờ ơ " khi ở trường, Nhi thần thờ một lúc.

- Sao em gọi hần đến ?
- Đến cho vui mà ^^!
- Cậu cũng ở đây à ? - Duy đang đi đến, phía sau là cô bạn gái
- À ! ừ - Nhi gật đầu
- Ủa Duy, lại đổi bạn gái à ? - Anh Thy phát hiện cô bé đi theo Duy là cô bé khác.
- Đẹp trai phải nhiều người theo thôi, với lại con nhỏ kia bị ba má cấm không cho đi với tui nữa, nên tìm người khác - rồi cả 2 ngồi xuống - Mà nè, hay cậu nhớ tôi rồi bày trò nhờ Anh Thy gọi tôi đến ? - Duy quay sang nói với Nhi.
- Cậu nói với chị ấy cái kiểu ngang hàng thế à ? - Anh Thy trừng mắt nhìn Duy - chị ấy cũng hơn mình 2t đấy nhá!
- Chẳng phải cô ta gọi mình như thế lúc chat trên mạng sao ? - Duy tỏ vẻ điềm tĩnh.
- Hai người biết nhau hả ? - Cô bé bạn gái của Duy tên tiếng
- Tất nhiên rồi, mà còn... - Duy chuẩn bị thốt lên thì Nhi nhào đến bịt miệng Duy lại
- Cậu có im đi không hả ?

Duy gạt tay Nhi ra:

- Chị có lấy cái tay dơ bẩn của chị ra không hả ? - Duy bực bội

- Chị.. ?? - Nhi

- Ủa, anh Thái Anh , sao nãy giờ không nói gì hết vậy ? - Anh Thy sức nhớ đến ông anh họ

Thái Anh như không quan tâm đến xung quanh, vẫn ngồi im lìm như bức tượng:

- Biết nói gì ? Tụi em giờ vui quá mà, sao anh dám chen vào ?

- Có chị Nhi đó, tụi em toàn nhỏ tuổi, có mình chị Nhi bằng tuổi anh đó, anh nói chuyện với chị ấy đi !

- Nói gì với cô nàng ngốc nghếch này đây hả ? - Thái Anh

- Nè, sao dám nói tôi như vậy hả ? - Nhi quát

- Trong anh chị hợp nhau lắm ! - Duy vừa cười vừa đùa

Mọi người cũng mỉm cười.

Chợt Thái Anh choàng tay qua vai Nhi siết chặt, làm con bé giật mình:

- Cậu làm gì vậy hả ? - Nhi nhăn nhó

- Đúng vậy, anh định có chuyện muốn công bố... - Thái Anh mỉm cười

- Ya, làm trò gì vậy...? không lẽ... - Nhi

- Anh muốn nói, anh muốn quen Bảo Nhi, có ai phản đối không ?

Nhi nghe xong, giật mình :

- Anh làm gì vậy hả ? Buồn ra coi - Nhi cố gỡ tay Thái Anh ra

- Có ai phản đối không nào ? - Cả đám đông im lặng

Nhi thì cố nhìn Duy xem cậu nhóc phản ứng ra sao.

Duy dơ tay lên ý kiến

- Em không có ý kiến ! - rồi cậu ta mỉm cười như không có gì

Mọi người tán thưởng vỗ tay

Điều đó khiến Nhi thất vọng:

- Vậy mà mình cứ nghĩ thằng nhóc ấy có chút cảm tình với mình...

- Sao nào cô nhóc ? Muốn nói gì không ? - Thái Anh quay sang Nhi

- Không có gì ! - Nó trả lời ngắn gọn

Buổi hẹn kết thúc, mọi người ra về.

Nhìn thấy Duy đi chung với cô bạn gái thì Nhi lại cảm thấy khó chịu, ghen tị với cô bé đó.

- Chị Nhi, anh Thái Anh tốt lắm, chị đừng hiểu lầm nhé, em nghĩ thật ra anh cũng rất thích chị đó - Thy chạy đến vòng tay ôm lấy tay Nhi .

Đợi Thái Anh lấy xe, cả 2 chị em lên xe.

Xe đang chạy, Bảo Nhi nhìn khung cảnh đường qua ô kính. Rồi chợt quay sang:

- Tại sao anh lại làm vậy...

- Tôi thích đấy! Ai dám ngăn tôi - Thái Anh

- Tôi phản đối - Nhi

- Sao nãy giờ không phản đối, tôi tuyên bố lời phản đối hết hiệu lực - Thái Anh đùa

- Nè, tôi không đùa đâu

- Ban nãy cô nói, giờ nói cũng vô ích, vì có thể ngày mai cả khối cũng đã biết, cũng có thể cả trường cũng không chờng.
- Anh tưởng anh là ai chứ ? " Thiên Tài " à ?
- Ủ, tất nhiên là không, chỉ là chỉ số IQ 150 thôi à!
- Ya, nói đùa à ?
- Hên xui ! - Thái Anh
- Thôi, 2 người đừng cãi nữa, mới gặp đã thế rồi !
- Tại sao chị lại phải làm bạn gái tên điên này chứ ! - Nhi bực bội
- Vậy, cô có thể bác bỏ ý kiến của tôi lúc nãy nhưng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Tổ Trinh biết cô bỏ rơi tôi !
- Cô ta liên quan gì anh chứ ?
- Là đàn em của tôi ! Và xem tôi quan trọng ngang ngửa với anh trai cô ta
- Cô ta chắc có vấn đề rồi, sao lại đi làm đàn em ột thằng như cậu chứ!
- Yêu cầu 2 người im lặng, đừng nên cãi lộn nữa chứ...- Anh Thy nói tiếp - Gia đình Tổ Trinh lúc trước rất giàu có, chắc là ngang ngửa với anh Thái Anh...
- Thật sao ? - Nhi ngạc nhiên
- Nhưng vì lý do gì đó, bố của Tổ Trinh làm ăn thua lỗ và dường như phá sản, nhưng vì có anh Thái Anh giúp đỡ nói giúp cho bố của Tổ Trinh và do Tổ Trinh cũng đã có lần cứu mạng anh Thái Anh nên vì thế, gia đình Tổ Trinh bây giờ đã không còn đứng trên bờ phá sản nữa.
- Hả ? Thái Anh đc Tổ Trinh cứu mạng à ? - Nhi tò mò, và quên đi cái bực bội trong lòng nó

6. Chương 6

- Ya, em không đc nói ra chứ - Thái Anh
- Lúc đó anh Thái Anh bị bọn côn đồ xô ngã xuống sông, nhờ Tổ Trinh đi ngang qua, và nhảy xuống cứu.
- Ha ha! Thái Anh không biết bơi à ? - Nhi mỉm cười
- Nè, có tin tôi thả cô xuống đây và cho cô tự đi bộ về không hả ?
- Xí
- Đến nhà của Bảo Nhi, con bé mở cửa bước ra. Bên trong xe Anh Thy bật cửa kính xuống:
- Chào chị nhé! Hẹn gặp lại - Anh Thy
- Ủ ! - Rồi Bảo Nhi đi đến cửa kính của chỗ Thái Anh đang ngồi, nó đứng lại lè lưỡi làm mặt chọc quê Thái Anh rồi quay lưng đi vào nhà.
- Vào đến nhà, nó không thèm ăn tối mà đi thẳng lên phòng, đóng cửa.
- Mình đúng là điên, tại sao lại không phản đối lúc đó chứ
- Nó vừa nói vừa đập mạnh vào gối:
- Rõ ràng mình thích Duy mà... trời ơi... muốn đập đầu dzô gối tự giận quá à (__ __)!
- Và nó cứ trức giận lên cái gối tội nghiệp

-
- Em cũng lạ thật đấy, lần đầu tiên anh thấy em kết bạn - Thái Anh đang lái xe chở Anh Thy về nhà
 - Sao lại lạ - Anh Thy trả lời
 - Em có bao giờ quan tâm đến chuyện kết bạn đâu, chẳng phải em nói không thể tin ai được à ?
 - Mặc kệ em đi, còn anh thì sao hả ? Chẳng phải cũng chỉ đùa với Bảo Nhi thôi à ?
 - Em nghĩ ai cũng như em hết à ? - Thái Anh cười nham hiểm
 - Chẳng lẽ... - Anh Thy bất ngờ bật dậy
 - Em làm gì mà ngạc nhiên vậy
 - ... Anh thích cô ta thật à ? - Anh Thy mỉm cười chọc ghẹo Thái Anh
 - Ya, em nói gì vậy hả , làm gì có chuyện đó - Thái Anh bối rối
 - Hơ, anh càng chối thì em càng nghi

Chợt Thái Anh dừng xe lại, làm Anh Thy muốn té :

- Nè, làm gì vậy hả - Anh Thy quát
- Xuống đi ! - Thái Anh nghiêm giọng
- Gì cơ ? - Anh Thy
- Xuống, tới nhà rồi ! - Thái Anh

Anh Thy mới giật mình nhìn ra cửa kính, đúng là đến nhà rồi, mãi lo cãi cọ với ông anh họ.

Anh Thy vội mở cửa xe đi xuống, và không quên :

- Anh rán mà giữ cô nàng bé bỏng của anh đi, kéo cô ta bay mất đấy - Cô ta cười nhảm hiểm rồi đến cổng nhấn chuông cổng.

Thái Anh dường như không quan tâm và vụt xe đi mất.

Sáng thứ 7 đẹp trời:

- Cuối cùng cũng là cuối tuần - Bảo Nhi vừa nghĩ vừa đi lên lầu , đến tầng 2:
- Chị ơi, bỏ giấy ra giùm em, em vừa lau lan can - Một cô bé lớp 10 cầm trên tay cây chổi lâu, tay còn lại là cầm xô nước .

Bảo Nhi vội tháo giày ra đi, đi được vài bước, chỉ vừa đi ngang qua cầu thang lên tầng 3, thì nó lỡ chân trượt, và trong phút chốc nó suy nghĩ :

- Tiêu rồi ! O.O

Chợt ai đó đã đỡ được nó, nó cố gắng đứng dậy, nhưng hình như bị trật gân rồi thì phải, nhưng nó cố đứng trên một chân còn lại, và quay ngoắt ra sau để cảm ơn người cứu nó:

- Cảm ơn ! - Nó cúi đầu

Thì :

- Chị đi đứng kiểu gì mà dễ ngã vậy hả ? - đó là Minh Duy, trên tay còn cầm cuốn Bản Đồ Địa Lý 10
- Hả ? Là...là Duy à ? - Bảo Nhi
- Chị nói linh tinh gì vậy ? - Duy
- Nè, cậu...cậu làm gì lên đây hả ? tầng dưới mới là của cậu mà - Bảo Nhi kiểm soát
- Chị nghĩ em rãnh vậy à ?

- Chứ gì hả... - Nhi

- Tất nhiên em đi nhờ anh Thái Anh làm giúp một vài bài tập Địa Lí

- Gì cơ ? Địa mà cũng phải nhờ giúp à ?

Xung quanh tụi con gái lẫn trai xúm lại, từ cầu thang tầng dưới lẫn tầng trên mịt người:

- Ê Hot Boy Minh Duy kìa bay - đứa con gái đứng phía dưới bậc thang chỉ sang

- Ủ, nghe nói kô à! giờ mới gặp, đẹp trai quá !

Minh Duy để ý xung quanh có nhiều người nhìn 2 đứa, Duy vội lảng đi :

- Em đi đây - Chợt Nhi kéo tay nó lại

- Đừng đi chứ - Nhi năn nỉ

- Buồn tay em ra, chị làm gì vậy hả ? Bạn gái em thấy bây giờ

- Mình bị trật gân ha gì rồi, đi kô đc - Nhi

- Bỏ ra - Duy cố gạt tay cô nàng phiền phức ra

Và đám đông lại tùm 3 tùm 7 bàn tán:

- Ê bay con nhỏ đó là bạn gái Thái Anh lớp 12A mà, sao nó làm gì vậy ?

- Con nhỏ đó nhìn mặt là ” mê trai ” chắc luôn

Nghe đc mấy câu bàn tán, Duy càng muốn bỏ đi càng nhanh càng tốt, vì rất sợ dính líu đến những tin đồn ” nhảm nhí ”

- Bỏ ra ! - Duy

Nhưng Nhi nắm tay hấn chặt quá, và rồi cuối cùng cũng bỏ tay cô nàng ra đc. Duy lạnh lùng quay đi

- Kô giúp thì thôi vậy, tự mình đi

Nhi cố gấn bước nhưng chân nó đau buốt, vừa đặt chân xuống thì nó trượt ngã, và rồi Duy đành quay lại đỡ lấy nó, vì kô muốn mang tiếng ” ác nhân ”

Miinh Duy đỡ Nhi đến trước cửa lớp:

- Nhi sao thế ? - Tụi trong lớp to mắt nhìn 2 đứa

- Tôi đi đây - Duy quay phắt đi - Làm ơn đừng để tui gặp chị ghen !

Thằng lớp trưởng vội chạy ra đỡ cô nàng :

- Cậu sao vậy ?

- Tại nền gạch trơn quá, mình ngã nên trật gân rồi ... đau quá

Tan học, cả lớp lần lượt ra về , chỉ còn Bảo Nhi ngồi lại kô biết làm sao:

- Để mình giúp cậu nhé! - Hà

- Kô sao đâu, mình tự đi đc mà ! - Vì Nhi kô muốn làm phiền mọi người, nó nghĩ rằng chắc sẽ ổn thôi mà, rần chắc là ok.

Sau khi mọi người ra về hết, còn nó mới chịu ngồi dậy, nhưng chân nó đau đến nỗi kô còn cảm giác gì. Nó vội đưa tay xuống chân:

- Ôi trời, sao mà sưng to vậy.. hic hic như là giò heo ấy - Nhi thút thút

Chợt từ ngoài cửa Thái Anh bước vào:

- Cậu sao rồi ? - Thái Anh bước đến - Nghe nói cậu bị ngã

- Kô liên quan đến cậu, sao cậu kô về đi, ở đây làm gì ?
- Mình bận làm bài tập, nên xuống trễ, kô ngờ cậu vẫn ở đây - Thái Anh đi đến đỡ Nhi - Để mình giúp
- Tự mình làm đc mà - Nhi phũ tay Thái Anh ra
- Người ta giúp à còn bày đặt kô chịu - Thái Anh

Nhi cố chống tay lên bàn học, lấy bàn làm điểm tựa mà đứng lên, nhưng nó cố gấn mà cũng vô ích, chân nó tê buốt.

Thái Anh vội đi đến bế lấy Bảo Nhi...

- Buôn ra , làm gì vậy hả ? - Nhi giẫy nảy

Thái Anh với tay lấy balo của BNhi

Và anh chàng cố bế cô nàng xuống 2 tầng lầu :

- Im nào ! Nếu kô là thả cậu xuống đấy ! - Thái Anh dọa
- Gì chứ ? Cậu dám à ? - Bảo Nhi bực bội

Thái Anh trên tay còn bế Bảo Nhi, còn 1 tầng nữa sẽ xuống đc sân dưới. Hắn vội nói lỏng tay, dường như muốn thả Bảo Nhi từ đấy xuống thì phải , và từ từ lỏng dần:

- Ya, buông thiệt hả ? - Nhi sợ hãi

Trong phút chốc nó ôm chầm lấy cổ Thái Anh :

- Sao hả ? Biết sợ rồi à ? Vậy thì ngoan ngoãn im lặng đi
- Cậu thật quá đáng, nếu chân tôi k có gì thì cậu chết chắc ! - Nhi vẫn cố
- Cho dù cậu có khỏe thì còn lâu tôi mới ” chết chắc ” với cậu đấy - Thái Anh đùa

Rồi Thái Anh đi tiếp, đến sân trường, hs vẫn còn đang ra về, thì chợt thấy Thái Anh, tất cả đều ngoái đầu lại. Thái Anh vẫn k quan tâm và tiếp tục đi và đi.

- Ôi! Gì thế này ? Chuyện Thái Anh lớp 12A quen BNhi 12A1 là thật à ? - Một cô gái trầm trồ
- Thật k tin đc,mà... trong họ chẳng xứng gì cả -

Và Thái Anh đi đến đâu tất cả đều phải nhường đường cho hắn, chợt Thái Anh vừa đi ngang qua Duy và Anh Thy, Nhi chợt la oai oái lên:

- Thả ra! - Nó đập tay mạnh vào người Thái Anh - Thả mình ra, đến sân rồi sao kô thả mình ra...
- Im lặng đi, sao cậu ôm sòm thế hả ? - Thái Anh bực mình, nhưng tay vẫn ôm chặt cô bé

Còn Duy và Anh Thy tròn mắt nhìn, chợt Duy mỉm cười:

- Trong cô ta tức cười thật đấy, trong họ cũng hài thật !

Anh Thy cũng tròn mắt nhìn theo, và quay sang để ý nụ cười ” đáng yêu ” của Duy, và mỉm cười theo:

- Ủ, cũng phải!Và lần đầu mình thấy cậu có một nụ cười tự nhiên đến thế

Duy chợt thay đổi sắc mặt - kô cười nữa và liếc sang Anh Thy

- Thì mình thấy buồn cười thôi mà !

Và Duy tiếp tục đi tiếp

Thái Anh bế BNhi đến một chiếc oto màu đỏ đậu gần cổng, và ra hiệu cho tài xế mở cửa giúp.

Nhi tròn mắt :

- Anh định đưa tôi đi đâu hả ? -

Thái Anh không nói gì và tiếp tục để BNhi vào ghế trong xe ngồi, và cũng vào ngồi kế Bảo Nhi.

Xe bắt đầu chạy:

- Thế cô không định đi bệnh viện à ? Chân thế này mà còn sức quát được người khác nữa chứ- Thái Anh quăng cái balo sang BNhi

- - Nhi im lặng, nó sẽ không biết làm thế nào nếu không có Thái Anh giúp. Nhưng nó thắc mắc sao hẳn tốt với nó quá, mặc dù hẳn hơi đáng ghét

Được một lúc sau, Bảo Nhi quay sang Thái Anh, Thái Anh đang ngồi nhắm mắt khoanh tay lại và đang nghe MP3:

- Sao cậu lại tốt với mình như vậy...

Thái Anh mở mắt, quay sang và tháo một bên tai nghe ra:

- Gì ? - Thái Anh nhìn BNhi với đôi mắt khó hiểu

- À, không có gì - Bảo Nhi quay sang ô cửa kính ngắm đường phố.

- Đúng là...Kêu người ta đã rồi không nói gì - Thái Anh bực bội , rồi tiếp tục nghe

2h sau tại Bệnh viện.

Minh Duy và Anh Thy đến bệnh viện thăm BNhi.

Thái Anh đang ngồi bên BNhi, cái chân bị trật của BNhi bị bó lại:

- Nhìn chân của cô tự nhiên bó 1 cục như thế, trong tức cười chết được - Thái Anh cười ha hả

- Nè, làm gì mà cười chứ... muốn bị quánh à ? - Nhi đánh mạnh vào vai Thái Anh

- Hm...! Được rồi... không cười nữa - Thái Anh

Chợt từ ngoài Anh Thy mở cửa đi vào :

- Chị không sao chứ ? - AThy ân cần

- Ừ! không sao

Bên ngoài Minh Duy cũng bước vào, trong cậu ta đi bình thản như là đi tham quan hơn là thăm người bệnh.

Hắn đi chậm rãi đến chỗ BNhi:

- Nhìn chị là có lẽ không sao rồi ! - Duy lạnh lùng

- Nè, sao cậu lại nói như vậy hả - Anh Thy trách

- Bác sĩ nói chiều nay xuất viện được rồi, đừng có đi lại nhiều cho đến khi khỏi hẳn ! - Thái Anh

- O...vậy sao đây...sao đi học... - BNhi lo lắng

- A, Duy hay cậu.... - Anh Thy chưa nói hết câu

- Thôi khỏi, miễn bàn ! - Duy biết ngay Anh Thy muốn nói gì

- Cậu đúng là đồ động vật máu lạnh... - Anh Thy quát

- Cậu đừng bảo mình như thế chứ - Duy cãi lại

Bảo Nhi thì chỉ biết nhìn 2 bên cãi lộn:

- Im lặng ! - Thái Anh - Lỡ giúp thì giúp cho trót vậy... mỗi ngày anh sẽ cho xe đến nhà BNhi rớt cô ấy đi học cho đến khi chân cô ấy ổn !

Minh Duy và Anh Thy im lặng to mắt nhìn Thái Anh, BNhi cũng vậy. Tổng cộng 3 cặp mắt dồn về Thái Anh:

- Nhìn gì mà nhìn ? Mặt tui dính gì à ? - Thái Anh quát

- C..cậu... á ? Rútot mình ? - Nhi ấp úm
- Chắc khoảng 1 tuần chân cậu sẽ khỏi.. - Thái Anh - Đừng có nghĩ mình sẽ cho cậu đi nhờ đến khi tốt nghiệp à
- Cái đồ diên này, sao dám ra giọng như thế chứ ? Đi nhờ hả ? - Nhi hằm hằm - kô cần... mình sẽ tự lo... cám ơn lòng tốt của cậu...mình k cần

7. Chương 7

Và suốt ngày Chủ Nhật, BNhi chỉ ngồi 1 chỗ, kô thì lại lẳng ra ngủ, nó ngán ngẫm bức bối, nhưng khổ nỗi bố và mẹ nó kô cho nó ra ngoài dạo:

- Cứ thế này chắc kô bốc hỏa thì cũng phát điên... - Nó vò đầu bứt tóc
- Chợt điện thoại reo lên bài ” Proud of you ”:
- Nó vội nhào đến đầu nằm và nằm dài ra, cầm điện thoại lên :
- Wấy ? - Nó hớn hở
- Ủa ? Có gọi lộn số kô ta ? Mình nhớ gọi số VN mà ta ? - giọng nói của Thái Anh
- Lộn số rồi - BNhi bực mình. định cúp máy...
- Tiết thật ... - Nghe Thái Anh nói đến đó, BNhi cố gượng nghe 1 chút - Định rủ một người tên BNhi đi uống trà sữa mà lại lộn số rồi... Thôi vậy... xin lỗi - Thái Anh giả vờ
- Hả ? Yaaaa! Đúng...đúng rồi , đúng số rồi - Nhi lấp bắp
- À, vậy kô phải lộn số rồi...
- À ừ... có..có Anh Thy kô ?
- Gì cơ ?
- Có Anh Thy đi cùng kô ?
- Có chứ, sao lại kô ?
- Thật kô đấy !
- Ủ! xuống dưới nhà đi, mình đang ở ngoài cổng
- Hả ? Tới rồi à ? - Nhi ngạc nhiên - Nhưng... - Nhi
- À trời ơi, quên mất, chân như thế sao đi dc... - Thái Anh - Chưa đầy 2’ sau.
- Một cô hầu gái mở cửa phòng BNhi ra :
- Thưa cô chủ có người... - Cô hầu gái chưa kịp nói hết thì Thái Anh đi vào đẩy cô hầu gái qua 1 bên :
- Anh...anh làm gì vậy ? - Cô hầu gái - Cô chủ...
- Thái Anh đi đến bế BNhi lên, làm con bé hốt hoảng:
- Hả ? Cậu từ đâu chui ra vậy ? Sao mà nhanh thế ? - Nhi bối rối
- Đi bằng chân lên chứ chui cái gì hả ?
- Thái Anh vội bế BNhi xuống lầu , Bảo Nhi giãy nảy:

- Cậu làm gì vậy ? Bố mẹ mình thấy bây giờ, bỏ ra !

- Sợ bị ăn đòn à ? Mình xin bố mẹ cậu rồi, và họ đã gật đầu

Đến xuống tầng dưới, đi ngang qua vườn cây của ngôi nhà để dẫn ra cổng, bố mẹ BNhi đang ở đó chăm lo khu vườn:

- Bỏ ra... bỏ ra - BNhi phản ứng quyết liệt

Bố mẹ BNhi đã nhìn thấy nhưng k nói gì, Thái Anh nhìn 2 ông bà mỉm cười và gật đầu, đáp lại Thái Anh, 2 ông bà cũng mỉm cười và gật đầu lại.

Thái Độ đó của Thái Anh khiến Bảo Nhi khó hiểu:

- Sao bố mẹ lại đồng ý dễ dàng như vậy chứ ? - Nhi thầm nghĩ

Đến cổng, một người hầu trong nhà chạy ra mở cổng, trước mắt Nhi là chiếc xe oto màu vàng, kiểu dáng vô cùng đẹp (hình như là mẫu mới của 1 hãng oto nào đó thì phải):

- Nhà anh tổng cổng bao nhiêu chiếc vậy ? - Nhi to mắt, và mắt k rời chiếc xe

- À chắc khoảng 7 8 gì đó ?

- Hả ? - Nhi ngạc nhiên

Thái Anh vội mở cửa xe trước ra, nhẹ nhàng để BNhi ngồi xuống, và lên xe chạy.

- Anh Thy đâu ? - BNhi liếc sang Thái Anh

- Nó bận rồi ! - Thái Anh trả lời

- Hả ? Sao nói là có ?

- Thì ban đầu thì có, nhưng giờ nó bận đi học nhóm rồi !

- Vậy chỉ có cậu và mình ư ?

BNhi đành ngậm ngùi đi uống trà sữa cùng Thái Anh.

Thái Anh chạy xe đến công viên, thay vì ghé vào tiệm trà sữa lần trước, hắn dừng xe lại:

- Gì vậy ? - BNhi to mắt nhìn Thái Anh

- Uống trà sữa trong 1 căn phòng như vậy, thật ngọt ngào...Mình sẽ mua trà sữa và chúng ta sẽ ngồi ở công viên uống...

- À, đúng nhĩ ? - Bảo Nhi tán thưởng - mình thích khí trời ngoài đây hơn

Thái Anh bế BNhi đến băng ghế gần chỗ đậu chiếc xe. Và đi sang tiệm trà sữa

BNhi vừa ngắm phong cảnh đường phố dưới ánh đèn màu vàng của những bóng đèn đường.

Từ xa xa có 2 thanh niên, đang đi gần đến BNhi, nó k quan tâm cho lắm, nhưng nó có cảm giác k ổn.

Chợt đám thanh niên đi đến chỗ Bảo Nhi, và 2 tên ngồi 2 bên BNhi:

- Cô em xinh đẹp sao lại ngồi đây vậy hả ?

- Đi chơi với tụi anh kô ? - Tên còn lại

- Các người định làm gì hả ? - BNhi cố tránh 2 tên biến thái, và muốn hét lên

- Sao vậy....? - Một tên nắm tay BNhi

Nó cố giật tay ra và hét lên :

- Tránh ra, đồ biến thái.... - Nhưng 2 tên kia có vẻ rất lì lợm

Thái Anh đi đến, nhìn thấy, Thái Anh vội bỏ luôn 2 ly trà sữa và chạy đến:

- Bỏ tay cô ấy ra ! - Thái Anh quát

Lần đầu tiên BNhi thấy Thái Anh nghiêm túc đến vậy

Hai tên thanh niên đứng dậy

- Sao hả ? Mà muốn gì ? - 1 tên giằng giọng - Tao thích cô ấy đấy, tao muốn đi chơi với cô ấy đc kô, định làm anh hùng cứu mỹ nhân à ?

Thái Anh không nói gì mà xông đến cho tên đó ăn đấm. Tên còn lại chạy đến đánh từ sau lưng Thái Anh, nhưng Thái Anh kịp né và cho hắn 1 đấm ngay bụng.

Tiếp theo đó là 1 màn xử đẹp tội hám gái . Khi xong xuôi, Thái Anh phui tay và đi đến BNhi, Thái Anh đưa tay lên mái tóc của nó :

- Không sao chứ ?

BNhi rưng rưng nước mắt , và ôm chầm lấy Thái Anh:

- Mình rất sợ...

BNhi sức nhớ lại và đẩy Thái Anh ra:

- Có lẽ mình...ổn !

Thái Anh chợt quay sang 2 thằng nhóc và trừng mắt:

- Cút đi, trước khi tao đổi ý..

Hai thằng nhóc cô gấn ngồi dậy và nhìn chằm chằm Thái Anh:

- là...là... Đặng Thái Anh, chạy thôi ! - 1 thằng thốt lên

Rồi hắn kéo tay thằng còn lại chạy mất. Bảo Nhi to mắt nhìn 2 thằng nhóc đang đâm đầu chạy:

- Hắn k phải Đặng Thái Anh thì còn ai nữa ? - Nhi khó hiểu - Ủ mà sao tội đó biết Thái Anh ? - Nhi suy nghĩ

- Làm gì mà nhìn bọn chúng vậy hả ? Muốn bọn chúng trở lại đây lắm à ? - Thái Anh nhìn nó

- Cậu điên hả ? - BNhi bực mình đứng dậy đi và xem té, chợt Thái Anh nhanh tay đỡ nó.

- Thấy chưa ? Đi kô đc mà bày đặt, có tin mình bỏ cậu ở đây kô hả ? Thế nào 1 hồi 2 thằng kia trở lại tìm cậu cũng kô chừng ? - Thái Anh dọa

- Mình...đùa thôi ! - BNhi bực bội - (Cái đồ chết tiệt... dám dọa mình, khi nào chân mình khỏi ,mình sẽ tính sổ với hắn

- Xin lỗi, mới nảy mình làm đổ hết trà sữa rồi !

Nhi giật mình nhìn Thái Anh , Thái Anh chỉ cười lại với nó

Thái Anh đỡ BNhi đến xe, BNhi thoáng nhìn Thái Anh, rồi lại quay đi chỗ khác:

- Sao hắn lại tốt với mình thế nhĩ ? - Đang suy nghĩ thì nó thoáng thấy ai đó giống Duy đang chạy xe đạp điện xẹt qua và phía sau là cô bé xinh xắn lần trước.

- Duy...duy - Nó quay đầu lại nhìn theo hướng Duy chạy

- Làm gì mà nhoi nhoi lên vậy ? - Thái Anh quát - Duy..Duy gì chứ ?

Nhi giật mình há hốc mồm và bùm miệng lại:

- Chết, lại lỡ nói ra nữa... MÀ sao hắn nghe đc vậy chứ ? - Suy thâm nghĩ

Thái Anh đỡ Nhi vào xe và chở Nhi về nhà, suốt lúc đó Thái Anh không nói gì cả, và cứ im lặng như thế, BNhi cũng chẳng muốn nói gì với thằng khỉn này.

Khi xe chạy đến trước cổng nhà BNhi, thì Thái Anh bóp còi cho người nhà ra:

- Cậu làm gì vậy ? - BNhi to mắt nhìn
- Thì gọi người nhà của cậu ra chứ gì ? - Thái Anh lạnh lùng
- Hả ? (cậu ta k đỡ mình vào nhà ??)
- Không lẽ muốn về nhà tui ở à ?
- Nè, cậu bị hâm à ? Ai lại về nhà cậu làm gì

Và từ cổng, 2 cô hầu gái chạy ra đỡ lấy Nhi vào nhà.

Vào đến nhà, bố mẹ Nhi đều ngồi đợi nó ở phòng khách, trong gương mặt 2 ông bà khá nghiêm túc, điều đó khiến nó cảm thấy " không ổn ".

Hai cô hầu gái đỡ nó ngồi xuống ghế đối diện bố mẹ nó, và 2 cô hầu gái cuối đầu chào 2 ông bà rồi vào bếp.

- Bố, mẹ... con xin lỗi... đã về trễ...- Nó nhìn bố mẹ
- Ủ, 8h30 rồi ? - bố nó

Khi nghe xong, nó cảm giác chắc sắp bị ăn đòn rồi, và đôi mắt nó rưng rưng:

- Con xin lỗi... chỉ tại...
- Không sao đâu ! - ông bố nhìn nó

Nó tròn mắt

- Sao con quen đc thằng nhóc đó vậy ? - Mẹ BNhi
- Dạ ? - Nhi khó hiểu - À... bạn chung khối đó mà ^^!
- Vậy à ? - Mẹ
- Bố mẹ...biết... cậu ta à ?
- Biết chứ, cậu nhóc tên Đặng Thái Anh phải không ?

Nhi tròn mắt nhìn mẹ và gật gật:

- vâng
- Đây nè ! - Bố BNhi đưa 1 cuốn Tạp chí cho BNhi

Nó vội cầm lấy và nhìn bìa của cuốn tạp chí , và há hốc mồm:

- Hả ? Là...là...Đặng...Đặng...- nó nói không nên lời

Và bức hình ở bìa cuốn tạp chí đó là bức hình Thái Anh chụp cùng với 1 cô người mẫu nào đó (rất xinh) , gương mặt hân hạnh như băng " Cậu ấm nhà họ Đặng, 1 trong những tài năng trẻ tuổi và giàu có nhất Châu Á "

- Đúng là khó tin, không ngờ cái tên đó lại nổi tiếng đến vậy - Nhi đang nằm ngẫm nghĩ - Mình cứ nghĩ hán chỉ là 1 hs lớp chọn tầm thường

Nó vừa ngẫm nghĩ vừa nhớ tới những câu nói của bố mẹ nó:

" Thái Anh đc biết đến không chỉ là 1 cậu ấm nhà giàu, mà còn là một người tài năng về các lĩnh vực khác nhau "

" Trường cấp 3 An Long nổi tiếng là đều nhờ công của Thái Anh, cậu ta đã tham gia nhiều cuộc thi trong nước, quốc tế...Đem về cho ngôi trường này sự vinh quang... "

Chợt có tiếng mở cửa:

- Nhi, con không đi học à ? Hôm nay là thứ 2 đấy ! - Mẹ của BNhi - 6h30 rồi, dậy đi cô nhóc !

Nó lồm cồm ngồi dậy :

- Dạ, con ra ngay ! - Và nó cố đứng dậy với cái chân còn đau đi đến bàn học để soạn tập

Mẹ BNhi chợt quay lại dặn con gái:

- À, mẹ quên mất, Thái Anh nó đang đợi con ở dưới nhà đấy !

Nhi giật mình làm rơi cả tập :

- Hả ? - Nhi cắn môi - mình cứ tưởng...Ôi trời, mình sao thế này. Chỉ trong 1 đêm mà cái nhìn của mình với hấn khác hẳn lúc trước...

Nhi thay đồng phục và vác balo bước từ từ xuống cầu thang, ở phòng khách là Thái Anh trong bộ đồng phục : áo sơ mi trắng cà vạt (nhìn kute)

Hấn chỉ nhìn Nhi rồi quay sang nói chuyện với bố của Nhi, trong họ cứ như là rất thân với nhau.

Nhi mím môi nhìn hấn, rồi quay sang chỗ khác và tiếp tục bước từ bước xuống bậc thang, mẹ nhi vội đến đỡ con gái :

- Sao con không gọi mẹ giúp ? - Mẹ Nhi trách

Sau khi ăn xong, Nhi cùng Thái Anh đến trường, và hôm nay hấn lại đổi xe - màu tím, dường như hấn muốn chơi nổi thì phải.

Suốt quãng đường đến trường, Thái Anh không nói gì với nó cả, hấn chỉ biết cầm máy MP3 nghe nhạc và thả hồn vào những bài hát của hấn mà chẳng màng gì đến BNhi

- Chẳng coi mình ra kí lô nào cả - Nhi bực mình

Và đôi khi nó lại quay sang nhìn Thái Anh, rồi lại quay ra cửa kính:

- Trong hấn không " nham nhở " như lúc mình thấy hấn ở ngoài đường cách đây vài tháng Chẳng biết hấn đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa..

Đến trường, hấn vội mở cửa xe ra, và vòng qua bên kia xe mở cửa ra (nơi BNhi ngồi) :

Hấn cúi người xuống, BNhi trợn mắt nhìn:

- Cậu làm gì vậy ??

- Lên đi, tôi công ! - Thái Anh ngoái lại nhìn nó

BNhi bối rối, cô gằng đứng dậy và để cho Thái Anh công nó vào lớp :

- Phiền cậu thật ! - BNhi

- Ko, do tôi muốn giúp cậu thôi...

Bước đến cổng trường, như là chờ sẵn, một đám con gái lẫn con trai đứng mịt cả cổng. Trong thấy 2 người, cả đám to mắt nhìn và một số còn hét lớn :

- Trời ơi, Thái Anh kìa... - 1 đứa con gái

- Thái Anh đi công con nhỏ đó hả ? Nó là cái gì vậy chứ ?

BNhi ngượng ngùng không dám ngược mặt lên, chỉ biết bám tay chặt vào cổ Thái Anh, làm hấn muốn ngộp thở:

- Làm gì mà căng thẳng vậy ?

- Hả ? Làm gì có

- Còn nói à, tôi sắp chết vì ngộp thở rồi

Thái Anh công BNhi đến tận tầng 2, và nhẹ nhàng cho nó ngồi xuống chỗ ngồi của nó:

- Cứ ở đây đi, cậu khỏi ra chào cờ, mình xin cô giúp cậu rồi !

Thái Anh nói xong và tiếp tục đi lên tầng 3.

Trong tiết chào cờ, bà cô hiệu phó trình trọng bước lên bục và đọc tên từng HS vi phạm trong tuần đứng trước cờ làm gương.

BNhi lặng im trong phòng:

- Hoàng Minh Duy ? Hoàng Minh Duy hôm nay có đi học không ? - tiếng nói nghiêm nghị của cô hiệu phó.

Câu nói vừa phát ra khiến Nhi phải để ý lắng nghe, có vẻ như hôm nay Duy lại trốn học thì phải:

- Thăng nhóc này suốt ngày chỉ biết trốn học, sao mình lại đi thích 1 thằng như hắn chứ ??

Thứ 3, BNhi đi Thái Anh điều đi, chân nó có vẻ gần như ổn:

- Trong hắn sao ân cần với mình quá, hành động lại trái ngược với lời nói - BNhi trầm nghĩ

- Thôi, cậu đi đi rồi, thì tự đi đi ! - Thái Anh buông tay ra, làm nó xém té :

- Hả ?

- Định làm nũng với tui đó hả ? - Thái Anh đùa

- Ai thêm cơ chứ, cậu k giúp thì mình cũng tự đi đi - Thế rồi BNhi bước từ từ đến từng bậc thang lên lầu.

Thái Anh không quát lại, mà ngược lại đứng đó mỉm cười nhìn BNhi đi

Ở trong lớp BNhi vẫn ngồi suy ngẫm chán nản :

- Mình chẳng muốn học tí nào, chỉ thích ở nhà ngủ... - Nó vừa nghĩ vừa há họng ngáp và lại gục ra bàn

Chợt nó nhớ lại:

- Ủ mà dạo này sao sao ấy nhỉ ? Sao mấy bữa nay mình không thấy thằng nhóc đó đâu hết...Bỗng dưng mình muốn thấy Duy quá...

Cảm giác nó lại buồn bã, và chán nản. Mà ngộ sao cũng chẳng thấy mặt mũi cô nàng Anh Thy ở đâu cả, điều đó làm nó buồn bực, chỉ toàn gặp tên Thái Anh :

- Người cần tìm thì không thấy đâu, còn người không cần cứ gặp hoài... Dù gì chân cũng ổn rồi, chắc mai mình có thể tự đạp xe đi rồi.

Tan học, nó đi từng bước xuống cầu thang, đến tận tầng trệt (của khối 10), chợt Nhi thấy Anh Thy từ lớp đi ra:

- Anh Thy - Nhi gọi

Con bé quay ngoắt lại và đi nhanh lại chỗ BNhi:

- Chị Nhi, lâu quá không gặp ! Chị đi đi rồi hả ? - Anh Thy vui vẻ

- Ủ...

Hai chị em cứ thế cùng nhau đi trên dãy hành lang dài dẫn ra sân trường:

- Sao dạo này chị không thấy thằng nhóc đó đâu nhỉ ?

- Ai cơ ? - Anh Thy

- Thì, thằng Duy chứ ai - Nhi

- À, sao chị lại quan tâm nó vậy chứ ?

- Ờ thì thấy lạ thôi mà....

- Nó vẫn hay trốn học như vậy đó chị ơi ! - Anh Thy - Cô giáo biết em thân với nó nên cứ bắt em qua nhà nó hỏi tình hình nè

- Ủ, em đi chưa ? - BNhi như rất quan tâm đến

- À, em định thứ 7...- Anh Thy vừa nói hết câu thì Thái Anh từ đâu đi đến cặp vai BNhi, làm 2 người hết hồn khựng lại:

- Định trốn hả ? - Thái Anh nhìn Nhi

- Trốn ?? Trốn gì ? Chả phải cậu k giúp mình nữa à ?

- Ai bảo thế bao giờ ?

- Hồi sáng chứ gì ? - Nhi quát

- Cái đó không tính

Anh Thy nhìn BNhi và Thái Anh, và cười :

- Ôi em không làm phiền anh chị nữa đâu, em xin phép đi trước - Anh Thy nói xong thì vụt đi, nó vừa đi vừa cười.. - Trong họ xứng thật nhỉ...

- Anh Thy... - Nhi gọi, dường như Anh Thy cố ý không nghe. Nó cần môi bực bội - Ôi ! tên đáng ghét

Thứ 7, BNhi đã tự đi được, không cần Thái Anh phải điều nó nữa.

- Đã 1 tuần rồi không thấy Duy đi học ! - Anh Thy và BNhi cùng ra nhà xe lấy xe

- Ừ, chị thấy em cũng quan tâm thằng nhóc lắm nhỉ - BNhi nhìn Anh Thy

- À, bạn bè mà chị! Ừ...hôm nay anh Thái Anh không đi cùng chị à ?

- Nhắc đến thằng khùng ấy là chị bực mình rồi ! Mặc hử... chị hôm qua đã bảo khỏi cần đến nhà chị nữa...

- Vậy sáng này ??

- Không có - BNhi mỉm cười hạnh phúc

Thế rồi 2 chị em cùng nhau đến nhà Duy, căn nhà có vẻ vắng lặng, điều đó rất bình thường, vì ngôi nhà chỉ có 2 bà cháu mà...

Bước vào nhà, là bà của Duy đang ngồi , tay cầm quạt.

8. Chương 8

Nhi và Anh Thy lễ phép cuối đầu :

- Con chào bà - Thy và Nhi đồng thanh

- Con tìm Duy hả ? - bà của Duy

- Dạ ! - Anh Thy

- Con bé này là ? - Bà của Duy nhìn Nhi

- Dạ, chị ấy là bạn con !

- Ừ !... Ngồi đi mấy con - Bà của Duy đập tay xuống giường ra hiệu cho 2 cô bé ngồi.

Thy và Nhi vâng lời.

- Bà ơi, cô bảo con đến xem sao mà Duy đã nghỉ học gần 1 tuần rồi sao không thấy lên lớp

- Ừ, cái thằng đó à ? Hôm đầu tuần bà bị sốt, nó định vác cặp đi học thì thấy bà bệnh vậy...nên nó nói thôi, nghỉ ở nhà lo cho bà.

- Ra là vậy sao ? - Nhi trầm nghĩ

- Vâng - Anh Thy

- Giờ bà cũng khỏe rồi, nói nó biết bao nhiêu mà nó không chịu đi học... Nó nói nhớ đi học mà bà chưa khỏi hẳn thì ai giúp bà việc vặt ở nhà ? - Bà của Duy thở dài, rồi tiếp - Mẹ nó thì tháng này chưa thấy gỏi tiền về, nó không có tiền đóng học, bà tuổi cũng già rồi mà chỉ làm gánh nặng cho nó - Đôi mắt người bà rưng rưng 2 hàng nước mắt.

- Bà ơi, đừng nói vậy mà... - Nhi và Thy

Chợt Duy từ ngoài chạy xe vào nhà, trên tay cầm đồ ăn vừa mua ngoài chợ :

- Ủa ? Đến đây làm gì ? - Duy nhìn 2 cô nàng

Duy ngồi phía sau nhà, đó là 1 khu vườn cây ăn trái của nhà hàng xóm. Một sự đơn độc nào đó vây kín lấy thằng nhóc, nó cứ lặng thinh như thế, khiến lòng BNhi không khỏi thất lại.

BNhi nhẹ nhàng đi đến chỗ Duy ngồi, và nhìn thằng nhóc :

- Sao cậu ấy lại như thế chứ ? - Nhi nghĩ

- Cậu không sao chứ ? - Anh Thy đi đến

Duy vẫn im lặng, thằng nhóc không nói gì cả, cứ như thế... và 10 phút sau:

- Các cậu đến đây làm gì ? Có phải các cậu nghĩ tôi nghĩ học đi chơi đúng không ?

- Mình không có ý đó - Anh Thy

- Mặc kệ các cậu nghĩ gì, nhưng tôi sẽ không học nữa, tôi sẽ nghỉ học...

- Duy, sao cậu lại nản chí như vậy ? - BNhi

- Tôi nghĩ học thì liên quan gì đến chị ? - Duy liếc xéo qua BNhi. - Dù gì với cái học lực thế này thì tôi không thể đủ sức tốt nghiệp, các cậu thì không cần lo đến... Vì các cậu dư sức mà... phải không ?

- Sao cậu lại thốt ra những lời nói như vậy chứ ? - Anh Thy

- Tôi thật sự không muốn nghĩ nhiều nữa.... các cậu về đi - Dường như BNhi và Anh Thy không thể bỏ đi khi thấy Duy tuyệt vọng đến vậy, nhưng Duy vẫn giằng giọng - Đi đi, tôi không cần các người ở đây thương hại tôi

BNhi và Anh Thy đành quay về...

- Các người có biết ? Những gì các người xem như là bình thường thì đối với tôi nó không hề bình thường....Tôi ước có một gia đình, có bà... có bố và mẹ cùng sống trong một căn nhà...Nhưng ước mơ nhỏ nhoi đó hoàn toàn không tồn tại với tôi trong thế giới này...

Anh Thy đang nằm dài trên bàn học, đôi mắt mở to nhìn về một điểm nào đó, và đang suy nghĩ gì đó.

Thái Anh nhẹ nhàng mở cửa phòng nó ra, và ra hiệu giữ im lặng với người hầu bên ngoài. Hắn cúi nham hiểm bước vào phòng Anh Thy, con bé vẫn nằm bất động và " thả hồn " trên ngọn cây nào đó.

Chợt Thái Anh vỗ mạnh vào vai nó :

- Làm gì đấy ? - Thái Anh quát khiến Anh Thy giật bắn mình và hét lên:

- AAAAAa! - Nó chợt quay sang, và đổi sắc mặt mà quát :

- Anh làm gì vậy hả ? Em muốn rút tim ra đây nè !

- Thế cơ á ? - Thái Anh đưa tay lên cầm suy nghĩ - Ủa ? Một con bé như em lại thần thờ vì một chuyện ngớ ngẩn gì đó sao ?

- Ngớ ngẩn gì hả ? Em có nghĩ gì đâu - Con bé quát lại

- Nè, con gái mà hở ra là quát người ta là sao hả ? Coi chừng ế bây giờ! Hèn chi đến giờ vẫn chưa có ai nói thích em...

Con bé bực bội trước câu nói của Thái Anh nó tiếp tục cãi lại:

- Sao lại không có , tại người ta không muốn nói thôi mà ?

- Thôi, nói như em chẳng biết bao giờ mới kết thúc đây ! - Thái anh khoanh tay lại, đi về hướng cửa sổ, gió thổi vào mát lạnh cả căng phòng.

- Anh đến nhà em chỉ có mục đích cãi lộn với em thôi đó hả ? - Anh Thy nhìn theo Thái Anh - Anh rãnh thiệt...

- Em đang nghĩ về thằng nhóc tên Duy đó à ? - Thái Anh vẫn nhìn ra cửa sổ. Bên dưới là một con phố vắng lặng... - Sợ nó không đi học à? Và em sẽ không gặp được nó nữa ? Em thích nó à ?

Anh Thy lại một lần bất chợt ngạc nhiên trước những câu hỏi đó của ông anh họ:

- Gì anh nói gì vậy chứ ? - Con bé đánh trống lảng - Không phải Bảo Nhi của anh thích Duy sao hả ?

- Gì ? - Thái Anh quay phắt sang khi nghe Anh Thy " phát biểu " :

- Chết rồi, lại " phát biểu linh tinh " rồi... - Con bé bùm miệng lại - không..không có gì ?

- Em nói gì ? Nói rõ xem nào ? - Thái Anh

- Em không có gì! Thôi em đi ăn đây - Anh Thy bật dậy mở nhanh cửa phòng và chạy nhanh xuống nhà bếp

- Con nhỏ này hôm nay lại ăn nhầm cái gì mà nói linh tinh thế nhỉ ? - Thái Anh

Tối đến, tại nhà Bảo Nhi...Nó đang cùng bố mẹ ăn tối:

- Làm sao con có thể quen biết được thằng Thái Anh vậy ? - Mẹ của BNhi nhìn nó chằm chằm

Câu hỏi của mẹ nó khiến nó phải dừng đưa lại:

- Con nói mẹ rồi mà...chỉ là bạn học chung khối.. - Nó vừa nói vừa lùa cơm vào họng - Mẹ nghĩ con hư đến nỗi mà có bạn trai trước khi lên ĐH hả ?

- Tất nhiên mẹ không hề nghĩ thế, nhưng mẹ chỉ cảm thấy thằng nhóc rất tốt với con...

- Thì đâu có gì đâu mẹ, con trai thì phải galang chút thôi... Nếu không thì sao nhiều đứa đeo hắt như vậy chứ...

- Nhưng mẹ nghĩ nếu con tiến xa hơn với thằng nhóc cũng tốt - bà mẹ cười khẽ và nhìn con gái

BNhi bất chợt làm rơi đĩa xuống đất

- Con sao thế ? - Mẹ của nó

- Dạ... không có gì đâu mẹ, tại con sơ ý làm rơi đĩa thôi...

Rồi bà mẹ tiếp tục nói:

- Thằng nhóc nhà lại giàu, học thì rất giỏi, tính tình lại dễ thương...- bà mẹ cứ thế khen Thái Anh

- Chẳng phải mẹ không cho con có bạn trai trước khi con lên ĐH sao ? Sao giờ mẹ lại đổi ý nhanh vậy...- BNhi nhìn mẹ

- ừm, mẹ nghĩ kỹ rồi... ai thì mẹ không quan tâm nhưng với thằng nhóc này rất có tương lai. Ông nội của Thái Anh thì đang quản lý mấy cái khách sạn 5 sao ở Mỹ, bố của Thái Anh thì quản lý 2 hay 3 cái khách sạn 5 sao lớn ở Thành Phố....

BNhi chợt ngắt lời mẹ:

- Mẹ ! - Nó la lớn

- Ô, cái con bé này...gọi mẹ như thế à ? - Mẹ nó trừng mắt

- Con không phải là mấy cô nàng diễn viên chính trong phim thần tượng đâu, mẹ nghĩ dễ đến thế sao... ?

Nói xong nó chạy 1 mạch lên phòng và đóng cửa lại cái rầm, khiến mẹ nó to mắt nhìn:

- Bố nó ! - Mẹ của BNhi gọi bố BNhi

- Gì thế ?
- Sao ông cứ lo ăn vậy, sao không nói gì hết thế hả ?
- Nói gì chứ, tôi cũng không đồng tình với ý kiến của bà nữa, thời này thế kỷ 21 rồi mà còn mấy vụ hôn ước làng nhàng này...- Bố BNhi nhăn nhó
- Ông hay thật, chứ hồi trước tôi với ông cũng vậy thôi, chưa biết mặt nhau mà đã cưới rồi, đến giờ có tận 4 đứa con là gì ?
- Cái...cái...cái đó chỉ là ngoại lệ thôi ! - Ông bố lấp bắp - Thôi tôi đi ra ngoài vườn đây, bà cứ ở lại ngắm nghĩ kế hoạch của bà đi - Ông bố nói xong rồi bỏ chén đĩa xuống và ra ngoài

Bảo Nhi thì đang trong phòng nghĩ ngợi:

- Có lẽ mình không nên thích Duy nữa, dù gì Duy cũng không thích mình, lúc nào cũng đối xử với mình như rất là ghét mình vậy....Còn Thái Anh thì lúc nào cũng tốt với mình...- Nó chợt cốc đầu - Mà không được, tự nhiên mình lại đổi cái nhìn về hắn từ khi nào vậy chứ...Nhưng có nói sao thì mình cũng không nên thích thằng nhóc ấy nữa, nó cũng có bạn gái rồi còn gì... Nhưng tóm lại...bây giờ phải giúp Duy đi học lại, vì Duy là bạn thân của Anh Thy mà Anh Thy lại là bạn mình....- Nó lại vò đầu bứt tóc - Trời ơi, mệt chết đi thôi, không nghĩ nữa... đi ngủ (!?)

BNhi vội tắt đèn đi ngủ.

Trở lại nhà của Anh Thy, con bé đang ngồi ở cái xích đu ngoài vườn hoa nhà nó, chợt Thái Anh đi đến ngồi gần nó, làm nó giật mình:

- Nè, sao không về đi ! Sao sáng giờ ghé nhà em hoài vậy ? - Anh Thy
- Ở nhà có làm gì đâu, ghé nhà em chơi không được à ? Em thiệt là kỳ cục kẻo quá
- Anh đỡ hơi thật, sao không gọi cho cô nàng Bảo Nhi của anh đi chơi đi
- Nói đến mới nhớ - Thái Anh nói khiến Anh Thy giật mình
- Hả ?
- Em nói câu nói hồi sáng là sao hả ?
- Câu nói gì ? Em...em không nhớ - Anh Thy giả vờ
- Em đừng có giả vờ với anh... Nói đi... - Thái Anh đứng dậy quát
- Em không có...- Anh Thy che tai lại và quát lại rồi chạy mất
- Con bé này....

Một lúc sau, Thái Anh vẫn ngồi ở ghế xích đu đó, dù là đã 8h, Anh Thy lấp ló đi ra sợ Thái Anh phát hiện rồi lại bắt nó nói:

- Anh Thái Anh - Nó quát, làm Thái Anh giật mình
- Em có thôi cái trò hù người khác không hả ?
- Anh tưởng có mình anh biết hù em à ? - Nó đến gần Thái Anh và đứng gần đó - Sao không về đi
- Đuổi anh à ?
- Ủ ! - Anh Thy mỉm cười - Anh Thái Anh, em có chuyện muốn nói...nhưng mà....đây là bí mật...nhưng nếu em không nói, thì...
- Làm gì mà mặt nghiêm trọng vậy hả ? - Thái Anh
- Bác nói (bố Thái Anh), sau này khi lớn lên, khi anh kế thừa mấy cái khách sạn của ông nội ở Mỹ, thì bố sẽ tìm cho anh một vị hôn thê...
- Sao ? Sắp đặt cho anh ? - Thái Anh bật dậy

- Anh...anh đừng lo lắng - Anh Thy trấn an anh họ - Nhưng còn cách giải quyết, nếu như anh tìm đc người mà anh yêu thương và thuyết phục bác...Em nghĩ có thể...

- Anh sẽ kô để chuyện này xảy ra đâu ! - Thái Anh bực bội đứng dậy đi về

Anh Thy lại một lần tự trách là kô biết mình nói ra là đúng hay sai

9. Chương 9

Một ngày Chủ Nhật đẹp trời, Bảo Nhi quyết định ra ngoài cho khoay khoả, thay vì sẽ gọi cho Anh Thy và rủ cô bé đi cùng thì nó lại kô làm thế,nó sẽ tự đi một mình.

Nơi đầu tiên trong chuyến " hành trình " mà nó ghé sẽ là một quán kem Ý.

Đang nhâm nhi cầm Menu xem sẽ gọi món kem có mùi vị gì:

- Xin hỏi, chị gọi kem gì ạ ?

Bảo Nhi đang cầm Menu ngẫm nghĩ, nó ngược mắt lên thì hoảng hồn nhìn lại thực đơn như trốn ai đó:

- D...Duy...! - Nó lằm bằm - Sao hấn lại ở đây vậy trời...?

- Chị ơi, gọi món kem gì à ? - Duy

- À...ừm....kem...vị Vani và....vị...Nho...ok ? - Nó lấp bắp, nhưng vẫn lấy tay cầm Menu che mặt lại sợ Duy phát hiện.

- Gọi 2 ly luôn à ? - Duy

- Vâng... - Rồi Duy đi vào trong

- Trời đất, thì ra thằng nhóc này lại làm ở đây sao... ? - BNhi ngẫm nghĩ - Tin sốt dẻo đây... một chút mình sẽ alo cho Anh Thy... - Rồi nó cười nham hiểm

Một lát sau, Duy bưng kem ra và đặt lên bàn nó, nó vẫn cầm Menu che mặt lại:

- Cảm ơn... ^^!

Nhưng hình như Duy kô chịu đi, cứ đứng đó:

- Ủa...sao kô..đi đi.. - Nhi vẫn cầm Menu

- Chị đang làm trò gì thế ? - Duy trừng mắt

Nhi giật mình kéo nhẹ Menu xuống rồi chột đưa lên che mặt lại:

- Hả ? Nói gì... tôi kô hiểu

- Nè, chị tưởng tui kô biết chị là ai nha Bảo Nhi - Duy giật Menu Nhi đang cầm. - Làm gì lén lén lúc lúc như rình trộm vậy...

- Hả... làm gì có..., tại thấy cậu nên mình... - Nhi cười gượng

- Chị đúng là hết thuốc chữa... - Duy

- Trong Duy mặt đồng phục nhân viên cũng đẹp trai ghê - Nhi ngẫm nghĩ rồi cười

- Chị cười gì ? - Duy trừng mắt

Chợt đằng kia có 4 vị khách tuổi teen gọi:

- Anh ơi ! - Cô ta vẫy vẫy tay

Duy vội chạy đến:

- Kô nói với chị nữa....

3 cô nàng kia thì đang xem Menu, cô nàng còn lại thì nhìn Duy mãi:

- Bạn đẹp trai quá à, bạn mấy tuổi vậy ? - Cô ta mỉm cười, trong cô ta xinh chẳng kém gì Nhi

- 16 ! - Duy trả lời ngắn gọn

-Ồ! Bằng mình rồi ! Cậu học trường nào thế ?

- Nghĩ rồi ! - Duy

- Vậy...- Cô ta định nói thì Duy chen vào:

- Xin hỏi gọi món kem gì ạ ?

- Cho tôi 1 ly Dâu - một cô bé

- 2 Ly Bạc Hà - một cô bé khác

Duy lại trừng mắt nhìn cô nàng lúc nãy:

- Còn cô muốn loại kem gì ??

Cô ta thẫn thờ:

- Ya, cô gọi kem kô vậy ? - Duy bực mình

BNhi ngồi gần nó mím môi nhìn cô nàng:

- Đồ mê trai !

- À... ừ... cho tôi ly Khoai Môn

Và Duy đi vào trong. BNhi vừa ngồi ăn vừa ngẫm nghĩ:

- Duy đẹp trai và dễ thương như vậy, nghĩ học cũng uổng, mà cậu ấy lại rất có hiếu với bà cậu ấy...- BNhi cứ thế nhâm nhi đến nửa tiếng

Tối đến nó lại lang thang đi xem ca nhạc, lại đi một mình, thật chẳng hiểu nó nghĩ gì, bình thường nó chẳng thích đi ra ngoài khi mà kô có ai đi cùng. Đang đi, chợt thấy một xe đẩy bán món chả chiên, nó chạy đến :

- Bán cho con 2 cây đi ạ...! - Nó lại ngẫm nghĩ xung quanh xem có ai quen kô. Thì bất chợt thấy ai đó giống Duy đi cùng 1 cô bé, chắc hẳn là thằng nhóc, với cái đầu dựng mái xéo thì kô bao giờ lẫn với ai, thì cái đầu dc cắt khá đẹp và tóc thẳng nhóc cũng đẹp nốt.

Lòng nó lại dâng lên một nỗi ghen tị khó tả:

- Ước gì người đi chung với Duy là mình thì hay thật....

- Cô bé ơi, chả của con nè - Bà bán hàng gọi nó, nó vội quay lại cầm 2 cây chả và trả tiền.

- Con cảm ơn..!

Lại đi lang thang vào trong rạp, bây giờ còn khá sớm, chỉ khoảng 7h, nó đã nói dối bố mẹ là đi cùng Thái Anh, vì như thế nó sẽ kô bị đòn cho dù là về trễ:

- Nhưng tìm đâu ra Thái Anh, nếu mà mẹ đợi cửa đợi mình về ? - Nó ngẫm nghĩ - Chắc kô đâu, mẹ đời nào đợi cửa chứ...

Chợt chuông điện thoại reo lên, là mẹ nó:

- Alo, gì vậy mẹ ?

- Con yêu đấy hả ? Tối nay con mấy giờ về thế ? Để mẹ đợi...

- Dạ ? - Nó giật mình quát

- Gì vậy con ?

- Kô...kô có gì... mẹ khỏi đợi !
- Sao đc, sẵn mẹ định hỏi thăm thằng Thái Anh ^^!
- À, kô cần đâu mẹ à...! Con...con cúp máy nha
- Ủ, mẹ đợi con nha ! Đi chơi vui về con yêu - Bà mẹ cúp máy mà kô đợi Nhi trả lời lại
- MẸ.... MẸ - Nó quất, rồi nó lại vò đầu bứt tóc - Tìm đâu ra Thái Anh...
- Chị Nhi ! - Từ xa là tiếng Anh Thy. BNhi giật mình quay lại:
- Đc cứu rồi...- BNhi mỉm cười lại với Anh Thy, rồi nó nhìn xung quanh, điều đó khiến Anh Thy khó hiểu:
- Chị tìm gì vậy ?
- Em...em kô đi chung với Thái Anh à ?
- Gì cơ ? Anh ấy có bao giờ đi xem ca nhạc đâu...-
- Trời.... chết chắc rồi...
- Sao ạ ?
- À...ừ... chị đã nói dối mẹ là đi chung với Thái Anh, mà mẹ chị lại đòi gặp hẳn để hỏi thăm hẳn...
- À, hỏi thăm con rể tương lai đó mà... - Anh Thy đùa
- Em sao lại gọi như vậy chứ, chị sẽ kô bao giờ thích hẳn đâu
- Thì đơn giản, gọi Thái Anh ra và đi chung, xong rồi anh ấy đưa chị về.
- Đc kô vậy....?
- Ủ...

Và như lời nói, Anh Thy gọi Thái Anh ra, và cả 3 đi chung với nhau vui vẻ, Thái Anh cũng đưa BNhi về theo đúng " kế hoạch " của nó. Và Anh Thy đã nói một câu nói trong đêm đó, khiến BNhi phải suy nghĩ :” Trước đây anh ấy rất ham chơi, và cặp bồ nhiều lắm. Chẳng hiểu sao khi quen biết chị, anh ấy kô hề đi đâu cả và kô hề đi chung với cô gái nào ngoài chị và em ...”

Chiều thứ Hai âm đạm, khi học xong buổi chiều (hôm nay đc nghỉ phụ đạo), nó đi bộ về.. (xe hư), bỗng nhiên xui xẻo trời đang nắng tốt thế lại âm một cái lại đổ một cơn mưa xuống, nó kô ghé đâu trú mưa cả, cứ thế đi bộ dưới mưa.

Thái Anh đang ngồi trong xe và đc tài xế riêng chở bằng chiếc xe oto màu đen, bất chợt nhìn thấy một cô gái giống BNhi đang đi dưới mưa, cơn mưa to đến nỗi tát trắng xóa cả ô cửa kính chiếc xe, Thái Anh chỉ có thể thấy nó qua ô kính người lái:

- Chú , chạy xe đến chỗ cô gái mặc đồng phục đang đi bộ đằng đó giúp cháu.

Chiếc xe chạy đến, BNhi vẫn đi như thế, và chẳng quan tâm chiếc xe đang đậu trước mặt, tay nó thì che trên trán để tránh nước mắt đổ vào mắt.

Thái anh mở cửa xe ra, làn gió lùa vào lạnh cả người, hẳn mở dù ra và cố đi đến BNhi. Con bé vẫn đi, nhưng sao kô cảm thấy nước mưa rót trúng nó nữa, nó ngược mặt lên, là Thái Anh:

- Đồ ngốc, mưa thế sao kô tránh mưa, mà lại đi khời khời ngoài đường vậy hả ?
- Sao cậu....lại...lại... ở...đây ? - BNhi lạnh qua kô nói đc
- Đi thôi ! - Thái Anh kè vai nó, và che dù cho nó, khiến một bên người Thái Anh bị mưa tạt ướt.
- Kô đc ! Cậu bị ướt rồi kia ! - Nhi
- Kô sao đâu... đi thôi

Thế rồi chiếc xe cứ chạy trong mưa, BNhi mình mẩy ướt sũng như chuột lột, Thái Anh cũng vậy, hần vội lấy chiếc áo khoát hần mán ở thành ghế và nhẹ nhàng khoát cho Nhi:

- Mình kô sao đâu...mình ổn mà... cậu khoát đi
- Kô sao đâu, sao cậu cứ thích làm trái ý người khác kô vậy...
- Hách xì... - Bảo Nhi
- Thấy chưa... - Thái Anh nhìn nó với đôi mắt dịu dàng

BNhi cảm thấy thật có lỗi với Thái Anh, hần càng tốt với nó, nó càng cảm thấy mình có lỗi... Vì trong lòng nó chỉ có Duy mà thôi.

Chiếc xe chạy thẳng, rồi lại rẽ trái...chạy một lúc rồi dừng lại trước một tòa biệt thự:

- Đây là nhà cậu à ? - BNhi
- Kô ! Là nhà của Anh Thy
- Ồh ! - BNhi trầm trồ trước cổng biệt thự tráng lệ...
- Để cậu về nhà mình thì kô ổn cho lắm, cứ ghé nhà Anh Thy đi, chiều nay cậu có học phụ đạo kô ?
- Kô...

Bây giờ trời đã tạnh mưa, Thái Anh cùng BNhi đi vào cổng biệt thự.

Nghe tiếng chuông cửa, Anh Thy vội chạy ra mở cửa, thật bất ngờ :

- Oh! Chị Nhi...anh Thái Anh... - Anh Thy - Vào...vào nhà đi
- Em đưa chị Nhi lên phòng thay đồ đi, sẵn đưa anh bộ đồng phục khác...bộ này ướt rồi

Anh Thy vội cùng với BNhi lên phòng.

Sau khi tắm và thay đồ(của Anh Thy) xong, BNhi cùng Anh Thy ngồi trong phòng nói chuyện:

- Đây là nhà em hả ? - BNhi
 - Dạ !
 - To vậy mà sao thấy có mình em vậy ?
 - Bố mẹ em bận đi công tác nước ngoài nên có mình em à...
 - Vậy à ?
 - Anh Thái Anh cũng hay đến đây lắm... - Anh Thy đang lấy bộ đồng phục khác cho Thái Anh - Em đi xuống dưới đưa đồng phục cho anh Thái Anh thay đây
- Anh Thy vội đi xuống nhà dưới, hôm nay Thái Anh bận học phụ đạo nên phải vội thay đồng phục khác và trở lại trường để học.

Sau khi đưa đồng phục cho Thái Anh, Anh Thy chạy lên phòng trò chuyện với BNhi.

- Anh Thái Anh bảo em 1 lát nhờ tài xế đưa chị về ! - Anh Thy mỉm cười nhìn BNhi, 2 chị em đang cùng nhau nhìn ra khung cửa sổ lớn, khung cảnh bên ngoài sau khi mưa thật đẹp.
- Thái Anh cũng hay đến đây lắm à ? - BNhi
- Dạ ! Đôi khi buồn , anh ấy hay sang nhà em chơi, có khi còn ở lại ngủ nữa ^^!

BNhi tròn mắt:

- Sao cơ ? Ở lại ngủ à ? (hèn gì ở nhà Anh Thy lại có đồ của Thái Anh)
- Ấy ấy...chị đừng nghĩ gì hết nha, em với anh Thái Anh là anh em họ mà... ^^! - Anh Thy giải thích, vì họ là anh em họ nhưng lại thân hơn anh em ruột

- Chị đâu có nghĩ gì đâu

Bên ngoài căng biệt thự, Minh Duy đạp xe đến nhà Anh Thy để trả cho cô bé vài cuốn tập mà Minh Duy mượn Anh Thy từ tuần trước để về nhà viết, dù gì cũng nghĩ học rồi thì sang nhà trả cho Anh Thy.

Cánh cổng mở toanh, không một bóng người, Minh Duy dẫn xe đến tận căng biệt thự, dù đã nhấn chuông nhưng không ai ra mở cửa. Đôi khi Minh Duy vẫn hay sang nhà Anh Thy học nhóm nên hẳn có chút mạnh dạn hơn.

Minh Duy mở cửa nhà ra, bên trong không một bóng người, Duy đoán chắc cô nàng lại trốn trên phòng nghe nhạc, có lẽ hôm nay bố mẹ của Anh Thy lại đi vắng. Minh Duy vội đi lên lầu, đến cửa căng phòng mà BNhi và Anh Thy đang ở bên trong, định gõ cửa:

- Chị Nhi này... - Anh Thy gọi BNhi. Tay Minh Duy khựng lại

- Sao ? - BNhi

- Em hỏi thiệt nha, bây giờ chị còn thích Minh Duy không ?

- Sao em lại hỏi chị như vậy ?

- Chị trả lời đi, chỉ có 2 chị em mình ở đây thôi mà

- À ừ... - Nhi đáp ứng 1 lúc rồi mở miệng trả lời - Ừ - Nhi gật đầu

- Em thấy Duy có thêm để ý gì chị đâu, mà chị cứ thích hấn vậy chứ... - Anh Thy trách

- Chị cũng không biết, khi gặp lại Minh Duy ở trường cấp 3, chị đã cố gắng quên đi Duy, nhưng chị không được...

- Vậy à....

- Từ khi lần đầu tiên gặp Minh Duy ở tiệm nét, trái tim chị đã thổn thức... đập loạn nhịp... Và đôi khi có những hành động hơi ngốc, lúc đo chị chẻ tóc mái trên trái, thấy Duy chẻ mái bên phải và chị đã chẻ mái theo bên phải ^^! Hơi ngốc đúng không

- Hihi - Anh Thy chỉ mỉm cười khi nghe Bảo Nhi nói - À thôi đi, chiều này chị nghĩ phụ đạo à ?

- Ừ

- Em cũng vậy... - Anh Thy - Ôi, khát nước quá, để em đi lấy nước

Anh Thy chạy đến cửa phòng và mở cửa:

- D..Duy...

Anh Thy tròn mắt, Minh Duy đã đứng đó từ khi nào

Bảo Nhi nghe tiếng gọi của Anh Thy, nó quay phắt sang với đôi mắt đầy kinh ngạc, nó há hốc mồm rồi vội lấy tay bịt lại

- Cậu đến đây khi nào vậy? - Anh Thy

- Mới đến ! - Minh Duy tỏ vẻ điềm tĩnh

- Mà đến đây làm gì ? Không phải nghĩ học luôn rồi à ? - Anh Thy giận lẫy

- Tất nhiên, nhưng sợ cậu lại đến nhà mình đòi lại 2 cuốn tập, nên... trả đó ! - Minh Duy chìa tay ra đưa cho Anh Thy.

Con bé vẫn đứng đó dựa vào cửa, không thêm đếm xỉa đến 2 cuốn tập Minh Duy cầm trên tay.

Bực bội, Minh Duy quăng mấy cuốn tập vào tay nó rồi đi mất:

- Cậu định nghĩ học như thế sao ? - Anh Thy

Bảo Nhi cũng chạy ra:

- Ủ thì sao ? - Minh Duy quay mặt sang trả lời rồi đi tiếp xuống tầng dưới, lấy xe rồi chạy mất.
- Cái đồ điên này, mình sẽ không để cậu yên thân đâu - Anh Thy bực tức.
- Chị sức nhớ một việc... - Bảo Nhi
- Gì vậy chị ? - Anh Thy quay sang
- Chị biết bây giờ Minh Duy đang làm ở một tiệm kem Ý ở gần trường cấp 2 An Long
- Trời đất cái thằng này, học không chịu... mà đòi đi làm kiếm tiền...
- Chị nghĩ còn 1 cách... Là gọi đt ẹ cậu ấy, nhờ bác ấy khuyên Minh Duy đi học lại
- Hơ, ý hay nhỉ...sao em lại không nghĩ ra sớm hơn chứ - Anh Thy vừa nói vừa gõ tay vào đầu

6h Chiều, hôm nay Minh Duy phải làm thêm ca tối, nên có lẽ đến 8h hẳn mới được nghỉ, vừa đem xong kem ra xong, định vào trong thì điện thoại trong túi Duy reo liên hồi.

Minh Duy cầm máy lên và :

- Mẹ ?
- Ủ thì mẹ đây ! Hôm nay con không đi học à ?
- Dạ...con... à hôm nay con được nghỉ - Minh Duy vừa nói vừa nhìn xung quanh
- Vậy à ? Nhưng mẹ mới gọi cho Anh Thy nhưng con bé không nhắc máy, chỉ trừ khi nó đang học
- Dạ con...Chắc là nó bận gì đó chứ gì , con nhỏ đó lúc nào cũng vậy mà
- Con đừng nói dối mẹ, Anh Thy nói ẹ rồi, con đã nghỉ học ! - Mẹ Duy bực bội
- Mẹ, đừng nóng giận vậy chứ
- Sao không hả ? Cái thằng ranh này, mà thích nghỉ học đến thế cơ à ?
- Mẹ à !
- Chỉ vì mẹ không được học, nên bố mày đã bị ông nội mày ngăn cấm, và bắt ông ấy lấy một người phụ nữ khác học cao hơn mẹ, chỉ vì muốn ẹ bị bẽ mặt... Con muốn thế lắm à ? - Mẹ Duy như nấc nghẹn ngào khi nhắc đến
- Mẹ à, đừng vậy mà... Đừng như thế - Duy cũng bối rối - Được rồi, con..con sẽ đi học lại... chỉ cần mẹ đừng như thế nữa.

Minh Duy là 1 thằng không sợ trời , không sợ đất, đánh đến chết cũng không khuất phục ai, chỉ có cái sợ mẹ và bà ngoại buồn . Vì thế mỗi khi mẹ hẳn lại khóc thì hẳn đành bó tay.

4h chiều thứ 7, buổi chiều học phụ đạo cuối cùng của tuần.

Bảo Nhi đang ngồi ở băng ghế sân trường, trong khi đó chỉ có mình nó ngồi ở sân trường, còn lại là tiếng giã bài văng vẳng của giáo viên phát ra từ các lớp học của lớp 11.

Dường như là một thói quen, nó hay đi rất sớm khi học trái buổi, vì chỉ để ngồi 1 mình thưởng thức khí trời thiên nhiên, nó cứ nhắm mắt lại mà mộng mơ một giấc mơ nào đó không thật, tuy là không thể thành sự thật nhưng nó lại thích mơ như thế.

Nó ngồi trên ghế, ngửa cổ ra sau, ngửa mặt lên hứng làn gió mát thổi thoang thoảng qua gương mặt xinh xinh của nó. Chợt nó thoáng nghe tiếng ai đó nói với nó, rất gần:

- Chị làm gì ngồi đây một mình vậy ?

Nó chợt mở mắt và bật dậy. Bất giác đôi mắt nó chạm gần sát với anh mắt đó...

- Anh mắt này...quen quen...không lẽ...

Nó dường như không thể cử động được nữa, không phải vì trật cổ hay cái gì đại loại thế...

Đôi môi nó gần như đụng trúng môi của...Duy...

Thằng nhóc đã cuối người xuống nhìn BNhi và gọi...

- Sao...sao mình... không cử động được.. - Đôi mắt Bảo Nhi mở to nhìn thẳng về đôi mắt đó, Duy cũng tròn mắt.

Chợt thằng nhóc đứng dậy:

- À.. thôi, tôi không muốn nói với chị nữa, tôi đi xuống căn tin đây ! - Tuy thằng nhóc tỏ vẻ điềm tĩnh nhưng trong đôi mắt hắn có chút gì đó bối rối.

BNhi vẫn ngồi đó trơ như hóa đá, đến những 10 phút sau:

- Tĩnh...tĩnh lại... - Nó lắc lắc đầu, rồi lấy tay bịt lên đầu mấy cái - Nhưng...chỉ còn...1 chút nữa...là...Ồi...không nghĩ nữa - Nó lại lắc lắc đầu

Vào buổi tối học phụ đạo đó, tại phòng của lớp 10A6.

Bàn chót, trong cùng, Minh Duy nghiêng người nằm dài ra bàn, mắt mở to hướng về lên bàn nhưng không phải là nghe giảng, tóc mái phủ xuống gương mặt " handsome " của hắn khiến tụi con gái trong lớp không thôi xoay xuống nhìn hắn, trong hắn thật là " kute " quá đi...

Nhưng có vẻ hắn không quan tâm đến, cứ như hồn bị thất lạc chưa trở về. Anh Thy chợt quay sang thằng nhóc (ngồi kế) và lấy tay thằng nhóc:

- Cậu sao thế ?

Thằng nhóc giật mình ngồi dậy, rồi lắc cổ qua lại (vận động, vì nằm bất động suốt 1 tiết luôn mà ^^!):

- Hả ? - Thằng nhóc trả lời

- Mình hỏi cậu làm sao thế ? Cứ tưởng đi học lại sẽ học chăm chỉ, thế mà lại nằm dài như thế - Anh Thy lắc đầu nhìn Minh Duy

Thằng nhóc liếc nhìn Anh Thy rồi lại quay sang chỗ khác và lại nằm dài ra bàn...

- Cảm giác đó... thật kỳ lạ...- Minh Duy - Bực bội, cái con nhỏ đó, lúc nào cũng làm mình bực bội...

Minh Duy chợt bật dậy, cầm viết viết cầm cuối, vừa viết vừa nhìn lên bảng một cách chăm chỉ đến khó hiểu.

Anh Thy liếc nhẹ sang thì giật mình, và to mắt :

- Chuyện gì thế này ? - Anh Thy ngẫm nghĩ

Lớp 12A1, Bảo Nhi vẫn ngồi viết cầm cuối (chăm chỉ) , vừa viết vừa ngẫm nghĩ chuyện hồi chiều, và đôi khi nó lại mỉm cười một mình như một con điên.

Tan học, Minh Duy và Anh Thy như thường lệ cùng nhau dẫn xe ra cổng trường, trời đã tối hẳn nhưng có ánh đèn đường rực sáng cả sân và ngoài đường.

Hai cô cậu nói chuyện rất vui vẻ, xung quanh học sinh khối 10 và 12 cũng ùa nhau ra về.

Đến gần cổng, chợt Minh Duy thấy ai đó giống Bảo Nhi đang đứng ở cổng xoay mặt vào trong dẫn theo chiếc xe đạp.

Thằng nhóc khó hiểu, và cùng Anh Thy đi chậm chậm đến cô gái đang đứng đó, kiểu tóc xỏa dài và phần mái trên đầu để kẹp cẩn thận ra đằng sau, chắc hẳn là cô nàng Bảo Nhi.

BNhi đôi chợt quay sang nhìn Minh Duy, rồi lại nhanh chóng quay chỗ khác sợ Minh Duy và Anh Thy phát hiện, nhưng thật ra họ đã biết đó là cô nàng từ lâu.

Minh Duy đi đến :

- Hôm nay chị ấy hơi lạ... - Anh Thy

- Chị làm gì đứng đây vậy ? - Minh Duy nhìn chằm chằm

BNhi không nói, nó cứ đứng như trời trồng :

- Nè, tôi gọi chị đó - Minh Duy quát
- BNhi mới từ từ quay người sang, và mỉm một nụ cười gượng gạo nhìn hắn, và đưa tay lên xin chào:
- Chào... !
- Chị hôm nay lạ ghê ... - Anh Thy
- Um... cậu về trước đi, mình có một số chuyện nói với chị ấy - Minh Duy bảo Anh Thy
- Hả ? - BNhi bối rối
- Vậy...vậy cũng đc - Anh Thy dắt xe ra rồi chạy mất
- Minh Duy gác xe để đó, rồi đi đến chỗ cô nàng:
- Chị lại bày trò gì vậy ? Sao lại đứng đây
- Ồ...đứng chơi thôi mà...
- Nè, tui nói cho chị biết nha, chị đừng có nghĩ tui thích chị à ?
- Hả ? - BNhi to mắt nhìn nó.. - Làm gì có... - Nó gãi đầu
- Ồ thì chị nghĩ sao kệ chị, chuyện hồi chiều là ” tai nạn ” thôi, nhắc lại là tui “Forever ” không thích chị... - Minh Duy liếc BNhi, rồi hắn dắt xe chạy mất.
- Làm gì ghê vậy chứ... - BNhi mím môi nhìn theo bóng hắn đang chạy xe và khuất dần

10. Chương 10

Bảo Nhi ngậm ngùi chạy xe về một mình, lòng nó lạnh buốt như cơn mưa đang trút xuống đầu nó, cái thời tiết gần Tết lúc nào cũng đổ mưa thất thường như vậy, như là cách nói chuyện của Duy đối với nó.

Nó dừng xe lại một trạm chờ xe buýt có mái che để tránh mưa, cơn mưa ngày một to hơn, đã 7h rồi... Không còn ai trên đường ngoài nó, xa xa có vài bóng người đang chạy xe thật nhanh để tránh cơn mưa lạnh buốt.

Nó nhìn cơn mưa rồi ngẫm nghĩ:

- Dù biết là Minh Duy không thích mình, nhưng lại cảm thấy khó thở khi nghe câu nói đó của hắn... - Nó thút thít - ” forever ” không thích mình ừ ? - Nó chợt đổi sắc mặt - Học tiếng Anh đi bao nhiêu mà bày đặt nói ” forever ” với mình chứ ?

Nó buông lời mắng thẳng nhóc không vì tức giận mà vì có lẽ để tự an ủi mình thì đúng hơn.

8h, cơn mưa dần tạnh, Bảo Nhi đã thiếp đi trên băng ghế lúc nào không hay.

Đúng lúc xe của Thái Anh vừa chạy ngang qua, thì chợt dừng lại. Thái Anh từ từ bước ra khỏi xe, tiến gần đến băng ghế nơi BNhi nằm ngủ, Thái Anh nhẹ nhàng ngồi xuống khoảng còn trống của băng ghế:

- Làm gì mà nằm ngủ ở đây vậy chứ ? - Thái Anh nhẹ nhàng lấy tay vuốt những làn tóc nằm lơ đãng trên gương mặt BNhi.

Con bé sực tỉnh dậy, và không tin vào mắt mình:

- Cậu...cậu... Nó dụi dụi mắt - Là.. Thái Anh đó hả ?
- Còn hỏi à ? Nhà không về ngủ mà lại ra đây nằm ngủ - Thái Anh quát
- Biết gì mà nói...- Nó ầm ừm - À... chỉ là ngồi đây hứng gió rồi ngủ quên thôi mà
- Còn nói đi à... ? - Thái Anh vội cởi áo ngoài khoác cho nó, rồi hắn bỏ đi, lên xe rồi vọt mất.

Bảo Nhi ở lại tròn mắt nhìn xe Thái Anh đang khuất dần:

- Cậu ta làm gì vào giờ này vậy chứ ? - Nó lảm nhảm

Rồi nó chạy xe về nhà, rất may là nó không bị mắc vì lý do hết sức hợp lý : Trú mưa.

Thái Anh hôm nay bận ôn thi nên hểnh về trễ hơn thường lệ. Chiếc xe chạy vào cổng, chạy đến căng biệt thự của nhà Thái Anh, dọc đường từ cổng đến biệt thự là một hồ bơi trải dài, ánh đèn phản chiếu long lanh đẹp không kém gì những vì sao trên trời.

Thái Anh bước vào nhà định lên phòng thì:

- Thái Anh - Bố Thái Anh gọi

- Gì vậy bố ? - Thái Anh

- À, bố dạo này ít ở nhà chỉ vì bận vài chuyện làm ăn, nên định hỏi con học hành thế nào thôi - Ông bố đi đến xoa đầu Thái Anh

- À ! Thì cũng vậy thôi mà... bộ sợ con lại chán học rồi đi chơi hả ? - Thái Anh mỉm cười

- Làm sao ta lại nghĩ như vậy chứ, cái thằng này...

- Vậy con lên phòng trước đây ! - Thái Anh nói rồi đi lên phòng

- Thay đồ nhanh đi, xuống đây bố có chuyện muốn nói với con

- Vâng ! - Thái Anh vừa đi lên phòng vừa suy nghĩ không biết bố muốn nói gì, vì ít khi ông tỏ thái độ ân cần như lúc này.

Sau khi tắm và thay đồ xong, Thái Anh vội cầm điện thoại lên gọi cho Bảo Nhi:

- Alo - tiếng của Bảo Nhi - lại chuyện gì nữa đó ?

- Không có gì, gọi chơi thôi!

- Rảnh quá hen ! Hay định đòi lại cái áo khoác ?

- Cậu tưởng mình điện cho cậu chỉ vì cái áo đó à ? Ôi, tức cười thật - Thái Anh mỉm cười

- Nè ! Đừng có dở trò chọc tức mình nha ! Không nói với cậu nữa... mình cúp máy đây - Nói rồi BNhi cúp máy.

- Gì thế này ? - Thái Anh - thiệt khó hiểu

Thái Anh đặt điện thoại xuống bàn học rồi đi xuống nhà gặp bố.

- Chuyện gì vậy bố ? - Thái Anh

Cả gia đình Thái Anh đang dùng bữa tối, 2 ông bà Đặng có chút gì đó là lạ, cứ như sắp nói ra một sự việc quan trọng với Thái Anh.

- Thôi, bà nói đi - bố Thái Anh nhìn mẹ Thái Anh

- Thái Anh à ! Nghe nói con đang quen với một cô gái học cùng trường đúng không ?

Thái Anh bất ngờ trước câu nói của mẹ hểnh:

- Sao ? Sao mẹ...

- Con đừng quan tâm tại sao mẹ biết, chỉ cần con trả lời mẹ

- V..Vâng - Thái Anh gật đầu

- Mẹ nghĩ con nên chia tay cô bé đó sớm đi

- Sao vậy mẹ ? Không lẽ mẹ sợ con lại lơ đãng chuyện học hành à ?

- Ý mẹ không phải như vậy, mà là vì chuyện khác....

- Sao ? chuyện khác ?

- Bố mẹ đã định sẵn cho con một người vợ rồi
- Cái gì ? Sao bố mẹ có thể.... - Thái Anh tức giận, nhưng cố kìm nén lại
- Con bình tĩnh, cuộc hôn nhân này sẽ rất có lợi cho ta và cả bên nhà kia nữa...
- Sao bố mẹ có thể lấy hạnh phúc của con ra để trao đổi như vậy chứ ? - Thái Anh tức giận đứng dậy bỏ lên phòng.
- Thái Anh... - mẹ Thái Anh gọi
- Cái thằng này... - Ông bố tức giận - Nếu mày không đồng ý, tao với mày sẽ không còn là cha con gì nữa
- Bố nó... - mẹ Thái Anh

Thái Anh cũng nghe thấy điều đó, nhưng chẳng biết phải làm thế nào, Thái Anh tuy rằng từ nhỏ được bố mẹ yêu thương chiều chuộng, nhưng thật sự họ không hề biết Thái Anh thật sự cần gì và muốn làm gì.

Hôm nay thật trùng hợp khi lớp của BNhi và Minh Duy lại học môn thể dục cùng tiết, và tất nhiên 2 lớp cùng học chung sân.

Minh Duy thì đang ngán ngẫm cái môn thể dục, hết ném bóng rồi lại đá cầu... Hắn chúa ghét đá cầu, cái trò mà lũ con gái tâm đắc nhất.

Nhưng cô nàng Anh Thy thì rất thích đá cầu, và cô nàng cũng là một nhà vô địch của bộ môn này.

Còn BNhi thì ngán ngẫm ngồi dưới bóng của một góc cây ở sân, với cái cơ đau chân thì ông thầy cũng đành chịu thua nó thôi.

Và giờ nó đang ngồi dựa lưng vào góc cây và nhìn thẳng nhóc Minh Duy đang ngồi với cái giọng ngán ngẫm ở đằng kia.

Minh Duy đang ngồi chợp mắt thì Anh Thy lại gần hắn:

- Lại trốn ở đây ngủ à ?

Hắn không nói gì, và quay đầu sang chỗ khác:

- Cậu thật là.... - Anh Thy nhìn thẳng nhóc.

Chợt đôi mắt Anh Thy mở to, nhìn thẳng nhóc rồi phát hoảng la lên một tiếng rồi chạy mất:

- Làm gì mà la oai oái lên vậy chứ ?- thẳng nhóc vừa chợp mắt được một tí

Chợt nhìn sang vai, một con sâu chỉ nhỏ cỡ 1 ngón tay đang bò lờ lờ trên vai hắn.

Duy khẽ môi nhìn Anh Thy:

- Có thể mà cũng sợ... Đúng là con gái mà

Minh Duy chợt thấy BNhi lại đang ngồi mơ mộng ở góc cây gần đó, và đầu thẳng nhóc lại lóe lên một ý tưởng hết sức... 'độc ác'

Hồi chuông vang lên báo hiệu hết tiết học. Bảo Nhi lồm cồm ngồi dậy đi vào lớp, khi đến hành lang của tầng trên thì BNhi gặp Anh Thy, con bé mỉm cười nhìn BNhi:

- Chào chị

Chợt Minh Duy chạy đến, một tay để sau lưng. Hắn mỉm cười với BNhi:

- Cậu làm gì thế hả ? - Anh Thy bất bình nhìn nó
- Không liên quan đến cậu - Minh Duy liếc Anh Thy, rồi lại quay sang BNhi.
- Chị khỏe không ? - Cảm thấy điều gì hơi kì kì ở thẳng nhóc, nhưng BNhi vẫn mỉm cười... có phải chăng hắn đã suy nghĩ lại ?

Chợt Minh Duy chìa tay ra, hắn đang cầm gì đó, BNhi tròn mắt nhìn, chợt thẳng nhóc mở tay ra...

BNhi hét lên, không dừng ở đó, thằng nhóc đã dí cô nàng chạy dòng dòng sân. Thế là thằng nhóc lại làm một phen náo động cả trường, và tất nhiên có rất nhiều cô cậu từ 3 dãy lầu ” ngó ” xuống nhìn Hot Boy của trường đang dọa một cô nàng ” chứa sợ sâu ”.

Đang đạp xe về, BNhi đang phát bực với cái trố tinh quái của Minh Duy, nó không thể nào mà đạp xe về nhà được... Vì quá tức... nó dừng xe lại tại một công viên, ngồi nghỉ mệt. Rồi lại đi lung tung:

- chết tiệt, dám đem mình ra để làm trò cười à ? Thật quá đáng - Nó bực tức đá thật mạnh vào một hòn đá và ” hậu quả ” của cú đá ” đẹp mắt ” của cô nàng đã bay thẳng tít lên trời , BNhi còn trầm trồ là không ngờ mình có ” năng khiếu ” đá cục đá bay cao đến vậy.

- Mà muốn chết à ? Ok! Tao ày 1 tờ giấy, trong vòng 30s phải xếp cho tao 1 con hạc, không thì ... - Xa xa gần đó một thằng nhóc đại ca của trường cấp 3 Nhật Long(một ngôi trường có tiếng về giáo dục) đang trừng mắt nhìn một thằng nhóc đang cúi lạy xin hân.

- Hả ? Với cái tờ giấy ngang dọc = 3 ô giấy ? - thằng nhóc run run

- Muốn góp ý tao à ? -

Chợt ở đâu từ trên trời rơi xuống một cục đá to chừng rơi cái bóc xuống đầu thằng nhóc. Tất nhiên hân xít xoa đầu rồi quay lưng lại nơi ” đáp ” của hòn đá... Oh vâng, và BNhi lại đang đứng đó...

Giới thiệu nv mới:

Trịnh San San (18T)

Vâng một cái tên hơi bị...nữ tính... và thằng nhóc cũng dễ thương như cái tên, chỉ trừ tính cách.

Học vấn: tạm chấp nhận

Gia cảnh: là trẻ mồ côi, và đang sống trong cô nhi viện.

Tính cách: Mạnh mẽ (tất nhiên), thích làm đại ca, tính thần thần và đặc biệt bất nạt người khác với cái cách bất nạt hơi khác người.

BNhi to mắt nhìn thằng nhóc:

- Gì thế ?? Sao hân nhìn mình ghê vậy... -

Thằng nhóc ” hằm hằm ” đi đến chỗ BNhi đứng:

- Tụi bây giữ thằng đó lại, để tao xử con này rồi quay lại...

BNhi biết có chuyện không ổn, nó lùi dần:

- Sao dám... - Hân chưa nói hết câu

BNhi cong chân chạy, kì này ” bỏ của chạy lấy mạng ” thôi, không thì...

Thằng nhóc đuổi theo...

- Thằng đó bị điên hay sao vậy chứ, sao cứ đuổi theo mình hoài vậy chứ... - BNhi vừa chạy vừa ngẫm nghĩ về thằng điên đang rượt nó phía sau

- Mà đứng lại... cái con nhỏ kia... - Thằng nhóc

Đến một con hẻm gần đó, BNhi vội chạy về con hẻm... Nhưng zui xẻo thay đó là ngõ cụt... Không hay rằng thằng nhóc đã rượt kịp nó...

- Chết tiệt... - Con bé

- Mà chết chắc rồi - Thằng nhóc biết BNhi không thể thoát được, hân từ từ tiến gần lại, cười nham hiểm

Thằng nhóc dồn nó vào tường, rồi nắm cổ áo (áo sơ mi) nó kéo mạnh lên, thằng nhóc cao hơn nó 1 cái đầu.

- Mày là đồng bọn của nó à ? - San San trừng mắt nhìn BNhi

- Đồng bọn cái gì... tui chả hiểu gì cả - BNhi run run - (Thật xui xẻo, hôm nay lại gặp phải 1 thằng ” tâm thần ”)

- Đừng có mà chối, mày cố tình muốn đánh lạc hướng tao để nó trốn phải không ?

- Bỏ tay ra, con trai mà đối xử với con gái như thế à ? - Nó cố chu mỏ cãi lại

Thằng nhóc nói lỏng tay ra:

- Tao chẳng quan tâm mày là con gái hay con trai, dám ném đá tao thì mày cũng chán sống rồi

- Ném....đá....? Tôi...chỉ lỡ chân...

- Câm miệng ! - San San chột tát cho BNhi một cái tát trời giáng

- Trơi ơi. thằng này có phải là con trai không vậy... - BNhi rưng rưng nước mắt

- Khóc hả ? - Hắn trừng mắt.

- (Nếu một thằng con trai dõn chí vào tường....chị sẽ làm gì ?) - nó sực nhớ lại câu hỏi thăm khảo của Anh Thy trong một lần tình cờ...

Nó nhanh chân đạp thật mạnh vào chân thằng nhóc, lợi dụng thằng nhóc nói tay vì vừa bị ” ăn ” cái đạp đau điếng của nó, nó lại cong chân chạy thật nhanh... về nhà.

- Á! chủ nhật tuần sau là sinh nhật anh Thái Anh ! - Anh Thy reo lên, khi đang nằm trên giường nghe nhạc.

Nó vội cầm điện thoại lên bấm tí tít và:

- Anh Thái Anh !

- Gì nữa vậy ?

- Anh nói chuyện cứ như em làm phiền anh vậy

- Ờ rồi sao ? Em lúc nào cũng như thế mà

- Chủ Nhật tuần sau là sinh nhật anh rồi đó !

- Biết rồi ! - Thái Anh trả lời

- Làm em hồ...em tưởng... À mà có tổ chức không ?

- Biết làm gì hả ? Miễn sao bữa đó đến là đc rồi....

- Em rủ Minh Duy theo đc không ?

- Sao lúc nào em cũng... Minh Duy Minh Duy hết vậy, thích nó sao không nói đi, cứ bám theo nó... Anh nhìn mặt thằng nhóc là biết rồi. Con trai không thích loại con gái đeo bám dai như em đâu

- Anh nói gì vậy chứ ! Em với Duy là bạn thôi mà

Hôm sau...

Lúc tan trường... Minh Duy đang đi chung với Anh Thy ra cổng trường.

Chợt từ xa Thái Anh đi đến Anh Thy:

- Sáng giờ em có thấy ” cô nàng rắc rối ” đó ở đâu không ?

- Cái...cái gì? ” Cô nàng rắc rối ”? - Anh Thy to mắt

- Xời ơi, cậu ngốc quá... Anh ấy nói BNhi đấy - Minh Duy

- Hơ, chị ấy lại có biệt danh mới rồi...
- Em lười thôi quá, trả lời anh đi - Thái Anh nhăn nhó
- Em không thấy ! Sao anh không đi lên lớp chị ấy mà hỏi
- Anh hỏi rồi
- Vậy sao ? - Anh Thy
- Một đứa trong lớp nói là BNhi nghỉ học hôm nay, mà còn nghỉ không phép nữa
- Tưởng gì, chắc tại hôm qua bị mình nhát nên sợ quá rồi bệnh chứ gì ? Sâu mà cũng sợ - Minh Duy
- Gì ? Em nhát cô ta à ? - Thái Anh
- Đùa thôi mà - Minh Duy mỉm cười - Thôi không nói nữa, mình đi trước đây

Thái Anh chợt cười ha hả:

- Anh cười gì ?
- Anh đang tưởng tượng nét mặt hốt hoảng của cô ta khi bị Minh Duy lấy sâu nhát...
- Anh thiệt là... độc ác - Anh Thy mỉm cười

Chợt điện thoại trong balo của Anh Thy rung lên. Cô nàng lấy máy ra và alo:

- Anh Thy hả ? Bác là mẹ của BNhi nè...
- Dạ vâng ! Chuyện gì thế ạ ?
- BNhi nó có ghé nhà con không ? Sao hôm qua giờ... - Bà mẹ với giọng nói hoảng hốt
- Sao ?? Hôm qua chị ấy không có ở nhà hả bác ?
- Ủ, bác lo lắm, nó chẳng khi nào qua đêm bên ngoài đâu...
- Bác...bác đừng lo, để con đến nhà bạn của chị ấy tìm...chắc chị ấy học tối nên về không được rồi ở lại ngủ cũng không chừng... - Anh Thy cố trấn an
- Ủ ! Vậy...bác cúp máy.. - nói rồi mẹ BNhi cúp máy
- Gì thế ? - Thái Anh
- Hôm qua giờ chị Nhi không có về nhà...
- Sao cơ ?
- Chẳng lẽ....Chị ấy bị bắt cóc ? - Anh Thy lo lắng

11. Chương 11

Chợt một xô nước lạnh như băng tạt thẳng vào mặt nó, nó tỉnh dậy, mở mắt ra định thần xem chuyện gì đã xảy ra...

Rồi chợt hoảng hốt...khi thấy mình bị trói chặt

- Đây... đây là đâu ?? Sao mình lại... - Nó sợ hãi. Xung quanh nó là 1 khu nhà hoang trống, chỉ nghe được tiếng lá cây xào xạc và tiếng chim riu rít, ngoài ra không có tiếng xe cộ nào cả.
- Mà chịu tỉnh rồi à ? - Một thằng con trai cỡ 18 19 tuổi đứng đó nhìn nó với ánh mắt sắt đá.
- Anh là ai ? Sao lại bắt tôi đến đây ? - BNhi

Hắn không nói gì, và tiến lại gần nó, nó sợ hãi và cố lùi dần nhưng phía sau nó là một bức tường. Hắn để tay lên cầm nó rồi kéo lên.

- Cô rất xinh đẹp... - Hắn cười nham hiểm

- Trời ơi, không lẽ hắn muốn... - Nó suy nghĩ, và nỗi sợ hãi tăng dần tăng dần trong đó.

Nhưng hắn chợt đứng dậy, bỏ tay vào túi rồi quay sang chỗ khác:

- Nhưng tôi sẽ không để cô yên ổn như vậy đâu...

- Tại sao anh lại bắt tôi đến đây, tôi có thù oán gì với anh đâu

- Cô thì không, nhưng thằng Thái Anh thì có - hắn nhấn mạnh từ Thái Anh

- Gì? Thái Anh liên quan gì đến...

Chợt chuông điện thoại trong balo của BNhi bị vút gần đó reo lên. BNhi chưa kịp phản ứng, hắn đã đi đến cầm điện thoại lên :

- Alo !

- BNhi ... ! - Thái Anh

- Là mày à Thái Anh ? - Hắn giăng giọng

- Hả ? Không phải BNhi, anh là ai ?

- Mày không nhận ra giọng nói của tao à ?

- Là...

- Tao là anh Hai của B Trăn, cô gái " bất hạnh " bị mày bỏ mặt -

BNhi giật mình khi nghe đến:

- Hả ? - To mắt

- Sao anh lại có điện thoại của BNhi - Thái Anh hoảng hốt

- Sao mày lại hoảng hốt thế hả ? Tao chỉ muốn đùa với cô gái của mày chút thôi - Hắn cười trong điện thoại

- Mày, đồ bỉ ổi... Sao mày có thể làm mấy chuyện như thế với 1 cô gái yếu đuối...

- Mày im đi, mày có biết cảm giác của em gái tao như thế nào khi bị mày bỏ không hả ? Nó đã tự tử nhưng không thành, hiện giờ đang được điều trị tâm lý ở bệnh viện tâm thần đó - Hắn như muốn cầu xe Thái Anh

- Sao ? Nhưng tôi không thích cô ta... chính cô ta đeo theo tôi mà...

- Im đi, tao sẽ ày mãi mãi không gặp được con nhỏ này nữa... - Hắn cầm dao và dí vào cổ BNhi, nó cảm thấy ran ran ở cổ, một vài giọt máu tuả xuống. BNhi hoảng hốt:

- Thả tôi ra! Thái Anh...cứu mình với... - BNhi hoảng hốt

- Mày, mày muốn gì ở tao hả ?

- Em gái tao bây giờ sống cứ như chết... đó là do mày gây ra...Tao muốn...mày phải chết.

- Cái gì ? Mày bị điên hả... Tao đã nói không phải tao mà, chính cô ấy bám theo tao, tao đã từ chối mà cô ta cứ bám theo...

- Im đi, giờ tao đổi ý rồi... Không thể để dễ dàng ày vậy, mày chết tao cũng chẳng được gì... Giờ tao muốn tổng tiền mày

- Tổng tiền ? Cái gì hả ? Vậy chẳng phải đây là bắt cóc tổng tiền sao... Không hồn thì thả cô ấy ra, không thì...

- 100 triệu, trong vòng 3 tiếng kể từ bây giờ... Nếu đến 3 tiếng mà mày không có tiền đưa tao, thì đến mà nhận xác nó. - Nói rồi hắn cúp máy và vút con dao còn dính 1 ít máu từ cổ BNhi. Con bé đưa tay ôm lấy vết thương, rất may chỉ là ngoài da.

BNhi không ngờ bên ngoài con người bảnh bao như thế lại có thể làm những chuyện bỉ ổi thế.

- Duy à ! chị BNhi bị bắt cóc rồi ! - Anh Thy nói chuyện với Duy trong điện thoại với giọng nói hoảng hốt.

- Gì ? Cậu điên à ? Đừng có bịa linh tinh thế... Cô ta bị bắt cóc mắc mớ gì mình chứ... - Minh Duy

- Ai mà bịa cơ chứ, là thật đó... Anh Thái Anh đang phát điên ở đây đây nè....

- What ? - Minh Duy giật mình và tức tốc chạy đến nhà Thái Anh

Ở đó, Thái Anh đang ngồi trên ghế salon với vẻ mặt lo lắng :

- Tụi bắt cóc đòi 100 triệu để chuộc chị ấy, trong vòng 3 giờ... Mà khổ nỗi chả thèm nói địa điểm...- Anh Thy bực mình ngồi bên cạnh Thái Anh

- Thật là rắc rối... - Minh Duy lẩm bẩm - Thôi đi rồi... để em đi điều tra xem sao... - Minh Duy nói với Thái Anh, xong lại xách xe vọt đi.

- Cái thằng này, thấy không giúp được lại tìm cớ chùn...bạn bè cái kiểu gì vậy trời ? - Anh Thy nghiêng răng nhìn Duy...

Đúng là thằng nhóc đang đi điều tra thật... Đúng vậy, thật tình cờ... Minh Duy là bạn của San San ở mức độ khá thân, hôm sáng đi chung với thằng nhóc, hắn đã càu lènh khi nhắc đến một con nhỏ lắm chiêu.

Đến cổng trường của San San, rất may San San vừa cùng lũ bạn đi ra đến. San San mỉm cười đi đến quàng vai Minh Duy :

- Sao hả ? Rủ đi chơi à ...

- Ừ... mình với cậu đi uống nước đi... Mình có chuyện muốn hỏi cậu

- Gì ? Nhìn mặt cậu nghiêm trọng thế... - Hắn vỗ vai Minh Duy - Đi thôi

- Sao cơ ? Cậu biết con nhỏ đó à ?

- Ừ ! Mà có phải nó mặc đồng phục của trường cấp 3 An Long không ?

- Ừ ! Cô ta cũng cáo thật, dám đạp chân mình rồi chạy mất... - San San như nổi nóng lên khi nhắc đến

- Đúng là... ” cô nàng rắc rối ” mà... - Minh Duy tự nói chuyện - Rồi thế nào ? - quay sang San San

- Ừ ! Cô ta đạp chân mình xong rồi cong chân chạy, mình đuổi theo... thì thấy cô ta chạy gần đến 1 chiếc xe oto 4 chỗ đậu gần đó, thì có 2 người đàn ông mặc vest đen đã bắt lấy cô ta rồi đẩy vào xe

- What ? Sao cậu không báo công an... ?

- Gì chứ ! Mình cứ tưởng cô ta là tiểu thư của 1 gia đình giàu có nào đó, bỏ trốn rồi giờ bị bắt về nhà...

- Thế chiếc xe chạy theo hướng nào ?

- À ! Để suy nghĩ xem... - Hắn đưa tay lên cằm suy nghĩ - Hình như đường ra khỏi thành phố

- Ừ ! Cám ơn... Mình đi trước đây - Minh Duy đứng dậy, để tiền xuống bàn rồi vọt mất

- Ủa ! Sao đi nhanh vậy... - San San trố mắt nhìn

Minh Duy tức tốc đến nhà Thái Anh :

- Anh... - Minh Duy thở hồng hộc - Đi theo em...em biết nơi BNhi bị bắt rồi

Con đường đó chỉ có 1 khu nhà bỏ hoang, nên khi nghe điện thoại của tên bắt cóc Thái Anh chỉ nghe tiếng lá xào xạc ngoài ra chẳng nghe được tiếng xe cộ gì, trùng hợp với hướng chạy của bọn bắt cóc.

Cả 2 cùng đến địa điểm mà Duy chỉ, 30' sau Thái Anh đã đứng trước khu nhà hoang.

Biết Thái Anh đã đến, hắn đi ra khỏi khu nhà và tiến tới Thái Anh:

- Mày cũng thông minh lắm, vậy mà cũng biết địa điểm

Thái Anh cười nham hiểm:

- Giờ thì tao muốn biết mày đang bày trò gì ở đây

Chợt Thái Anh thấy hấn đang cầm con dao còn dính 1 ít máu.

- Mày...mày đã làm gì...BNhi ? - Thái Anh hoảng hốt

- Mày có đem tiền chuộc kô đấy - Hấn đưa con dao lên như để Thái Anh nhìn thấy rõ ràng hơn thì phải

- Nhưng mày đã làm gì cô ấy hả ?

- Cô ta vẫn kô sao...

Phía sau căn nhà nơi giam giữ BNhi, có 2 tên áo vét đen đứng 2 bên cửa canh cổng, Minh Duy lồm cồm đi đến.

Giả vờ ném 1 cục đá cho 2 tên này lơ là, Minh Duy nhào đến dùng cây đánh mạnh vào đầu lần lượt 2 tên, kết quả là bọn chúng đã lảo ra xỉu chẳng biết trời đất gì.

Thái Anh đi đến đưa vali tiền cho hấn, nhưng Thái Anh khựng lại:

- Mày còn chờ gì nữa ?

- Kô đc, tao kô thấy BNhi bình an vô sự, tao kô thể...

- Đc thôi, đi theo tao

Hấn đưa Thái Anh đến căn nhà, nhưng 2 tên canh cổng đã ngất xỉu ở đó...Thái Anh nhanh tay đánh cho hấn 1 trận rồi giọt

Với chiến dịch "Đánh nhanh rút gọn" do MDuy bày ra...Vậy là thành công.

Tên cầm đầu bị Thái Anh đánh đến mức kô còn sức để đứng dậy.

Thái Anh vội chạy ra nơi đậu xe... BNhi đc Minh Duy điều, trong nó rất mệt mỏi...

Cũng bởi bị nhện đói khá lâu...

Thấy Thái Anh, BNhi chạy nhào đến ôm lấy cổ Thái Anh trước sự ngỡ ngàng của MDuy :

- Minh... cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ đc gặp cậu nữa - Nói xong, BNhi ngất lịm đi. Thái Anh hoảng hốt đỡ lấy nó:

- BNhi... ! - Thái Anh vội quay sang MDuy - Em đỡ chị ấy vào xe đi, anh phải chở chị ấy vào bệnh viện

Nói rồi Thái Anh chạy xe thật nhanh đến Bệnh Viện.

Anh Thy chạy nhanh đến phòng bệnh của BNhi...Trên giường bệnh, BNhi đã ngủ, bên cạnh là Thái Anh và Minh Duy:

- Chị ấy...có sao kô ?

- Kô sao đâu, bác sĩ nói chị ấy mất sức quá nhiều, nên phải nghỉ ngơi nhiều - Minh Duy

- Ôi! cổ chị ấy...sao thế ? - Anh Thy lo lắng

- Do tên bắt cóc gây ra, rất may chỉ là ngoài da...

- À, để anh gọi ẹ BNhi, mắc công bác ấy lại lo lắng - Thái Anh

- Thôi em ra ngoài trước đây - Minh Duy vội đi ra

- Em...em cũng đi ra đây 1 tí nhé anh Thái Anh - Anh Thy chạy theo Duy

- Ủi!... - Thái Anh mỉm cười nhìn Anh Thy - Cái con nhỏ này... sao lúc nào cũng đeo theo thằng nhóc...

Anh Thy chạy theo Minh Duy:

- Duy... cậu sao thế... - Anh Thy mỉm cười
- Gì ? Đi " giải cứu " cô nàng " rắc rối " của ông anh họ của cậu, thật phiền phức. Mình về trước đây
- Sao về nhanh vậy chứ, mình chỉ mới đến mà
- Cậu đến thăm chị ấy hay gặp mình đó ? - Minh Duy liếc xéo Anh Thy
- Ờ... cả 2 - Anh Thy lại cười

—

Bên trong căng phòng, Thái Anh chỉ biết ngồi nhìn BNhi ngủ... Chợt điện thoại của Thái Anh reo lên:

- Mẹ ?
- Thái Anh! Con đang ở đâu vậy ? - MẸ của Thái Anh
- Dạ, con bận chút việc nên ra ngoài
- Con có biết là cô giáo đã gọi điện đến báo là con đã nghỉ tiết học phụ đạo hôm nay không hả ?
- Dạ con....xin lỗi
- Giờ con đừng xin lỗi mẹ, bố con đang bực mình ở nhà kia
- Chỉ là 1 buổi học thôi mà mẹ ! Thôi đi rồi, con về ngay...

Bên ngoài, Anh Thy cùng Minh Duy đang ngồi trên băng ghế đá gần bệnh viện, trong cô nàng có vẻ bối rối hơn thường ngày thì phải :

- Duy...
- Gì ? - Hắn quay sang Anh Thy , rồi giật mình - Hôm nay cậu lạ thật
- Mình...muốn nói...
- Gì ?
- Là mình.... (thích bạn) - Thì chuông điện thoại reo lên - Alo ! Gì thế ? Ờ, em lên liền
- Chuyện gì vậy ? - Minh Duy
- Anh Thái Anh gọi mình lên trong chùng chị ấy
- Ừ, mình cũng về đây ! - Nói rồi MDuy lên xe đạp chạy xe vụt mất...

Thái Anh về đến nhà, bố Thái Anh trong rất giận giữ:

- Con đi đâu từ sáng giờ vậy ? - bố Thái Anh
- Con...con bận chút việc...
- Bận à ? Bận gì mà đến nỗi bỏ luôn cả học thế hả ? - Ông Đặng tức giận
- Bố à...
- Mà lại đi tìm con nhỏ đó à ? Bảo là bỏ nó đi rồi cơ mà, mà có biết mà đã có vị hôn thê rồi không ?
- Vị hôn thê gì chứ ? Con chưa gặp chưa nói chuyện với cô ta gì cả, thậm chí là mặt mũi cô ta thế nào con còn không biết...
- Ý mà là mà muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này à ?
- Bố biết rồi thì con không muốn nói gì nữa.
- Mà... - Ông Đặng tức đến nỗi như ngắt đi, bà Đặng vội chạy đến đỡ
- Thái Anh à ! Sao con lại nói với bố như thế hả ?

- Con... con xin lỗi mẹ... - Thái Anh ngậm ngùi bỏ lên phòng.

- Mẹ vào đc chứ ? - Mẹ Thái Anh ở bên ngoài gõ cửa phòng Thái Anh.

Thái Anh đang suy tư, ngẫm nghĩ về chuyện ” ép hôn ” của bố, hẳn dường như chẳng muốn sống tiếp khi mà cuộc sống cứ bị sắp đặt như thế này.

Nghe Thái Anh không trả lời, bà Đặng mở cửa vào... Thái Anh nằm trên giường xoay sang chỗ khác, nhìn sơ cứ tưởng là đã ngủ nhưng thật ra Thái Anh đang mở mắt...

- Con còn giận bố à ? - Bà Đặng đi đến ngồi gần bên Thái Anh

-.... - Thái Anh vẫn im lặng

Biết con trai không nói gì, bà mẹ cũng hiểu:

- Mẹ xin lỗi !

Thái Anh vội quay sang mẹ khi nghe bà nói:

- Sao mẹ lại xin lỗi con ? - Thái Anh bật dậy

- Bố con thực chất không xấu, chỉ tại ông quá coi trọng tiền bạc hơn bất cứ cái gì khác... Nên...

- Con biết...Từ bé đến lớn, bố chưa bao giờ ôm con...hôn con, đôi khi bố đi làm về , ăn cơm xong lại đi tiếp, nhiều lần ông ấy chỉ nhìn con mà thôi. Con rất muốn được ông ấy yêu thương như những đứa trẻ khác...

- Bây giờ, con cứ tạm chấp nhận chuyện của bố con đi... Mẹ sẽ cố gắng thuyết phục ông ấy...

- Nhưng...

- Con hãy tin mẹ, mẹ sẽ cố thuyết phục ông ấy... - Nói rồi bà Đặng ôm Thái Anh vào lòng

Vài ngày sau, BNhi đã khỏe và được xuất viện.

Nó cùng Anh Thy hí ha hí hửng ra khỏi bệnh viện...Đậu trước cổng là xe của Thái Anh.

Sau khi đưa Anh Thy về nhà, Thái Anh cũng đưa BNhi về nhà.

BNhi bước ra xe, nhưng Thái Anh vội mở cửa xe chạy đến chỗ BNhi:

- Khoang đã...

- Gì vậy ? - BNhi to mắt

Thái Anh chìa tay đưa cho BNhi một hộp quà rất to, con bé trở mắt nhìn:

- Gì...gì thế ?

- Cầm đi - Thái Anh mỉm cười nhìn nó

- Nhưng...để xem... Ô mà hôm nay đâu phải sinh nhật mình, cũng chẳng phải ngày gì đặc biệt... Sao cậu lại tặng mình hộp quà to thế...

- Thì cầm đi rồi biết... - Nói xong Thái Anh thấy hộp quá cho nó rồi lên xe vụt mất... Làm nó ở lại ngơ người ra nhìn theo xe của Thái Anh chạy xa dần...

- Cậu ta thiệt kỳ lạ... - Nó vội nhìn cái hộp quà dễ thương mà Thái Anh tặng, rồi lắc lắc hộp quà- Cái gì trong đây vậy nhỉ...

Rồi nó vội đi vào nhà, lên phòng và mở hộp quà ra, không tin vào mắt mình... Bên trong hộp là một chiếc váy cổ thuyền với màu hồng tuyệt đẹp, kế bên là đôi giày cao gót bằng thủy tinh...đẹp chẳng kém gì đôi giày thủy tinh của “cô bé lọ lem ” trong truyện cổ tích.

- Wow... gì thế này....- Nó cầm chiếc váy lên ướm thử, chợt thấy có một tấm thiệp phía dưới - Gì vậy nhỉ ?

Đó là thiệp mời sinh nhật của Thái Anh, đó là vào ngày Chủ Nhật tuần này.

12. Chương 12

BNhi đã mặc chiếc váy và mang đôi giày Thái Anh tặng, trong nó đẹp không khác gì nàng lọ lem bước ra từ câu chuyện cổ tích...

Đến trước cổng nhà Thái Anh, thật ngỡ ngàng khi có hàng chục chiếc oto đậu cả một hàng dài...

Nó bước đến cổng, mọi người đến rất đông... Đứng 2 bên cửa là 2 người hầu đứng chào khách...

Nó bước qua cánh cổng và đi vào bên trong khu biệt thự rộng lớn nguy nga.

BNhi càng ngỡ ngàng hơn với cách bày trí những bàn tiệc, hồ bơi của nhà Thái Anh trải dài từ ngoài cổng vào đến ngôi biệt thự... Trang trí bể bơi là những ngọn đèn hoa đăng lấp lánh đủ sắc... Nó như lạc vào một xứ sở thần tiên nào đó... Chợt một bàn tay đập vào vai BNhi khiến nó giật mình...

- Chị đến rồi hả ? - Anh Thy trong bộ váy sọc caro xinh xắn..

- Em đó hả Anh Thy ? - BNhi to mắt

- Em chứ ai ? - Anh Thy trở mặt - Hôm nay chị đẹp quá, váy anh Thái Anh tặng hả ?

- Ủ ! - BNhi bối rối - Em.. không đi chung với Minh Duy à ?

- À, có... D.- Anh Thy định quay sang thì thằng nhóc đầu mất - Ủa đâu rồi trời ? ... Thôi...kệ thằng đó đi, cái tính lóc chóc lóc chóc à.. - Rồi Anh Thy cùng BNhi đi vào bên trong.

BNhi cứ ngược nhìn khắp nơi trong căn biệt thự...

- Thái Anh đâu rồi ? Sao chị không thấy ? - BNhi

- À chắc bạn tiếp khách đó mà... Buổi tiệc này chả hiểu sao bố mẹ anh ấy ngoài mời bạn của anh ấy mà còn mời các đối tác làm ăn của anh ấy nữa... Thiệt là ghê...

- Ủ, chị nghĩ chắc không có gì đâu...

- Chị uống nước trái cây chứ ? - Anh Thy quay sang đưa BNhi một ly nước trái cây

- Cảm ơn em ! - BNhi cảm lấy

Chợt từ trong đám đông Thái Anh bước ra, trong Thái Anh đẹp như một chàng hoàng tử... Mím cười và bước đến chỗ BNhi...

- Thôi em đi tìm thằng Duy " khùng " đây ! - Anh Thy nháy mắt với Nhi rồi đi mất, con bé định gọi...

- Cậu mới đến à ? - Thái Anh

- À...ừ - BNhi bối rối.

Thái Anh chợt cặp vai BNhi và đi đến bàn tiệc đặc biệt (dành cho những người đặc biệt thân với Thái Anh),

- Cậu ngồi ở đây nhé! Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi đây ! - Thái Anh nói rồi lại đi mất

- Gì chứ... mới đến lại đi nữa!

BNhi xịu mặt, rồi chợt xoay xung quanh ngắm nghía, cùng bàn tiệc là một cô gái rất xinh đẹp và ăn mặc rất sang trọng...chừng 18 hay 20 tuổi thôi...BNhi lại nghĩ là chị hay em họ của Thái Anh.

- Chào chị ! - Anh Thy chạy đến và ngồi xuống, rồi chợt quay sang - Cái thằng này, mới gọi đến lại đi nữa...

Anh Thy đứng dậy đi đến chỗ gần đó và " lôi đầu " thằng nhóc Duy đến... BNhi ngỡ ngàng làm sao...

Nhóc nhóc trong ” kute” chết đi đc ấy chứ... Với cái đầu mái xéo, cái áo sơ mi trắng cùng cà vạt, ngoài ra còn có một cái kính xinh xinh trên gương mặt thẳng nhóc, thiết là ” kute ”

- Ngồi xuống ! - Anh Thy kéo tay lại - Sao cứ hay đi lung tung vậy... nhờ bố anh Thái Anh lại nhằm tưởng...
- Nhằm cái gì hả ? Mình có thiệp mời danh dự mà ! - Minh Duy kéo tay Anh Thy ra - Cậu là cái gì mà cứ thích ra lệnh ỉnh vậy chứ ? - Minh Duy chợt liếc xéo qua BNhi rồi lại rồi xuống ghế
- Vậy mới đc chứ ! - Anh Thy mỉm cười rồi ngồi xuống...

Anh Thy và BNhi ngồi gần, MDuy ngồi gần Anh Thy... Cô nàng chợt để ý cô gái ngồi cùng bàn...

- Đó là ai ? - Nó nói với BNhi nhưng mắt thì hướng về cô nàng... Trong cô gái rất xinh đẹp, nhưng lại có nét gì đó buồn bã.
- Chị cũng k biết ! Mà k phải cô ấy là chị hay em họ của Thái Anh à ?

Anh Thy lắc đầu...

BNhi lại nhìn sang bàn tiệc đối diện xa xa, bàn tiệc dành cho người lớn...đó là bố mẹ Thái Anh, họ đang tiếp khách...

Chợt đèn của toàn biệt thự tắt đi, khiến mọi người bất ngờ, xung quanh chỉ có ánh nến lung linh...Chợt ánh đèn từ phía trước hiện lên...buổi tiệc bắt đầu.

- Xin cảm ơn mọi người đã đến với buổi tiệc sinh nhật lần thứ 18 của Đại thiếu gia của nhà họ Đặng - Đặng Thái Anh - Tiếng của MC vọng ra, mọi người vỗ tay nồng nhiệt...

BNhi cũng vỗ tay theo

- Sau đây mời ông bà Đặng lên phát biểu...

Thái Anh đến chỗ bàn tiệc của ông bà Đặng, và chào những vị khách cùng bàn... Rồi chợt ông bố nói gì đó bên tai Thái Anh khiến Thái Anh có vẻ kò đc tự nhiên, nhưng rồi anh chợt nhìn BNhi rồi lại quay sang đi lên phía trước...cùng bố mẹ.

- Chúng tôi rất cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của con trai chúng tôi ! - mẹ Thái Anh

Và ông bố đứng lên nói:

- Chúng tôi có một bất ngờ ọi người, buổi tiệc hôm nay kò chỉ là kỷ niệm ngày sinh của con trai chúng tôi mà còn là lễ...Đính hôn.

Mọi người to mắt nhìn về ông Đặng. BNhi, Anh Thy và MDuy cũng thế...

- Chẳng lẽ... - BNhi và Anh Thy nhìn nhau , rồi chợt BNhi quay sang chỗ khác vì ngượng.

Thái Anh cũng rất bất ngờ:

- Bố! nói gì thế...
- Bố đã nói sẽ cho con bất ngờ mà - Ông bố -

- Mời tiểu thư của tập đoàn JP - Jenny Phạm - vị hôn thê của thiếu gia .. - MC

BNhi cùng 2 cậu nhóc lại bất ngờ, BNhi chẳng hiểu sao trái tim nó có cảm giác gì đó khó chịu...

Phía dưới, cô gái lúc nãy đc một người hầu cầm tay lên phía trước...Cô ta chẳng có vẻ gì là vui, gương mặt lạnh lùng...như băng.

- Tôi kò có gì để nói - Jenny cầm micro nói rồi bỏ xuống.
- À, chắc có lẽ tiểu thư hôm nay phải bay chuyến bay từ Mỹ sang Việt Nam quá gấp nên có vẻ kò đc khỏe...
- MC
- À Thái Anh, kò phải con nói có chuyện muốn tuyên bố sao ? - Ông bố nhìn Thái Anh đầy ản ý.

Thái Anh cầm micro, 1 hồi sau:

- À ! bố nó, tôi có chuyện muốn nói... - Mẹ Thái Anh nói khẽ bên tai ông bố

- Chuyện gì lát nói ! - Ông bố bực bội

- Kô đc ! 1 tí lại quên, cứ để Thái Anh ở lại đi, chúng ta đứng đây mắc công lại làm nó run mà k nói đc gì bây giờ. - Ông bố đành đồng ý đi ra ngoài.

- Tôi... - Thái Anh im bật, nhìn về hướng ông bà Đặng đi. Mọi người vẫn im lặng lắng nghe - Tôi... muốn nói với một cô gái ngồi bên kia rằng(nhìn BNhi)...” BNhi à ! Em có biết...anh thật sự..thật sự rất yêu em, anh muốn nói...em hãy làm bạn gái anh ! Em đồng ý kô ? ” Và tôi cũng muốn nói rằng, tôi kô chấp nhận cuộc hôn nhân đầy gượng ép của bố tôi...

Mọi người ngạc nhiên với câu nói của Thái Anh nói ra...Jenny cũng vậy, cô ta nhìn chằm chằm Thái Anh...

Các cô nàng học cùng trường Thái Anh đc 1 phen hoảng loạn khi Thái Anh tỏ tình với BNhi trước bao nhieu người:

- Gì cơ ? Anh ấy thích BNhi à ? - 1 cô gái

- Trời đất, chuyện gì thế ?

- Mình thấy con bé BNhi đó chẳng hợp với cậu ta gì cả, nhìn tiểu thư của tập đoàn JP trong xinh hơn nhiều Anh Thy mỉm cười và vỗ tay tán thưởng, còn Minh Duy vẫn kô nói gì, thẳng nhóc quay mặt sang chỗ khác:

- Có gì mà vui chứ... - Duy nhếch môi

Chợt một người hầu đi lại phía BNhi và ra hiệu mời BNhi lên phía trước:

- Tôi á ? - BNhi to mắt... Rồi nó bước lên... phía dưới là hàng trăm vị khách mời của bữa tiệc, dưới ánh đèn lấp lánh, nó chợt nổi bật hơn bất cứ cô gái nào...

- Em...có đồng ý làm bạn gái anh kô ? - Thái Anh nhìn nó

BNhi kô biết nói gì, nó hồi hộp đến kô nói đc, chẳng hiểu sao nó lại quay sang nhìn Duy, thẳng nhóc đang nhìn nó nhưng vội quay sang chỗ khác...Rồi BNhi nhìn Thái Anh mỉm cười(hạnh phúc) và...gật đầu...

Thái Anh vội ôm lấy nó... Tất cả mọi người cùng vỗ tay theo...

- Thật cảm động, bất chấp bị bắt ép lấy cô gái khác, cậu ta vẫn can đảm bày tỏ tình cảm với người con gái mình yêu - Jenny bên dưới nhìn lên. Rồi vội đứng dậy đi về hướng WC.

- Cô ta sao thế nhĩ ? - Anh Thy nhìn Jenny - (kô lẽ thấy ” chướng mắt ” nên đi chỗ khác ?)

Buổi tiệc kết thúc, mọi người cùng ra về... Riêng BNhi đc Thái Anh đưa về, suốt buổi đó BNhi chỉ im lặng, kô nói gì với Thái Anh...chắc có lẽ nó thấy quá bất ngờ.

Thái Anh bước vào nhà, trước mặt Thái Anh, ông Đặng đứng đó nhìn nó với ánh mắt cực kỳ tức giận. Và rồi chợt tát vào mặt Thái Anh một cái tát.

- Mày có phải là con tao kô vậy ? - Ông bố

- Bố nó, có gì thì từ từ - mẹ Thái Anh

- Từ từ cái gì hử ? Nó dám làm bẽ mặt tôi trước bao nhiêu khách mời...

Gần đó, ông bà Phạm và cô tiểu thư Jenny ngồi đó.

- Thôi bỏ qua đi anh à ! - ông Phạm - Tôi biết cảm giác của thẳng nhóc thế nào khi bị ép hôn mà trong khi nó đã yêu một cô gái khác.

- Đúng vậy đó - Bà Phạm

- Kô phải 2 người cũng đồng ý với cuộc hôn nhân này sao ? - bà Đặng bắt ngờ trước những lời nói từ ông bà Phạm

- Đó...chỉ là của cha chúng tôi...tức ông nội của Jenny - Ông Phạm nhìn Jenny, cô ta vẫn im bất - Thật sự chúng tôi kô tán thành cho lắm nhưng vì đó là ý của cha chúng tôi. Vì cha tôi và cha của anh là bạn thân với nhau, nên từ khi trẻ đã hứa rằng sẽ làm thông gia với nhau...

- Chẳng lẽ ông bà cũng.... - Bà Đặng

- Đúng vậy... - bà Phạm

Nghe 2 ông bà Phạm nói giúp cho Thái Anh vậy, ông Đặng kô thể làm gì đc, chỉ còn cách bỏ đi về phòng với lòng tức giận khó nguôi ngoai.

Minh Duy về nhà, nhưng chẳng dừng lại đó...nó bước vào nhà:

- Mà đi đâu đến tận giờ này mới về hả ? - Mẹ Minh Duy ngồi đó với cái roi chờ sẵn

- Mẹ... - MDuy - Con đi sinh nhật...

- Đi sao kô biết về sớm hả ?

- Mẹ... đừng có hờ ra lại câu với con như thế chứ - thằng nhóc cãi lại

- Cá thằng ranh con này ! - Bà mẹ vừa mắu vừa cầm cây đánh Duy. Thằng nhóc chạy lòng dòng nhà và cố tránh những trận đòn.

Nhưng rốt cuộc thằng nhóc bị trúng vài roi của mẹ hấn:

- Mẹ! Sao lại đánh con cơ chứ... - Duy nhìn mẹ đăm đăm

Rồi bà mẹ chột bỏ cây roi xuống, tiến đến gần nó với nét mặt giận dữ, thằng nhóc sợ hãi lùi lại.

Nhưng rồi bà mẹ chột ôm lấy Minh Duy, làm thằng nhóc bất ngờ

- Mẹ...- Minh Duy

- Mẹ nhớ con nhiều lắm, lâu rồi kô thấy con - bà mẹ mỉm cười

- Nhớ con mà lại cầm roi đánh con à...?

- Mẹ đùa thôi mà - bà mẹ

Minh Duy ôm chầm lấy mẹ mỉm cười hạnh phúc, đã lâu thằng nhóc đã kô đc ôm mẹ như vậy...

Vào một buổi chiều tan học, Bảo Nhi đang đi ra cổng thì từ xa Anh Thy gọi nó:

- Chị Nhi ơi ! - Nó vừa nói vừa dắt xe thật nhanh chạy đến chỗ Nhi đứng.

- Gì vậy ? - BNhi to mắt

- Chị, giúp em đưa thằng Duy cái này ! - Anh Thy chìa tay ra đưa cho BNhi một cuốn sổ(nhật ký)

- Ủa, đó là gì thế ? - BNhi

- à, em định nhờ Duy viết trong đó, để làm kỷ niệm đó mà, cả lớp viết hết rồi, còn có mình nó thôi

- Nhưng chị biết Duy đâu mà tìm..

- À, xe nó bị bể bánh, đang sửa ở tiệm gần trường đó, giờ ở nhà em có chuyện gấp nên em kô thể gặp nó đc, đường em về ngược chiều tiệm vá xe đó mà. Vậy nha, thanks chị nhiều - Nói rồi Anh Thy phóng lên xe chạy mất.

- O, nhưng Thái Anh đang đợi mình...- Nhi lưỡng lự một lát rồi quyết định tìm Minh Duy

Ra đến tiệm, chiếc xe của Duy đang đc vá, nhưng người thì chẳng thấy bóng dáng đâu cả, nó vội đến hỏi chủ tiệm:

- Chú ơi, thằng nhóc....à chủ của chiếc xe đạp này đâu rồi ạ ?
- Con bảo cái thằng nhóc lớp 10 do01 hả ? Nó qua bên đường mua gì đó rồi

Nhi vội quay ra nhìn bên đường, đúng thật Duy vừa bước ra khỏi tiệm, nó chạy thật nhanh đến chỗ Minh Duy.

Trùng hợp thay Thái Anh vừa bước ra khỏi trường, thấy BNhi Thái Anh định đi đến thì thấy con bé đang loay hoay chạy theo ai đó, Thái Anh nhìn sang bên đường thì thấy Minh Duy đang qua đường.

Con bé đi đến nửa đường thì không thấy Minh Duy đâu, vì là đường lộ nhỏ nên không có quá nhiều xe chạy qua cho lắm, loay hoay không biết Minh Duy đã đi đâu, thì từ xa một chiếc xe cứu thương đang chạy đến, không để ý vì mãi tìm Minh Duy.

Thái Anh hoảng hốt chạy đến định kéo BNhi vào lề thì từ đâu Minh Duy nhào đến đẩy BNhi thật nhanh vào lề, vì thế MDuy cùng BNhi té lăng ra đất.

Con bé nằm bất động, còn tay Minh Duy bị trầy vì ma sát của mặt đường. Thái Anh khựng lại, và tiếp tục nhìn 2 người đó.

- Nè, không sao chứ ? - Minh Duy đưa tay lên má của BNhi, nó vẫn im ru - Nè ! - Minh Duy vỗ nhẹ lên má của nó.

Nó chợt hí hí mắt, rồi cuối cùng là to mắt nhìn Duy chằm chằm:

- Mình không sao ư ?
- Còn hỏi à ? - Minh Duy đứng dạy phui đờ - Xem chết chứ gì? Bị khủng hay sao mà ra giữa lộ đứng vậy ?
- Cái gì ? Sao dám gọi tôi như vậy
- Đc người ta cứu mà còn quát lại dc à ? - Minh Duy liếc mắt nhìn nó
- Hm...Xin lỗi ! - BNhi hạ giọng, nó đứng dậy phui phui - Ui - BNhi cảm thấy đau đau ở cánh tay, nó chị bị trầy nhẹ
- Cô không sao chứ ? - Minh Duy dăm dăm nhìn nó
- À không sao ! - Nó mỉm cười, chợt nó thấy cánh tay Minh Duy bị trầy đến nổi chảy máu. Nó chạy đến cầm tay Duy xem vết thương - Cậu bị thương rồi...

Thái Anh từ xa nhìn BNhi, thì lòng chợt nổi lên một cảm xúc kỳ lạ:

- Gì vậy chứ ? - Thái Anh
- Không sao - MDuy trả lời lạnh lùng, rồi giật tay lại
- Thật có lỗi quá ! - BNhi cúi đầu xin lỗi nó
- Thôi, em không dám - Minh Duy
- À, Anh Thy nhờ mình đưa cho cậu cái này nè ! - BNhi chìa cuốn sổ ra
- Ồ, vậy ra chị vì đưa tôi cái này mà xem bị xe tông đó à ? - Minh Duy cầm lấy cuốn sổ và nhìn nó cười với giọng cười khó hiểu - Thật là đồ ngốc.
- Ồ (Mình ngốc á ? Chỉ là mình không nghe thấy tiếng còi xe...) - Nó to mắt nhìn Duy

Minh Duy không nói gì mà đi mất.

Thái Anh chợt xoay người sang chỗ khác, giả vờ đang tìm BNhi.

BNhi khó hiểu với thằng nhóc này, nhưng rồi nó chợt nhớ Thái Anh đang tìm nó, định xoay người tìm Thái Anh thì đã thấy Thái Anh đứng đó, nó chạy thật nhanh lại:

- Em xin lỗi, lại để anh đợi - Nó nhìn Thái Anh
- Ủ ! ko sao, ơ mà tay của em... - Thái Anh cầm tay nó
- À ko sao, em sơ ý thôi .
- (Cô ấy bất chấp mạng sống để chạy theo thằng nhóc ư ?) - Thái Anh , rồi Thái Anh nhìn nó mỉm cười và cặp vai nó đi - Chúng ta về thôi.

Minh Duy chạy xe về nhà với cái tay rất buốt khủng khiếp, thằng nhóc ko hề mua băng cá nhân băng vết thương, vì thằng nhóc nghĩ để như thế một lát sẽ ổn.

Về đến nhà, một cảnh tượng khiến thằng nhóc ngạc nhiên... Trước mắt nó, 2 chiếc xe oto đen đang đậu trước cửa nhà nó.

Duy đậu xe gần nhà rồi bước vào, bên trong là bà ngoại nó đang còn trên bộ giáng, ở bàn khách là mẹ nó, đối diện là một người đàn ông chừng 40 tuổi, xung quanh là những người mặc vet đen đứng.

Minh Duy to mắt đi vào và nhìn mẹ:

- (Chẳng lẽ mẹ thiếu tiền bọn ” xã hội đen” sao ? Hay là lại đắc tội gì bọn chúng ? - Minh Duy suy nghĩ
- Duy, con về rồi à ! - Bà mẹ nhìn nó
- Mấy người này là... - Minh Duy to mắt
- Mẹ...Ko biết nói sao cho con hiểu nữa... - Người mẹ im bật - Ông ấy...là bố con... - Bà mẹ nhìn người đàn ông ngồi đối diện
- Gì cơ ? Bố ?? - Nó bất ngờ - Mẹ...nói gì vậy, chẳng phải mẹ bảo bố đã bỏ mặt 2 mẹ con mình rồi sao ?
- Bố xin lỗi con, suốt mười mấy năm qua...để con cùng mẹ con phải chịu khổ - Ông bố đứng dậy, ôm chầm lấy Minh Duy.

Thằng nhóc im lặng 1 chút:

- (Hơi ấm này... Đã lâu rồi...Mình vẫn nhớ mãi, lúc mình 3 tuổi, bố đã ôm mình vào lòng như thế !) -
- Tay con... sao thế ? - Ông bố nhận thấy vết thương trên tay thằng nhóc

Minh Duy chợt quay phắt đi, nó trách tại sao ông ta có thể bỏ mẹ con nó để đi lấy người đàn bà khác, rồi có sao bây giờ lại quay về đây ?

- Không... - Thằng nhóc la lên rồi chạy nhanh ra khỏi nhà, leo lên xe và đạp đi...

13. Chương 13

BNhi bước vào nhà, bà mẹ chạy đến ôm nó:

- Con mẹ đi học về rồi à ? -

Nó khó hiểu, đẩy mẹ ra:

- Gì vậy mẹ....
- Con mẹ tài thật, mẹ ko ngờ đại thiếu gia nhà họ Đặng lại ” chăm ” con ! - Bà mẹ đưa nó cuốn tạp chí, in hình nó và Thái Anh, lúc mà Thái Anh ôm chầm lấy nó

BNhi đẩy mẹ ra , nói với vẻ mặt không được vui :

_Con đi ngủ đây !-BNhi nói rồi đi lên phòng

_Con không định ăn cơm ư ?-Mẹ BNhi

_Không ! chừng nào đói con sẽ xuống .

-(Sao mẹ lại nghĩ như vậy chứ?) BNhi vừa suy nghĩ vừa đi lên phòng .

Thái Anh đang ngồi trên hành lang của phòng , nơi hướng ra vườn hoa của khu biệt thự xinh đẹp...

-Cô ấy thích thằng nhóc con đó ??-Thái Anh khó hiểu-Làm sao được chứ ...?

Chợt Jenny đi đến chỗ Thái Anh ngồi:

-Ô ! Cô chưa về bên đó nữa à ? Sao còn ở đây - Thái Anh bật dậy.

-Anh nghĩ tôi thích ở đây chắc ? Chỉ vì cái cuộc hôn nhân chết tiệt này , mà tôi chẳng được lúc nào yên thân !

-Chứ không phải cô muốn cuộc hôn nhân này lắm sao ?-Thái Anh nhìn Jenny cười nham hiểm

-Tức cười, nếu tôi muốn, thì hôm đó tôi đã không cho anh tỏ tình với cô bạn gái của anh rồi .

-Người như cô thật không thể hiểu được, được lấy một người như tôi là cô phải hạnh phúc lắm chứ ?

-Ý anh bào là anh đẹp trai ? Thông minh với chỉ số IQ 150 ? Hay vì nhà giàu ?

-.....!Thái Anh im lặng

-Thì mặc kệ anh ! Đâu phải như vậy là tôi sẽ thích anh đâu ?

-Vậy ra....-Thái Anh ngạc nhiên-Cô đã có..người mình thích rồi à ?

Dường như nói trúng tim đen Jenny , cô nàng im ru không nói gì rồi lẳng lặng bỏ đi mất.

Vào một buổi tan học, BNhi vẫn đang đi ra cổng trường , ở cổng Thái Anh đang đợi nó .Nhưng từ đâu Anh Thy chạy như “ma đuổi” đến chỗ nó :

-Em làm gì vậy ? Sao chạy nhanh quá vậy ?-BNhi tròn mắt

-Chị ơi, Minh Duy mất tích rồi,em không thấy nó đâu cả , bữa giờ bấy ngày rồi nó không có đến lớp.

-À ! Chắc lại bỏ học rồi chứ gì ?

-Nếu vậy thì khỏi nói, em đến nhà nó nhưng không có ai cả, cứ như là dọn đi rồi ấy...

-Hả ? Sao lại thế được....-BNhi lo lắng.

-Hay chị đi cùng em xem , sao em lo quá, cho dù dọn nhà cũng phải đi học chứ, làm gì àm không thấy đi học luôn, hic...

-Ồ nhưng mà....-BNhi chợt nhớ là Thái Anh đang đợi nó -Thôi được rồi

Nó chạy thật nhanh ra chỗ Thái Anh, Thái Anh nhìn thấy nó và chợt mỉm cười định ra hiệu cho nó vào xe thì:

- Anh về trước đi, em đi với Anh Thy có chuyện...

- Sao cơ ? Chuyện gì vậy... ! - Thái ANh

Nhưng BNhi ko trả lời mà lên xe của Anh Thy rồi chạy đi mất.

- Cô ấy...Như vậy là sao... ? Chuyện gì mà lại quan trọng hơn cả mình cơ chứ ?? - Thái Anh

Sáng thứ 7, một chiếc xe ô tô màu đen đậu trước cổng trường... BNhi đang đứng trên tầng thượng suy nghĩ lo lắng cho thằng nhóc Minh Duy, thì chợt ngó xuống xem....

- Ủa ? Thái Anh đi học sớm vậy sao ??

Nhưng từ trong xe, một người phụ nữ còn khá trẻ(chắc từ 35 đến 40 tuổi) bước ra, ăn mặc rất sang trọng

- Chà ! Gì vậy... Bà đó là ai vậy ? Nhìn giàu có quá, chắc vô trường xin cho con bà ấy học ở trường này đó ! - Một số lời bàn tán

Và tiếp theo trong xe, một thằng nhóc bước ra, trông xinh trai kinh khủng, đang mặc đồng phục của trường, vì khá xa nên BNhi ko thấy rõ, nhưng đoán chắc thằng nhóc rất đẹp....

- Ô ! K phải Thái Anh sao ? - BNhi khó hiểu - Nhưng ngoài Thái Anh ra, trong trường ko có h/sinh nào đến trường bằng ô tô cả .

Và rồi 2 mẹ con cùng đi đến phòng ban giám hiệu, càng đi đến gần dãy lớp học, BNhi càng ngỡ ngàng, thằng nhóc đó... ko ai khác là Hoàng Minh Duy.

Và người phụ nữ cùng đi với thằng nhóc là mẹ của nó, bà ta rất đẹp, quả thật Minh Duy thừa hưởng nét đẹp đó từ mẹ của nó.

Tụi trong trường ngạc nhiên khi nhìn Duy với mẹ của nó bước lên phòng giám hiệu:

- Trời ơi! Gì kìa... thật kỳ lạ, cậu ấy đc 1 tỷ phú nhận làm con nuôi à ? - Tui con gái trong khối

- Ô, chuyện gì xảy ra với thằng nhóc này vậy trời ? - BNhi kinh ngạc - Bỗng dưng mất tích rồi lại bỗng dưng xuất hiện với một người phụ nữ(chẳng lẽ là mẹ của thằng nhóc sao ?) - BNhi vẫn to mắt, tuy rằng thằng nhóc đã đi mất khỏi tầm nhìn của nó - Ô ! Đúng thật Minh Duy rất giống người phụ nữ đó, nhưng không phải mẹ của Duy đi làm xa sao ?? -Nó vô đầu bức tóc - Không nghĩ nữa, chạy xuống Anh Thy thế nào

BNhi vội chạy xuống lớp Anh Thy, Anh Thy vẫn ngỡ ngàng đứng đó nhìn Duy lướt qua mặt nó, cả trường lại đc 1 phen ngạc nhiên về chàng Hot Boy " kute" nay lại đột nhiên trở thành một cậu ấm, vậy ra thằng nhóc đã " Hot " lại càng " Hot " sao ?

BNhi nhìn Anh Thy:

- Anh Thy, vậy là sao ?? Bà ta...là mẹ của Duy hả ?

- Vâng ! Bà ấy đẹp đến nỗi em không nhận ra ! Chẳng nhẽ bà ấy..." tái hôn " á ? - Anh Thy nói, nhưng rồi lắc lắc đầu - Không thể nào..

- Ô mà họ lên phòng ban giám hiệu làm gì ?? - BNhi

- Em nghe nói MDuy bị thông báo đuổi học, vì nghỉ học quá nhiều và là h/sinh cá biệt nên...

- Cái thằng này, dám liết xéo liết dọc tao là thế nào hả ? - Trịnh San San đang xử đẹp 1 thằng nhóc, xung quanh là bọn đàn em

- Thì tôi có mắt tôi muốn nhìn gì kệ tôi ! - Thằng nhóc cố chấp

- Mà còn cãi tao nữa hả ?- San San vừa nói vừa đá vào người thằng nhóc - Mà ghét tao à ? Nhìn gì mà nhìn hả ?

Tiếp theo là 1 lũ 5 thằng con trai nhào lại đánh 1 thằng nhóc...

- Aaaa! Anh.....Em biết lỗi rồi, tha em... - Thằng nhóc xui giọng

Cả đám dân ra, San San đc 1 phen đắc ý:

- Còn dám liết tao không hả ?

Mặt thằng nhóc bị đánh bầm dập, nhìn chẳng ra làm sao...

- Hic...

- Ô mà tao kô thích tha mày dễ vậy đâu !
- Hả ? Lại...xếp hạc giấy...hay ngòi sao hay....
- Cái gì chứ mấy trò con gái đó... - San San đưa tay lên cầm, mắt nhìn sang chỗ khác suy nghĩ - À! - Hấn chỉ lên cây cột cờ - Thấy kô ?
- Dạ ? - Thằng nhỏ to mắt
- Leo lên đó, 10s...- San San bấm đồng hồ - 1..2...
- Chợt ai nó nắm tai nó kéo lên:
- Á..Á..Ai...Ai...
- Ai à ? Cái thằng này - Thầy hiệu trưởng - Em có phải học trò trường này kô vậy hả ?
- Ông thầy hiệu trưởng vừa nói vừa nắm tai nó kéo sền sệt lên văn phòng
- Á.. thầy... bỏ tay ra, sao thầy cứ thích trò nắm kéo tai người ta thế...
- Chả hiểu sao dạo này bọn học trò quỷ quái thật, dám nói với thầy hiệu trưởng như thế à ? ... Trường ta đường đường là trường nổi tiếng về giáo dục mà lại có một thằng kô ra gì như em, đáng nhẽ ta phải đuổi cổ em sớm hơn..
- A, đau quá...buông ra đi thầy, em hứa sẽ...
- Hứa hứa, em lúc nào mà chẳng hứa hả ? Kô vì nể mặt Viện Trưởng, ta đã đuổi em ra khỏi trường rồi... Sao em kô vì thế mà rán phần đầu hả ? Cái thằng... - Ông thầy càng nhéo mạnh hơn làm thằng nhóc đau điên mà la oai oái

Anh Thy về đến nhà, dắt xe đạp vào sân thì thấy Thái Anh đang ngồi trên xích đu, Anh Thy vội chạy đến:

- Anh...đến đây làm gì ? -
- Đến thăm em thôi, kô đc à ? - Thái Anh nhìn nó mỉm cười

Anh Thy nhìn Thái Anh mỉm cười

- Em lên dẹp balo rồi xuống - Anh Thy

.....

Anh Thy đi ra chỗ Thái Anh và trên tay cầm 2 tách trà, 1 cho nó và 1 cho Thái Anh.

Nó đến ngồi cùng Thái Anh:

- Hôm nay trường hình như có " sự kiện" đặc biệt nhĩ ? - Thái Anh vừa nói vừa thổi tách trà nóng
- " Sự kiện " ?- Anh Thy sực nhớ - À! Là Minh Duy đột nhiên đến trường bằng ô tô phải kô ? - Anh Thy nhìn Thái Anh - Anh ganh tị à ?
- Ai mà lại thèm ganh tị ! - Thái Anh
- Chứ sao... ?
- Anh chỉ hỏi vậy thôi...À hôm trước, em với BNhi đi đâu vậy hả ?
- À, tại bữa đó thấy MDuy đã 1 tuần kô đi học, nên em lo quá rủ chị BNhi đi theo ! - Anh Thy mỉm cười
- Thì ra, em dám " quyến rũ " bản gái anh à ? - Thái Anh xoa đầu nó
- Em kô dám nữa đâu - Anh Thy
- (Chỉ vì tìm MDuy mà BNhi lại bỏ mặc mình...sao ??)

Kết thúc buổi học phụ đạo tối, BNhi cùng Anh Thy nhanh chân ra cổng...

Con bé cứ lon ton lon ton đi, Thái Anh đang đứng dựa lưng vào chiếc ô tô và nhìn BNhi mỉm cười:

- Hôm nay ra trễ rồi.... - Thái Anh nhìn đồng hồ
- Em về trước nha - Anh Thy nói rồi phóng lên xe chạy mất

Chợt điện thoại trong balo của BNhi reo lên:

- Dạ ! - BNhi nhỏ nhẹ - Sao mẹ....

BNhi im lặng, chợt thay đổi sắc mặt, đôi mắt thất thần...

Bất chợt làm rơi cả điện thoại xuống đất...BNhi đứng không vững...

Thái Anh hoảng hốt đỡ lấy nó :

- Em làm sao vậy ? Chuyện gì vậy ? - Thái Anh

BNhi vẫn im lặng không nói gì, đôi mắt rưng rưng, và ôm lấy Thái Anh khóc:

- Em phải làm sao đây...Mẹ em nói, bố làm ăn thất bại...giờ người ta nói trong nay mai sẽ lấy căn nhà đang ở để trả nợ...
- Sao cơ ?

Hôm nay BNhi không về sớm, Thái Anh cùng nó đang ngồi ở công viên nơi hướng ra giếng nước, anh đèn rọi xuống mặt hồ long lanh tuyệt đẹp...

BNhi ngồi dựa vào đai Thái Anh:

- Sắp tốt nghiệp rồi... Em định thế nào ?
- Em...- BNhi vẫn nhìn với đôi mắt thẫn thờ
- À thôi !..- Thái Anh - Em đã từng đi du quay lần nào chưa ?
- Hả ? - BNhi bật dậy nhìn Thái Anh - Du quay ??
- Ừ
- Hồi nhỏ em cũng đc đi vài lần....
- Giờ chúng ta đi nhé ! - Không đợi BNhi trả lời, Thái Anh kéo BNhi đi

Từ cabin nhìn xuống:

- Oa! Cao quá... - BNhi - Nhưng mà, nhìn xa hơn thì thấy thành phố mình đẹp quá - BNhi say mê nhìn ngắm cảnh vật, và Thái Anh cứ như bị ” lãng quên ” luôn thì phải

Thái Anh không nói gì mà nhìn nó cười, chợt điện thoại của BNhi lại reo:

- Con nghe, mẹ!
- Con...không sao chứ ?
- Dạ...không ạ...chắc...ổn - BNhi cố kìm nén
- Có thật không ? Con có gì thì nói mẹ...đừng có cố chịu đựng
- Không sao mẹ ạ, con cúp máy nhé... con đang đi cùng anh Thái Anh

BNhi cúp máy, nhưng rồi chợt khóc nức nở, Thái Anh vội ôm nó vào lòng...

Một lúc sau BNhi đã ngủ thiếp đi, bên dưới thành phố vẫn ồn ào náo nhiệt, nhưng lòng Thái Anh vẫn không sao yên ổn...

- Anh xin lỗi...Anh thật vô dụng, khi không thể giúp gì được cho em... - Thái Anh thầm nói

Thái Anh ngồi trên ghế ở hành lang của phòng, đang ngắm sao trên trời, chợt ai đó đặt tay lên vai Thái Anh:

- Cô không ngủ đi, ra đây làm gì...con gái con giữa mà lại xông vào phòng người ta là thế nào ?
 - Đừng có ra vẻ như thế chứ, dù gì... - Jenny khẽ sát tai Thái Anh - tôi với anh cũng sắp đám cưới rồi còn gì ?
 - Nè.. nè - Thái Anh quay sang - Ai thêm lấy cô hả, cô tưởng tôi thích cô chắc ?
 - Cho dù anh có bạn gái và cho dù tôi đã có bạn trai, thì cuộc hôn nhân này vẫn không hề bị hủy bỏ...- Jenny
 - Cô định để yên như thế sao ?
 - Tôi có cách của tôi...- Jenny cười nham hiểm
 - Gì ? - Thái Anh nhìn Jenny với ánh mắt nghi ngờ
 - Tôi sẽ già rồi...bệnh nặng, rồi....
 - Hiểu rồi... khỏi nói - Thái Anh
 - Biết rồi thì tốt...- Jenny mỉm cười rồi quay đi...
-

Sáng hôm sau, Thái Anh chuẩn bị đi học, thì điện thoại nhà reo liên hồi...

- Trời ơi ! - tiếng la thất thanh của bà Đặng

Thái Anh hoảng hốt chạy xuống, bà Đặng như ngất đi...bên cạnh là ông Đặng...

Sau một hồi được người hầu xoa dầu, bà Đặng tỉnh dần...

- Mẹ, chuyện gì vậy ?

- Ông nội con...đang nguy kịch, khó qua khỏi...Chú của con bảo con và bố mẹ phải sang gặp ông lần cuối...- Bà Đặng như không thành lời.

Hôm nay BNhi vẫn tan học như bình thường, nhưng sao hôm nay lại không thấy Thái Anh đến...Nó cứ đứng đợi..như thế

Nó cứ đứng đó, chờ đợi...

- Tại sao hôm nay Thái Anh lại không đợi mình...? - Nó thất vọng

Chợt từ xa một chiếc ô tô màu đen chạy đến:

- Thái Anh ? - Nó thắc mắc

Chiếc xe dừng lại gần ngay chỗ nó đứng, ngồi gần người lái là Minh Duy, còn phía sau là Anh Thy...

- ??? - BNhi khó hiểu - Sao họ...lại đến đây ? Không lẽ Thái Anh...

Anh Thy mở cửa xe đi ra thật nhanh đến BNhi, trong cô nàng rất hấp tấp...

- Chi Nhi ! Nhanh lên, không còn kịp nữa đâu... nhanh đi chị.. - Rồi nó kéo tay BNhi lên xe

Chiếc xe chạy bon bon theo hướng sân bay Tân Sơn Nhất TP HCM...

- Chuyện gì vậy...bộ...Thái Anh...có chuyện gì sao ? - BNhi

- Anh ấy sắp qua Mỹ rồi !

- Sao cơ ? Sao lại qua Mỹ ?

- Ông nội đang bệnh nặng, nên anh ấy phải bay sang đó ngay ! - Nhưng rồi Anh Thy lặng thinh một hồi, rồi quay sang nhìn BNhi với đôi mắt buồn - Đáng nhẽ...anh đi từ sớm...nhưng vì muốn gặp chị lần cuối nên....đã ở lại đợi chị - Rồi Anh Thy rưng rưng nước mắt - Bố mẹ anh ấy đã đi từ sớm rồi...

Cổ họng BNhi như nghẹn lại, không tin vào sự thật...Không biết Thái Anh sang đó rồi có trở về không ?

Vừa đến sân bay, 3 người vội chạy đến chỗ Thái Anh. Thái Anh đứng đó, đeo cặp kính đen, tay cầm vali...Nhìn thấy BNhi, Thái Anh vội gỡ kính ra và chạy đến...

- Em đến rồi à ?

- Anh sẽ sang đó hả ? - BNhi nhìn Thái Anh

- Ừ ! - Thái Anh trả lời với giọng không vui

- Bao giờ anh sẽ về ? - BNhi

- Anh...Có lẽ là chưa biết... Và có lẽ...anh phải lấy Jenny theo sự sắp đặt của người lớn...Anh xin lỗi...- Rồi chợt Thái Anh mỉm cười, làm BNhi khó hiểu - À ! Anh có chuyện muốn nói !

- ? - BNhi

- Hôm sinh nhật, anh chỉ đùa thôi...em đừng tưởng thật nhé! Ý anh là về chuyện " Anh yêu em" chỉ là....

- (Đùa ?) - BNhi

- Vì anh muốn hủy bỏ hôn lễ này, nhưng....thật vô ích...không có tác dụng gì mà lại làm em hiểu lầm nữa.. - Thái Anh mỉm cười với nó.

Minh Duy và Anh Thy nghe xong, tròn mắt nhìn Thái Anh chằm chằm...

- Anh đùa gì ác vậy ? - Anh Thy trợn mắt

- Vậy...sao...!- BNhi xịu mặt.

Chợt Thái Anh ôm lấy BNhi 1 hồi lâu, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán nó...

Minh Duy vội xoay sang chỗ khác, còn Anh Thy thì khóc sụt sùi

- Chúc em tìm được " Hoàng tử trong mơ " - Nói rồi nhìn sang Minh Duy, nhưng rồi lại nhanh chóng quay sang nhìn BNhi và trao cho nó một nụ cười ấm áp, để BNhi biết rằng Thái Anh luôn luôn lạc quan...và không bao giờ buồn...

Rồi Thái Anh đi đến ôm tạm biệt lần lượt Anh Thy và Duy, và không quên nhắc nhở Anh Thy:

- Ở nhà ráng học nha! Nhớ nghe lời mẹ...

- Em ..biết...rồi - Nó thút thút

Và rồi, Thái Anh quay lưng đi, những ký ức về BNhi hiện lên trong đầu rõ mồn một, Thái Anh không khóc, không buồn...Nhưng trái tim Thái Anh như muốn tan vỡ ra...

BNhi cảm giác như cổ họng nó nghẹn lại, nó không hiểu sao từng dòng nước mắt nó cứ tuông mãi không ngừng, dù nó cố gắng kìm nén...Nhưng càng kìm nén, nước mắt càng tuông ra nhiều hơn... Nó đưa tay lên ngực trái nơi trái tim nó đang đau nhói lên..nó đã bỏ quên 1 ai đó...

Tuy anh đã xa em, nhưng trái tim anh vẫn luôn kề bên em..luôn lo lắng cho em...từng phút từng giây. Anh không thể nào xóa hình ảnh em trong tâm trí anh, dù là ở đâu...lúc nào...và...làm gì !

Anh sẽ lo lắng phát điên, không biết ai sẽ chăm sóc em, ai quan tâm em ? Ai che mưa cho em khi em đi bộ dưới mưa như thế ? Ai sẽ chia sẻ, quan tâm em khi em buồn ? Ai che chở cho em khi em bị ai đó bắt nạt ?

Và làm sao anh có thể yên tâm khi bỏ em lại 1 mình...Làm sao ? Anh phải làm sao ? Dù biết rằng trái tim em sẽ mãi không giành cho anh....

.....

- Hôn lễ của anh ấy sẽ tổ chức vào thứ 7 tuần tới vào lúc 7h sáng... À tức là 7h tối ở VN mình đó...
- Vậy sao ? Em không đi à ? - BNhi trả lời bình thản nhưng không giấu được nỗi buồn
- Kờ ! Đến lúc đó sắp thi rồi mà ! Chị quên rồi hả ? Còn chị là thi tốt nghiệp đó...
- À ừ ! Cũng phải
- À ! Nghe nói...nhà của chị... - Nhưng Anh Thy sức nhớ và im lặng
- Ừ ! Bố mẹ chị lên TP HCM ở với anh chị rồi ! Chị phải thuê nhà ở ở ngoài !
- Trời ạ...Sao không dọn về ở chung với em nè ! - Anh Thy mỉm cười
- Em đừng đùa chứ...
- Em không có đùa đâu...

Chợt chuông reo vào học, cả 2 chia tay nhau...

Tan học...BNhi đi bộ về nhà, nhà BNhi thuê chỉ cách khu biệt thự của Thái Anh 2km !

Nó cứ bước đi, bước đi... đầu óc hoang man...trống rỗng, đến ngôi biệt thự nguy nga...

Nó đứng đó, nhìn chăm chăm vào bên trong, nhớ lại những hình ảnh của buổi sinh nhật ngày hôm đó, bất chợt lòng nó đau nhói không thể tưởng...

Từng dòng lệ cứ tuông ra...Con đường vắng hoe, không ai ngoài nó vẫn đứng trước cổng ngôi biệt thự...

Trời mưa đổ xuống đầu BNhi như trúc nước, mình mẩy ướt sũng...Nhưng nó vẫn đứng đó.

Nhưng rồi chậm chậm bước đi dưới cơn mưa lạnh buốt...

Có ai ngờ, đã có một chiếc ô tô đậu phía sau nó, khi nó đứng ngấm ngôi biệt thự ?

Minh Duy ngồi bên trong xe, nhìn ra...

Anh Thy cũng đi chung với Minh Duy:

- Cậu quan tâm chị ấy à ? - Anh Thy
- Tôi không rảnh trả lời những câu hỏi vô văn của cậu, chỉ là tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào ngốc tới vậy, trời mưa mà cứ hay thích đi như hề trời đang nắng...
- Chị ấy vẫn vậy mà...

.....

Nó biết, cho dù trời mưa có to mấy...Thái Anh vẫn không biết mà che mưa cho nó....

....

Và rồi Minh Duy lạnh lùng cho xe chạy mất, Anh Thy vẫn không nói gì...

- Cậu để bố ruột nhận lại à ? - Anh Thy
- Cái gì ? Cậu nói cái gì vậy hả ?
- ???
- Tức cười, nhận cái gì cơ chứ ? Ông ta có bỏ tôi đâu...
- Sao cơ ?
- Nhiều chuyện quá ! - Minh Duy bực bội

Sáng hôm sau...Chết tiệt thật, đứa nào mà lại gõ cửa nó liên hồi, làm nó bực dọc đi ra với cái đầu còn rối...

- Hello ! BNhi ! - Một cô bé đáng yêu mỉm cười nhìn BNhi

Chưa kịp định thần lại đc gì, cô gái đã ôm ngay lấy BNhi...

Con bé cố định thần và cố mở to mắt ra xem...

Và rồi thốt lên:

- Âu Nhã Lâm....Là cậu sao ! - Nó vui mừng ôm lấy cô gái - Ôi ! Sao cậu lại về đây thế....

- Nhớ cậu quá chứ sao nữa !

BNhi chợt nhớ ra mình vẫn chưa chải tóc... Nó vội đóng cửa lại (xấu hổ quá), nhưng quên mất... cô nàng Nhã Lâm còn đứng đó cơ mà...

- À xin lỗi ! Mình quên...Vào nhà đi - BNhi kéo tay Nhã Lâm vào nhà

- Mình đến nhà cậu không thấy ai chỉ ngoài lũ " chết tiệt " nào đó cứ khẳng khẳng nói là lộn nhà rồi ! - Nhã Lâm bực tức - Còn bảo mình bị thần kinh nữa chứ

- Họ quá đáng vậy sao ?

- Nhưng khi hỏi hàng xóm mới biết bố mẹ cậu dọn lên TP HCM rồi, còn cậu thì thuê nhà ở...- Nhã Lâm chợt ôm lấy BNhi - Ôi ! Tội cho cậu quá đi mất...Nhưng yên tâm đi, bây giờ có mình rồi mà !

- Cậu sang đây làm gì ? Không lẽ chỉ thăm mình chứ ? - BNhi nghi ngờ

- Thăm là 9, còn dọn về VN ở chơi là 10

- Ở chơi ??

Tại Mỹ ! Thái Anh và Jenny đang tập dợt cho hôn lễ sắp tới...

Trong giờ giải lao, Jenny với bộ váy cưới " nặng nề " và cố kéo váy lên đi cho dễ, nó đang " lết " từng bước đến chỗ Thái Anh:

- Không lẽ anh định để như thế sao hả ? - Jenny nhìn Thái Anh với vẻ mặt cáu kỉnh

- Chứ biết sao...

- Trả lời vậy mà coi đi hả ? Còn cô bạn gái cậu đâu ? Cậu bỏ cô ấy như vậy đó hả ?

Thái Anh đổi sắc mặt :

- Vậy còn cái trò giả bệnh của cô đâu rồi ? - Thái Anh quát

Jenny vội bịt miệng Thái Anh lại:

- Muốn chết đó hả ?

- -Thái Anh không nói gì mà liếc Jenny

- À ! - Jenny bỏ tay ra - Cái đó... à..ừm... - Nó ấp úng

- Sao ? Bể " show " rồi hả ?

-.... - Jenny không nói gì mà quay sang chỗ khác

Thái Anh nhếch môi:

- Xời ! Thế mà cứ làm ra vẻ

- Đừng nói nữa...Anh có biết...tại anh mà... - Jenny khóc " ầm ức " vừa nói vừa bịch vào ngực Thái Anh - Tôi phải bỏ luôn người tôi yêu...

- Ya Ya ! Sao cứ khóc miết thế... bỏ tay ra - Thái Anh cố lấy tay cô ả ra

- Không biết đâu - Nó khóc tức tưởi . Rồi nó ngừng tay lại, úp mặt vào vai Thái Anh mà khóc

- Bộ cô tưởng tôi muốn sao ? Tôi rất muốn trở thành một luật sư ! Mà khổ nỗi cả gia đình chỉ có tôi là con trai... (Và cũng vì vậy...mà tôi....)

Ông nội của Thái Anh và của Jenny từ xa nhìn 2 đứa, và thầm cười...

- Cái con bé này ! Chưa về nhà chồng mà đã khóc như vậy rồi... - ông Jenny

Còn Ông nội của Thái Anh cũng mỉm cười:

- Không hiểu thằng nhóc có chuyện gì mà lại dễ dàng đồng ý như vậy...

**NV mới:

Tên: Âu Nhã Lâm (18t)

Gia cảnh: Giàu có.

Bạn học chung với BNhi từ cấp 1. Nhưng lên cấp 3 cả gia đình đã chuyển sang Mỹ sống...

Học lực: Khá - Giỏi (khỏi bàn luận)

Tính Cách: Mạnh mẽ, ghét những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu...

Trời tối:

- Ya! sao cậu cứ ở đây hoài thế hả ? - BNhi vừa cầm tập học bài vừa nhăn nhó nhìn Nhã Lâm...

Còn Nhã Lâm thì cứ ngồi ngay cửa vài quay ra ngoài nhìn ngắm...

Chợt quay sang:

- Sợ ” nuôi” không nổi mình hả ? - Nhã Lâm nhìn BNhi với ánh mắt đầy ẩn ý

- Bộ định ở đây thật à ? - BNhi

- Thì sao ?

- Ai đòi từ nước ngoài về lại đi ở ” ké ” như cậu hả ? - BNhi càu nhàu

- Thà vậy chứ mình chẳng muốn ” vác xác” về căn nhà của bà cô khó tính đó đâu... lúc nào cũng càu nhàu quát mắng mình... Ở như cậu thì tốt hết biết, làm gì thì làm... không ai quát mắng...

- Cậu là đồ khó hiểu - BNhi nói rồi lại cầm sắp tài liệu dày cuôi lên học bài tiếp. Nhưng lại quên nói gì đó - Cậu lo mà tìm việc làm đi ! Coi chừng mình nuôi không nổi lại ném cậu vào ” vườn bách thú ” bây giờ

- Cái gì ? Cậu bảo mình là ” động vật ” gì thế hả ?

- - BNhi không nói gì và lại cắm đầu học bài

Nhã Lâm nhếch môi nhìn BNhi rồi đứng dậy đi lại chỗ BNhi kéo tay nó đi:

- Ngồi học như cậu biết khi nào mà học xong mớ ” bùa chú ” đó

- Vậy chứ cậu kéo mình đi đâu ? - BNhi cố ghì lại

- Đi siêu thị đi - Nhã Lâm nhìn BNhi mỉm cười rồi kéo con bé đi. BNhi la oai oái:

- Á...đừng kéo mình vậy chứ...

- Hey ! - San San đập tay mạnh lên lưng Minh Duy - Lâu quá không gặp vậy mà cậu bây giờ thành con trai của ông chủ hãng hàng không rồi ! - Vừa nói vừa đập bịch bịch vào lưng Duy

Tội nghiệp thằng nhóc đang uống nước, vào đc bao nhiêu thì bị sặc ra sạch sẽ....

Minh Duy nhăn nhó né sang chỗ khác:

- Thôi đi ! - Gạt tay San San ra

- Gì thế ? - San San thay đổi sắc mặt - Không vui hả ? - To mắt nhìn Minh Duy

- Cậu tưởng mình là ” thú nhồi bông ” chắc ?

- À ! hahaha - San San cười, hiểu ra Minh Duy nói về điều gì

- Đẹp ngay giọng cười ” Quái đản ” của cậu đi - Minh Duy.

Chợt điện thoại của Minh Duy reo lên:

- Gì vậy mẹ ? -

- Minh Duy ! Con tan học rồi phải không ?

- Dạ ! Sao mẹ ?

- Con trên đường về chắc có đi ngang qua siêu thị Coopmart phải không ?

- Dạ ?

- À ! Ghé đó mua giúp mẹ vài món đồ...

Minh Duy gật đầu lia lịa. Đúng là trời trêu người, thằng nhóc đang ở siêu thị Coopmart uống nước cùng thằng bạn San San...

- Lại bị ” má mi ” mắ à ? - San San mỉm cười nhìn Minh Duy

- Đi thôi - Minh Duy đứng dậy để tiền xuống bàn

- ??

- Mua đồ ẹ của mình !

- Không phải chứ ? Con trai mà lại đi siêu thị hả ?

- Con trai không phải người sao ? Cậu có thấy siêu thị nào mà chỉ có cái WC nữ không hả ? - Minh Duy liếc San San

Thiệt bó tay 2 anh chàng...

Hai thằng nhóc vào siêu thị đi một hồi qua từng gian hàng, tay mỗi chàng cầm cả giỏ đồ, riêng Minh Duy là đáng thương nhất... Vừa cầm giỏ đồ vừa kẹp vai lên tai nghe mámi dặn:

- Sao ? - Minh Duy quát, làm rớt luôn 2 vỏ đồ đang cầm

Mọi người xung quanh đều đổ dồn con mắt vào thằng nhóc

- Cậu làm gì mà la ầm lên vậy hả ? - San San trách

- Con giúp mẹ đi, mẹ không đi được.... - Mẹ Minh Duy

- Mà mẹ ơi, con là con trai mà...

- Mẹ biết, nhưng...

Đành vậy, thằng nhóc nhét cái điện thoại vào túi quần rồi tiếp tục xách 2 cái giỏ đồ đi đến quầy hàng bán ” băng vệ sinh”...

Trên đường đi, San San thoáng thấy BNhi và Nhã Lâm đi ngang qua, định ngó xem nhưng vội đi theo Minh Duy...

Minh Duy liếc xéo, liếc dọc, xung quanh nó toàn phụ nữ, chẳng biết làm sao... Tay nó đơ ra khi chuẩn bị cầm lấy...

Lấy hết can đảm, Minh Duy nuốt nước bọt chạm tay vào thì...

Vừa lúc Nhã Lâm định cầm lấy ” món đồ ” mà Minh Duy để tay lên....BNhi to mắt nhìn hấn chợt la lên khi thấy ” tên biến thái ”.

- Á ! - 2 cô nàng...

Đang lúc ” hỗn loạn” thì San San đang tìm Minh Duy, vừa thấy bóng dáng Duy, San San chạy tới:

- Duy! Làm mình tìm nãy giờ ! - San San thất kinh trợn mắt khi thấy cảnh tượng trước mắt

Cả 4 như hóa đá...

Tại cổng siêu thị:

- Ra là vậy ! Cho bọn mình xin lỗi !- Nhã Lâm vừa mỉm cười vừa gỡ đầu

- Oà! Làm gì cũng làm rồi ! xin lỗi còn ích gì ? - Minh Duy thầm nghĩ và trừng mắt nhìn Nhã Lâm. Rồi chợt liếc sang BNhi và nói ” bóng gió ” - Gặp chị lúc nào tôi cũng xui xẻo !

San san không nói gì cũng trừng mắt và đưa tay lên bóp chặt (nắm đấm) nhìn BNhi như muốn nói ” Hãy đợi đấy! Cô sẽ biết tay tôi ”.

- Nhưng...! Cũng cảm ơn cô giúp tôi mua ” nó ” ...=1 - MDuy quay sang nhìn 2 cô gái rồi cùng San San đi mất.

Nhã Lâm ở lại không hiểu thái độ của Minh Duy là thế nào, còn BNhi lại thầm cười:

- (Trong MDuy buồn cười thật !) -

Thấy BNhi đứng cười 1 mình, nhã Lâm không khỏi khó hiểu:

- Cậu biết họ hả ?

BNhi thay đổi sắc mặt:

- Làm.. làm gì có !

- Hẳn nói cái gì mình không hiểu gì cả ? ” Gặp chị lúc nào tôi cũng xui xẻo ” ? - Nhã Lâm gỡ đầu khó hiểu - Chắc cậu biết mà phải không ?

Biết không giấu được:

- Có...chút chút - BNhi đưa tay lên diển tả

Trở lại lúc 4 người gặp nhau ở cái tình huống ” dở khóc dở cười”:

- Tên biến thái - Nhã Lâm vừa nói vừa lấy tay đánh mạnh vào lưng Minh Duy. BNhi can lại.

San San từ xa chạy đến can:

- Các cô làm gì mà đánh người ta vậy hả ? - San San.

BNhi chợt nhận ra San San và định bỏ chạy nhưng nghĩ lại hẳn chắc sẽ không làm gì quá đáng ở đây đâu.

San San cũng to mắt nhìn BNhi...

- Đủ rồi ! - MDuy bực bội - Đánh gì mà đánh hả ?

- Sao cậu lại ở đây cơ chứ ? - San San ghé sát tai Duy

- Tôi mua giúp mẹ tôi không được hả ? Sao lại ra tay ” tàn nhẫn” quá vậy - Duy vừa nói vừa xuyết xoa chỗ vừa bị Nhã Lâm đánh

2 cô nàng to mắt, Nhã Lâm:

- Hả ?

Về đến nhà, Minh Duy chìa tay đưa ẹ 1 đóng túi đồ. Bà mẹ cầm lấy để xuống ghế và nhìn Minh Duy với ánh mắt khó hiểu:

- Con có mua " nó" kô ? - bà mẹ mỉm cười

Minh Duy vừa nghe đến. lòng lại bức bối, kô nói gì mà chỉ gật đầu:

- Mẹ cứ tưởng,...

Minh Duy to mắt nhìn mẹ:

- Sẽ kô có lần thứ 2 con đi mua giúp mẹ những thứ đó đâu !

- Con cứ nghĩ bình thường là đc rồi, nhờ mai mốt có bạn gái rồi sao ? - bà mẹ nhìn MDuy đầy ẩn ý, điều này làm thằng nhóc càng rùng mình...

Thứ 7, hôm nay là ngày Thái Anh và Jenny làm lễ ở Nhà Thờ...

Đã 5h chiều...

BNhi đang ngồi trên bờ cát trắng hướng về biển...Từng con sóng đập vào bờ đá vang dội những âm thanh có lúc hấp tấp, có lúc dịu nhẹ như ru ngủ rồi lại có lúc dồn dập dồn dập như muốn đập tan bờ đá...

Nhã Lâm ra tới, 2 tay cầm 2 li cafe sữa... Ngồi xuống cùng BNhi:

- Mình kô nghĩ cậu lại có hứng đi ngắm biển... - Đưa ly cafe cho BNhi

- Ủ ! Mình cũng kô biết nữa, chắc vì nơi mình ở kô xa biển cho lắm nên nổi hứng... - BNhi trả lời, nhưng mắt vẫn hướng về đại dương mênh mông...

Rồi chợt Nhã Lâm cầm trên tay vỏ ốc to bằng nắm tay, rồi để lên tai nghe và nhắm mắt lại tận hưởng âm thanh sóng biển... BNhi nhìn Nhã Lâm rồi mỉm cười...

Hai cô nàng nói chuyện với nhau khá vui vẻ...

Chợt từ đâu một trái banh ập đến xem trúng BNhi, nó quay phắt sang xem ai lại ném bóng trúng nó...

Lại trợn mắt, đơ người khi thấy thằng Duy đang đứng đó...

Nó lấy tay đập đập lên đầu (nhẹ), mong rằng đây là mơ...

Nhã Lâm thấy BNhi như vậy, liền quay sang và kô khỏi bất ngờ.

Thằng nhóc tiến tới nhặt trái bóng...

- Làm gì mà bất ngờ vậy ? Bộ tưởng có mình chị là biết ra đây chơi thôi à ? - Minh Duy cầm trái bóng lên và mỉm cười với nó (có ý đồ)

- Thật có duyên, lại gặp cậu ở đây ! - Nhã Lâm mỉm cười

Minh Duy vẫn mỉm cười nhưng kô nói gì với Nhã Lâm... Rồi thằng nhóc cầm trái bóng ném lên cao và đập bóng. Còn người đỡ bên kia là Anh Thy:

- Chẳng phải tuần sau thi rồi sao ? Sao họ lại ở đây nhĩ ? - BNhi

Nhã Lâm nhìn Nhi và nhún vai mỉm cười:

- Ô! Anh Thy, cậu thấy San San đâu kô ? - Minh Duy nói với Anh Thy, như muốn có ý gì đó muốn cho BNhi nghe đc.

- Hả ? (S..S..a..n.??) - BNhi khó hiểu (vốn dĩ đâu biết San San là đứa nào đâu) -

- Chắc anh ấy lại đi đâu đó rồi ! - Anh Thy

Xa xa BNhi nghe tiếng có ai đó cầu cứu, tiếng kêu ngày một nhỏ dần, dường như chỉ có BNhi nghe thấy... Nó chạy thật nhanh, thật nhanh đến nơi có người, đứng thật như thế....

Nhã Lâm chạy theo, Anh Thy và MDuy đứng thẫn thờ...

BNhi vội lao xuống biển(cách đó khoảng 10 mấy mét) , San San đang thoi thóp, rồi tiếng cầu cứu lịm dần...

BNhi bơi thật nhanh đến, San San đang chìm xuống... Tuy 5h30 nhưng trời vẫn còn rất sáng...

Nó lặn xuống...

Ánh mặt trời chiếu xuống làng nước biển xanh biếc, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, San San chợt thấy gương mặt của một thiên thần hiện lên : ” Ôi ! Có phải Người sẽ đưa tôi lên thiên đàng chăng ? ”

Nhưng không, dưới biển sao lại....Chắc là một nàng tiên cá rồi...cô ấy bơi rất giỏi...

BNhi dùng hết sức lực ôm lấy San San và cố bơi vào bờ, chết tiệt....thằng này sao mà nặng quá vậy...

Đến bờ, BNhi quăng phịch thằng nhóc xuống và thở hổn hển....” Không ổn rồi ! ” Nhưng...làm sao nó có thể làm hô hấp nhân tạo cho thằng nhóc...? Nhưng cứu người là trên hết (híchic! dù biết là chỉ là ” hô hấp ” Nhưng vẫn chưa có nụ hôn đầu đời mà....

Nó dồn tay ép ngực thằng nhóc, rồi...cổ lấy can đảm....

Thật may mắn, San San đã nôn ra hết nước và ho sặc sụa...

Minh Duy chạy đến:

- San San! Cậu có sao không ? - Minh Duy lo lắng

BNhi càng ngỡ ngàng :” Cứ ngỡ San San là một cô gái! Nhưng ai ngờ...”

7h tối, nó ngồi ở một cái quán gần bờ biển, Anh Thy và Duy cũng có mặt...

Xung quanh khung cảnh khá yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển....Những cơn gió lạnh thấu da thịt đang ùa vào...

Trên người nó chỉ độc nhất cái khăn quấn quanh người, nhưng nó vẫn không chịu thay đồ...

Rồi ngồi lấy hai tay ôm đầu gối và khóc nức nở...

Nhã Lâm lo lắng chạy đến:

- Cậu sao thế ? Cậu thấy khó chịu ở đâu vậy ?

BNhi vẫn không nói...

Tại Mỹ, trong nhà thờ :Thái Anh đang đứng phía trước nhìn Jenny đang đi đến để làm lễ, gương mặt Jenny chẳng thấy gì là vui vẻ (con mắt sưng húp luôn ấy chứ) . Thái Anh khẽ lắc đầu...

Nó đi cha cầm tay đi lên phía trước....

Đứng cạnh Thái Anh, nó không biết phải nói gì...Môi không bật ra lời... 2 dòng lệ hiện rõ trên đôi má hồng hồng...

Mọi người đứng xung quanh không lấy gì mà khó hiểu (chắc Jenny quá hạnh phúc ?)

Nhưng Thái Anh vội ôm lấy Jenny, hôn nhẹ lên đôi má khiến Jenny khựng lại và muốn đẩy Thái Anh ra.

Nhưng rồi Thái Anh khẽ nói với Jenny bên tai:

- Đừng khóc nữa! Yên tâm đi...Tôi sẽ rời khỏi đây....NGAY BÂY GIỜ... - Rồi mỉm cười một nụ cười ” bí hiểm ” và rồi quay lưng chạy ra khỏi nhà thờ trước hàng chục đôi mắt đang hướng về phía trước

Suốt cả buổi, Anh Thy chẳng hề quan tâm đến sự có mặt của BNhi, dường như Anh Thy đã cảm thấy điều gì không tốt ở BNhi ??

Anh Thy tiến đến chỗ BNhi, ân cần:

- Chị không sao chứ ??

BNhi không nói gì, ngược mặt lên cười nhẹ với Anh Thy...

Và Rồi Anh Thy quay sang Nhã Lâm :

- Chị là bạn của chị Nhi hả ? - Anh Thy vui vẻ và chìa tay ra (bắt tay)

Nhã Lâm bắt tay Anh Thy và mỉm cười lại:

- Ủ ! Chào em, chị tên Âu Nhã Lâm

- Mình đưa San San về trước đây ! Cậu ta bị cảm rồi... - Minh Duy nói rồi cùng San San đi ra. Trong San San chẳng nói gì, gương mặt đỏ ửng (chắc...chắc uống nước nhiều quá hóa " ngơ" rồi nhĩ ^^!)

Một tuần thi mệt nhọc cũng trôi qua nhanh chóng...

- Thế, Ngôi nhà đó của họ rồi sao ? - Nhã Lâm và BNhi đang cùng ăn tối

- Ừm - BNhi đang ngòm ngòm - Nhưng chưa hẳn...

BNhi cố nuốt miếng cơm trong họng và thản nhiên cầm ly nước lên uống... Khiến Nhã Lâm khó hiểu:

- Nhưng...- Gương mặt BNhi buồn hẳn - Họ nói với bố mẹ mình rằng trong thời gian ngắn phải có tiền chuộc ngôi nhà...

- Trời ạ...! Sao ác vậy chứ... - Nhã Lâm nhăn nhó

- Bố mẹ mình không có khả năng kiếm được số tiền lớn đến vậy, anh mình thì trong thời gian ngắn không thể tìm được nhiều vậy đâu...

- Sao mình cứ cảm thấy cậu không được vui ! Cậu có chuyện buồn hả ?? - Nhã Lâm. Nhưng BNhi không trả lời câu hỏi đó...

Trước đó mấy ngày:

- Chị Nhi ơi ! Em nghe bố em nói anh Thái Anh trốn khỏi nhà thờ vào lúc làm lễ ! - Anh Thy nói trong điện thoại

- Sao cơ ? - BNhi bất ngờ

- Em nghĩ chắc do anh ấy không muốn bị ràng buộc ! Anh ấy nói anh ấy muốn học ngành luật nhưng trong gia đình không ai tán thành cả, chỉ trừ mẹ anh ấy...

- Vậy anh ấy sao rồi ? Em có nghe tin tức gì về anh ấy không ? - BNhi lo lắng

- Từ đó đến nay, em cũng không rõ... Chắc có lẽ bố mẹ anh ấy và ông nội phải nghĩ lại.... - Anh Thy buồn hẳn

Trong khi đó Anh Thy lại đang alo cho thằng nhóc Minh Duy:

- Cậu rảnh không ?

- Làm gì ??

- Không có gì ! Định rủ đi uống trà sữa đó mà...

- Đúng là cậu còn rảnh hơn mình nữa đấy...Có ý đồ gì à ?

- Không có! À mà cậu thi được không

- Liên quan tới cậu sao ? Được rồi, mình qua nhà cậu ngay...được chưa ? -Minh Duy

Anh Thy đúng là có ý đồ nhiều hơn là có lòng tốt rủ Minh Duy đi uống trà sữa...

20 phút sau tại tiệm trà sữa mà ngày nào Anh Thy, Minh Duy, Bảo Nhi và Thái Anh đã đến...

Tiệm trà không vắng khách cho lắm nhưng cũng không quá đông...

Anh Thy chọn một nơi ngồi khá lý tưởng , nơi có cửa kiếng trong suốt nhìn xuống khung cảnh thành phố lúc về đêm...

- Đạo này cô bạn gái cậu lại đâu mất rồi ?? - Anh Thy nhìn Minh Duy chăm chăm, khiến Minh Duy ” sồn ốc ”

- Gì hả ? Hỏi làm gì ? Mình xù từ khi nào rồi còn chi... Cậu quan tâm mình quá rồi đó...

- À ! Ừ... - Anh Thy đáp ứng - Mình...có chuyện muốn nói...

- Gì ?? - Minh Duy tròn mắt

- Mình... - Anh Thy đỏ mặt - Thích bạn...

Minh Duy còn mở to mắt hơn lúc này:

- Đùa đó hả ? Cậu có bị gì không ? - Đưa tay lên trán Anh Thy

Anh Thy gạt tay ra...

- Bị gì là bị gì chứ ! Thích cậu mà cậu bảo thế à ?

Bản Tin chiều nay:

Cần tuyển gấp GV dạy thêm: lớp 11

Lương : thương lượng

Yêu cầu: biết chịu khó, kiên nhẫn...v..v.. Tuổi từ 18>

Tại địa chỉ.....

Thời gian hợp đồng dạy là 2 năm.

=> (Mamy of Duy tuyển GV dạy thêm cho Duy... lý do thằng nhóc học quá dở (mém thi rớt) Bằng mọi giá phải biến thằng nhóc từ TB - Kém => Giỏi

- Nếu nó mà trở về nhà ! Thì.... - Bố Thái Anh đang rất tức giận

- Con không cần trách nó đâu ! - Ông nội của Thái Anh ngồi trên xe lăn, với gương mặt hiền hậu trên tay cầm tẩu thuốc

- Sao ? - Mẹ Thái Anh đứng sau vịnh thành xe lăn

Bố Thái Anh cũng to mắt hướng về ông lão tuổi đã gần 80

- Bố nói vậy nghĩa là... - Mẹ của Thái Anh

- Ta đã định hủy bỏ cuộc hôn nhân này, nhưng không ai có ý kiến gì với ta nên ta cũng không định nói ra. Nhưng khi thấy thằng nhóc hành động như vậy, ta nghĩ nên cũng có lý do để nói rồi. - Ông lão nói rồi cầm tẩu thuốc lên hút 1 hơi rồi nói tiếp - Ta thấy không nên sắp đặc cho bọn trẻ như thế, thời trẻ ta đã quá sai lầm khi đùa cợt với ông bạn già của ta như vậy, thật có lỗi....

Thấy ông lão nói vậy, bố Thái Anh cũng không thể nói gì hơn...

- Chà ! Cậu xem này...- Nhã Lâm đang cầm tờ báo

- Cậu lại tìm việc làm à ? - BNhi đang đọc sách

- Làm quản gia ?? - Nhã Lâm lắc đầu - Mình không giỏi về quản lý cho lắm

- Mình nghĩ chắc chắn là không được - BNhi mỉm cười - Cậu vụng về như vậy, làm quản gia nhà người ta chắc sẽ rối loạn mất ! -

- Đừng xem thường mình chứ ! - Nhã Lâm nhếch môi - A ! Gì đây ? - Nhã Lâm

- ? - BNhi ngược lên nhìn Nhã Lâm khó hiểu

- Giáo viên dạy thêm tại gia à ? - Nhã Lâm cần môi ngắm nghĩ - Chả để giá bao nhiêu tháng, nhưng có vẻ không ít đâu...
- Gì cơ ? Cậu muốn làm GV dạy thêm à ?? - BNhi khẽ lắc đầu - Đừng đùa chứ, tuy không học chung với cậu 3 năm rồi, nhưng mình rõ biết cậu không hợp...
- Đừng xem thường mình chứ! Mình học đâu có tệ đâu... - Nhã Lâm cười " nham hiểm"
- Chẳng mấy chốc cô nàng viết 1 lá thư thật dài gửi đến địa chỉ nêu trong đó....
- Đợi họ hồi âm lại bằng điện thoại là được rồi ! - Nhã Lâm cười đắc chí
- Ở khoảng đã ! - BNhi cầm tờ báo lên - Họ bảo cậu phải kiên nhẫn ! Nhưng cậu chịu được không ? Mình nghĩ chắc " họ trò" của cậu không vừa đâu...
- Không đâu ! Chắc kém thông minh quá mà ! không nghe câu " Dốt đến đâu học lâu cũng biết" mà phải không ?
- Hai ngày sau, Nhã Lâm nhận được điện thoại và họ đã đồng ý, hẹn Nhã Lâm đến nhà....
- Cậu nên dọn về nhà cô của cậu đi ! Tuần tới mình sẽ trả nhà và dọn về TP HCM cùng với bố mẹ !
- Sao cơ ?
- Chứ cậu nghĩ mình học xong rồi thì ở đây...làm...gì - BNhi hơi buồn
- Ừ ! - Nhã Lâm bần bả giặt lại tờ báo từ tay BNhi và ngắm nghía , rồi lại trợn mắt há mồm
- Gì vậy hả ? - BNhi - Cậu lại làm sao thế ?
- Trong đây còn ghi " Chú ý: Phải chắc chắn rằng bạn sẽ giúp cho con chúng tôi từ học lực: Trung bình - kém thành học lực Giỏi
- What ? - BNhi chạy lại nhìn tờ báo - Cậu gửi "nó" rồi sao ??
- Nhã Lâm gật gật, nhìn Nhi với gương mặt tội nghiệp:
- Cứu mình với! Mình nghĩ dạy thêm kiến thức... nhưng ai ngờ... làm sao đây...!
- Cậu thật là - BNhi
- Nhi...- Nhã Lâm cầm lấy tay Nhi - Giúp mình đi! Cậu học khá hơn mình mà...
- Hả ? - To mắt nhìn - Nhưng khá thì khá nhưng làm sao có thể dạy từ 1 người học kém thành Giỏi được, đùa đó hả ?
- Làm ơn - Nhã Lâm năn nỉ

Hôm sau, BNhi đi đến khu nhà được ghi trong địa chỉ, nhưng đúng hơn là khu biệt thự nguy nga tráng lệ đâu có thua kém nhà của Thái Anh...

Nó đang đứng trước ngôi biệt thự đẹp nhất, nó choáng bởi vẻ đẹp và to lớn của nó... Khiến bao nhiêu tự tin trong nó biến đâu mất :” Nếu nhờ mình làm không hợp ý họ ! Rồi thế nào ?? ”

Nó khẽ đưa tay lên bấm chuông, từ bên trong, một cô gái (chắc hẳn là người làm) chạy ra mở cửa và gật đầu chào BNhi như biết rõ nó là ai...

- Cô có phải là cô giáo dạy thêm của thiếu gia tôi không ?
- Vâng ! - BNhi gật đầu

Ngôi biệt thự có kiến trúc khá kỳ lạ, bên tay phải và trái của nó là nơi đậu xe (ô tô), còn trước mặt nó, một bể bơi rộng thênh thang trải dài (ngăn cách giữa bên ngoài và ngôi biệt thự) , ở giữa có một chiếc cầu được bắt từ bên này sang bên ngôi biệt thự, chiếc cầu rộng chừng 3 đến 4 mét bằng bê tông khá vững chắc ! Lan can khá đẹp và sắc sảo...

Nó càng trầm trồ hơn nữa, không tin vào mắt mình. Nếu tính tổng diện tích của cả mảnh đất này chắc gấp mấy lần sân trường của nó.

Nó cùng cô người làm đi qua chiếc cầu để đến ngôi biệt thự.

BNhi ngồi xuống bộ salon (hàng hiệu), nhìn quanh ngôi nhà, chắc hẳn người thiết kế ngôi nhà này chắc hẳn là một nhà thiết kế nội thất rất nổi tiếng. Nó cầm tách trà trên tay vừa nhâm nhi vừa không khỏi bỏ mắt qua từng nơi của ngôi nhà....

Một người phụ nữ từ trên lầu đang đi từ từ xuống, mặc một bộ trang phục rất sang trọng đang mỉm cười với BNhi:

- Cô là Âu Nhã Lâm ?

Bà ta đẹp đến nỗi đến cả nó cũng không tin vào mắt mình, rồi chợt giật đầu đại . Nhưng rồi sự nhớ và lắc đầu:

- Không ạ ! Cháu là Bảo Nhi

- Tên đầy đủ ? - Người phụ nữ ngồi xuống bên cạnh nó và ngồi theo kiểu đan chéo chân.

- Dạ...! Thái Bảo Nhi - BNhi hồi hộp

- Cháu không cần sợ ! Ta chỉ muốn biết rõ về cháu thôi ! Nhưng sao không phải là cô gái tên Âu Nhã Lâm, mà lại là BNhi ??

- Dạ ! Chỉ là...bạn cháu...

- À thôi ! Nếu cháu sẽ đồng ý dạy thêm cho con dì, thì không cần quan tâm đến cô gái tên Nhã Lâm đó nữa

- Vâng !

- Cháu 18 tuổi phải không ? - Nhìn BNhi mỉm cười một nụ cười hiền hậu . BNhi gật đầu - Học lực của cháu thế nào ?

Nói đến đó, BNhi càng bối rối:

- Dạ...là...Khá ạ!

Người phụ nữ ngạc nhiên:

- Sao ? Khá...?

Biết điều không hay sắp xảy ra, BNhi vội cuối đầu:

- Cháu xin lỗi, cháu biết mình học không giỏi, làm sao có thể dạy Thiếu Gia trở thành học sinh Giỏi...Nhưng, cháu sẽ cố gắng...

- Không đâu! Cháu đừng nói vậy, ta tin tưởng cháu mà... - Xoa đầu BNhi mỉm cười - Hợp đồng là 2 năm !

- Vâng !

- Hiện giờ cháu ở đâu ?

- Dạ, thuê nhà ở ngoài ạ ! - BNhi

- À, vậy thì bất tiện lắm ! Dù gì cũng là gia sư cho con của dì rồi thì hãy dọn về đây ở đi, đến khi thăng nhóc tốt nghiệp thì thôi ! -

- Sao cơ ? - BNhi to mắt ngạc nhiên.

- Cháu đừng hiểu lầm ý ta, ta sẽ xem cháu như một người khách, sẽ không bắt cháu làm việc gì đâu, ở đây đã có người hầu lo hết rồi ! - Nói rồi bà ta xoay sang gọi - Sunny ! Giúp ta dọn một căn phòng cho cô ấy ở !

- Nhưng dì ơi, cháu đến vội quá nên không đem theo hành lý...Hay...không cần đâu, mỗi ngày cháu có thể.... - BNhi bối rối

Biết BNhi khó xử với việc ở chung nhà với một thằng nhóc không quen biết, mà trong khi đó ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu như gia chủ vắng nhà ?

- Cháu lo sợ thằng nhóc sẽ làm gì cháu hả ? Oà ! Tính nó còn trẻ con lắm, với lại nếu có ý đồ gì với cháu thì ta cho nó như xương... - Nghe câu nói chắc như đinh đóng cột như vậy, BNhi phần nào yên tâm.

Rồi BNhi định cuối đầu chào gia chủ ra về thì từ trên lầu, vang dội một tiếng nói khá quen thuộc:

- Mẹ lại tìm Gia Sư cho con à ? - Từ trên lầu đi xuống, một thằng nhóc cực kỳ “kute” tiến đến

- Hả ?- BNhi to mắt há mồm - Trời...D..Duy ??

Đi xuống nhà, Duy càng ngạc nhiên gấp bội phần và nhìn BNhi chằm chằm, và chỉ tay về BNhi:

- Chị.... - Kô nói nên lời

- Con quen cô ấy à ? - Mẹ Minh Duy nhìn nó

- Kô ! - Trả lời dứt khoát

- Thật chứ ? - Mẹ Duy

- Đúng vậy ! Ai lại quen một người hơn tuổi mình cơ chứ !

- Sao con biết cô ấy hơn tuổi con hả ? - Bà mẹ hình như biết gì đó rồi thì phải, và cố tình gài thằng nhóc

- À ờ ! - Nhưng sức nhớ có lần Minh Duy đã đọc tờ báo tuyển Gia Sư của mẹ - Đơn giản dễ hiểu thôi - Tổ về điền tỉnh và nở nụ cười ” hút hồn ” - Chẳng phải mẹ tuyển Gia Sư hơn 18t à ? - Cười hề tiện

- À, ừ Trời đất - Bà mẹ sức nhớ và đập tay lên trán. Minh Duy càng đắc chí :“Còn lâu con mới dính bẫy của mẹ! ”

- Thừa bác cháu về! - BNhi cuối đầu lễ phép rồi bước ra cửa.

Đi đến cổng, chợt cô người hầu mở cửa ra cho chiếc ô tô màu đen chạy vào, lướt qua nó trong xe là bố của Minh Duy...

BNhi trợn mắt (kô phải là với anh mắt nhìn sinh vật lạ đâu, mà là người quen đấy !). Ông ta là người cho bố nó mượn tiền, hiện đang là chủ nợ và cũng đang giữ ngôi nhà của bố mẹ nó.

Người đàn ông mặc vest đen đi ra, nhìn nó với gương mặt lạnh giá ! Nó chợt gật đầu chào rồi đi ra cổng.

Vừa đi BNhi vừa bồn chồn, vừa ngạc nhiên:

- Chả nhẽ mình lại phải sống chung với thằng nhóc đó sao ?? - BNhi lại có cảm giác gì đó khó hiểu, nhưng kô nhận ra đc điều gì, rồi sức nhớ đến người đàn ông mặc vest đen lúc nãy- Nhưng ! Người đàn ông đó...là chủ nợ của bố mẹ mình, với lại hợp đồng dạy 2 năm cho Minh Duy, kô nể mình cũng phải nể mình là Gia Sư của con ông ấy mà phải kéo dài thời gian trả tiền, may ra còn cơ hội....

Chợt điện thoại của nó reo lên:

- Alo !

- Em khỏe kô ? - tiếng của Thái Anh dịu dàng.

Cứ ngỡ đang mơ, nó cố tỉnh lại:

- Sao ??

- Em kô nhận ra anh sao ? Thái Anh đây! Em dạo này khỏe kô ? -

- Anhrrrrrrrrrr! - BNhi thốt lên - Lâu rồi em kô nghe tin tức anh ! Em nghe nói, anh trốn khỏi hôn lễ...

- Em biết rồi à ? - Thái Anh tỏ vẻ điềm tĩnh, và vui vẻ trả lời - Ừ đúng vậy, nhưng nghe nói bố mẹ và ông nội kô làm khó anh nữa, họ đã thương lượng bên kia và đã hủy hôn rồi.

BNhi thở phào:

- Vậy sao ! Sao anh kô về Việt Nam ?

- À... - Giọng Thái Anh như đứt quãng - Anh sẽ kô về nhà (ở Mỹ), cũng kô thể về VN đc !

- Sao vậy ?
- Anh muốn học ngành luật, nên anh sẽ mua nhà ở ngoài để tiện đi lại và học hành !
- Vâng ! - BNhi buồn hân.

Đi gần về nhà, gương mặt nó buồn xoa... Đang đi chậm chậm thì từ đâu San San chạy đến đập tay lên vai nó:

- Chào !

BNhi hoảng hồn la lên và định cong chân chạy:

- Nè, đừng chạy chứ! Tôi không có ý xấu đâu ! - San San cuối đầu xin lỗi, BNhi ngạc nhiên khi nghe đến và quay phắt sang, và tròn mắt nhìn San San đang cuối đầu xin lỗi:

- Cậu...

- Tôi thật có lỗi khi trước kia đối xử với cậu như thế !

BNhi đi đến đỡ San San đứng dậy, mà chẳng hiểu sao khi nhìn vào ánh mắt, gương mặt BNhi và lại nhớ đến gương mặt " Thiên Thần" đó. San San cảm thấy bối rối không nói được gì... Làm BNhi trở mặt:

- Cậu...không sao chứ ? - BNhi nhìn San San chằm chằm - Hết bệnh rồi chứ ?

- À...ừ ! - Nói lấp bắp

San San cảm thấy một cảm giác kì lạ khi nói chuyện với BNhi, thật kỳ lạ... Định hỏi gì thì trong mấy chốc lại quên mất, cái cảm giác này trước kia... lúc mà lần đầu San San gặp BNhi không hề có...

San San cảm thấy sao mình lại khó hiểu như vậy. Cứ loay hoay loay hoay, thì BNhi khó hiểu nhìn nó chằm chằm:

- Cậu ổn chứ ? - BNhi

- Không ! - Trả lời mạnh dạn - Mình ổn mà - và cười với BNhi

- Ồ - BNhi gật đầu - Nếu không có gì mình về đây ! - BNhi mỉm cười với San San rồi quay lưng đi tiếp.

San San lại ngó người khi nhìn thấy nụ cười đó của BNhi.

Còn BNhi lại đang suy nghĩ rằng không biết San San có làm sao không mà hôm nay trong kì lạ hơn những lần trước gặp hẳn, :” Hay là bị uống nước nhiều quá rồi ảnh hưởng tới thần kinh ? ”

Về đến nhà, BNhi rất vui vì có thể nó giúp được gia đình, đó là nó sẽ cố nài nỉ bố của Minh Duy kéo dài thêm thời gian trả nợ, nó chấp nhận không nhận tiền lương 2 năm duy chỉ cần kéo dài thời gian trả nợ như vậy là được rồi.

Nhưng có rắc rối là người nó phải sắp đối mặt hàng ngày là thằng nhóc Hoàng Minh Duy - Người mà nó từng rất rất thích, nó lại cảm thấy điều gì đó không hay cho lắm nhưng vì gia đình...

- Cậu về rồi à ? - Nhã Lâm nhìn BNhi chằm chằm, còn BNhi đang thần thờ suy nghĩ. Nhã Lâm lại lấy tay BNhi:

- Hả ? - BNhi

- Thế nào ?

BNhi gật đầu, Nhã Lâm vui mừng:

- Ngày mai mình phải dọn sang đó ở để tiện cho việc dạy học !

- Sao cơ ? Thế còn mình ? - Nhã Lâm to mắt đón chờ câu trả lời của BNhi dù biết trước sau gì cũng không thể ở chung với BNhi được nữa.

BNhi nhìn Nhã Lâm:

- Ừ ! Mình sẽ trả nhà lại, cậu có thể về nhà bà cô của cậu ở !

- Nhưng mình không thích ở chung với bà ấy tí nào ! - Nhã Lâm giận lẫy

BNhi đoán ngay cô nàng Nhã Lâm muốn gì, nhưng dù sao cũng không thể đi tới đi tui để dạy học như vậy thì rất bất tiện.

- Ngày mai mình dọn đi rồi, nếu thích cậu có thể thuê lại căn nhà này ! - BNhi mỉm cười

Nhã Lâm cho dù có nói khan cả cổ họng cũng không thể nài nỉ được BNhi ở lại nên đành ngậm ngùi:

- Thôi được rồi, ngày mai mình sẽ dọn về nhà cô của mình ở vậy!

Trong khi đó, thằng Minh Duy lại đang ở nhà và đang đau đầu nhứt óc với cái câu hỏi mà Anh Thy hỏi nó: "Cậu...cậu.. đồng ý làm bạn trai mình không?".

Thật khó nghĩ, tự dưng đang là bạn nay lại thay đổi thành " người yêu" thì đúng là suy nghĩ muốn vỡ cả óc ra : " đồng ý hay không ? ". Rốt cuộc, Minh Duy cũng không thể nghĩ được gì trước câu hỏi quá bạo dạn của Anh Thy.

Đang ngồi uống nước với Anh Thy mà Minh Duy lại không biết mở lời thế nào:

- Nghe nói mẹ cậu tìm Gia Sư cho cậu hả ? - Anh Thy tỏ vẻ quan tâm, đúng hơn là ý đồ của Anh Thy không phải quan tâm gì về chuyện học hành của thằng nhóc mà là muốn mở đầu cuộc nói chuyện và thừa dịp nào đó đâm thẳng vào vấn đề.

- Ừ ! Mình không tán thành một tí nào nhưng phản đối thì vô hiệu ! - Minh Duy ngán ngẫm, chẳng biết làm sao...biết rõ thế nào Anh Thy cũng lại hỏi câu hỏi đó, bây giờ hắn chỉ muốn 1..2..3.. biến khỏi đây...Hay chỉ bằng đồng ý đại cho rồi ?

- Này ! Nghe " đồn " Gia Sư của cậu là một chị rất xinh đẹp ! - Anh Thy tò mò, vì nghe đâu là đã tuyển được Gia Sư rồi và thậm chí không hề nghe ai nói rằng Minh Duy phản đối "kịch liệt " như thằng nhóc vừa nói.

- Đẹp gì chứ ! Theo mình nghĩ xấu nhất trong tất cả đứa con gái mình từng thấy ! - Minh Duy khi nghe đến BNhi thì lại cảm thấy gì đó... nói chung không hiểu tại sao mình lại không phản đối ngay lúc đó, cho dù rằng lời phản đối hoàn toàn vô tác dụng với mami.

- À thôi đi ! Không nói nữa...

" Vô vấn đề rồi..."

- Cậu...nghĩ sao rồi ?

- À ừ ! - Áp ứng . Và cố tỏ ra bộ dạng kén chọn và cuối cùng làm giá mỉm cười với Anh Thy - Được thôi

Thừa dịp nào đó kiếm đứa con gái khác rồi bảo "mình với cậu không có duyên nên suy ra chia tay " Vậy thôi.

Anh Thy nghe rồi rất vui ! Và muốn ôm chầm lấy Minh Duy chứ chả có vừa...!

Sáng hôm sau tại ngôi biệt thự sang trọng của nhà Minh Duy, tuy đã một lần được vào ngôi biệt thự nhưng cái cảm giác lạ lẫm và ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nó thì không hề thay đổi, cứ như lần đầu tiên đặt chân đến !

Nó vẫn đứng ở ngoài cổng nhìn vào ngôi biệt thự, rồi chợt cánh cửa mở toang ra, là cô hầu gái hôm trước.

Cô ấy đi đến cuối đầu chào BNhi khiến nó cảm giác hơi khó chịu, vì từ đó giờ chưa thấy ai lại có thái độ với mình như thế, nhưng vì cô ấy làm việc theo lệnh gia chủ thôi.

BNhi cầm vali bước vào bên trong, nhưng cô hầu gái chợt chạy đến cầm lấy vali:

- Để tôi cầm được rồi ! Cô cứ đi trước đi ạ ! -

BNhi cảm giác rằng từ đây cuộc sống của mình sẽ thay đổi chẳng ? Tuy rằng chỉ là vào ngôi biệt thự to lớn này không chỉ để ở mà là làm Gia Sư ột thằng nhóc - Hoàng Minh Duy.

Rõ công việc này không chỉ là dạy học đơn giản, không biết thằng nhóc có nghe mình hay không là một chuyện !

Bước vào bên trong, trên chiếc salon sang trọng là bố mẹ Minh Duy đang ngồi đó, còn Minh Duy thì chẳng thấy bóng dáng.

BNhi vội gật đầu chào, bố của Duy không nói gì, còn mẹ của Duy thì mỉm cười bước đến chỗ BNhi:

- Cháu có mệt không ? - Người phụ nữ ân cần nhìn nó

- Dạ không ạ ! - BNhi lễ phép

Rồi người phụ nữ nhìn sang cô hầu gái và nhẹ nhàng bảo:

- Sunny! Đem hành lý lên phòng giúp cô ấy !

Rồi lại quay sang nhìn BNhi và mỉm cười:

- Cháu nghỉ mệt chút đi, rồi lên phòng tắm ! lát nữa ta sẽ dặn Sunny đưa cháu lên phòng! Rồi sau đó cháu xuống đây và ký hợp đồng !

” Hợp đồng ? ” BNhi sực nhớ :” Đúng rồi ! Mình phải xin bố của Minh Duy ! Xin ông ấy kéo dài thời gian trả nợ cho bố mẹ mình, mình sẽ đồng ý không lấy tiền lương ”

Thế rồi BNhi vui vẻ đáp lại, nó rất vui khi nghĩ đến sẽ giúp được bố mẹ, mà không hề nghĩ rằng bố của Minh Duy có đồng ý hay là không.

Nó vui vẻ đáp lại câu nói vừa rồi của mẹ Duy:

- Dạ thôi ạ, bây giờ cháu sẽ lên phòng ngay, chỉ sợ đợi lâu!

- Ừ ! Cũng được - Người phụ nữ vui vẻ đáp

Cô người hầu khi đưa hành lý của BNhi lên phòng, đã chạy nhanh xuống chỉ lối đến phòng cho BNhi.

- Mời cô theo tôi ạ! - Đưa tay ra hiệu cho BNhi hướng đi.

Nó vui vẻ đi theo cô người hầu, và nhìn Sunny với ánh mắt hiếu kỳ:

- Chị đừng gọi em bằng cô, gọi em bằng Bảo Nhi là được rồi ! - BNhi mỉm cười

- Dạ ! - Sunny

Vừa đi lên, BNhi vừa nói chuyện với người hầu:

- Cả ngôi biệt thự này có một mình chị chăm sóc thôi sao ? - BNhi

Cô người hầu vừa đi vừa trả lời:

- Không ạ ! Còn nhiều người khác, nhưng mỗi người một việc nên cô không thấy đó mà ! - Rồi quay lại nhìn BNhi cười một nụ cười thân thiện.

BNhi châu mày lại khi nghe Sunny gọi bằng ” cô ”

- Đã bảo đừng gọi em như thế mà ! Gọi em bằng Bảo Nhi và xưng hô theo thông thường được rồi ! - BNhi mỉm cười

- Vâng ! - Sunny gật đầu và chợt dừng lại - Đến rồi !

- Đây ? - BNhi to mắt chỉ tay về cánh cửa, Sunny không nói gì mà gật đầu mỉm cười.

- Em cứ vào tắm đi, rồi một lát xuống ăn cơm với ông bà chủ rồi ký hợp đồng ! - (Sunny đổi cách xưng hô), rồi cuối đầu chào BNhi rồi đi xuống nh

14. Chương 14

Nhưng gương mặt ông ta lạnh như băng, không có chút gì động lòng:

- Cháu nghĩ đơn giản hơn ta tưởng rồi đó....- Nói rồi bỏ đi..

Để BNhi lại với tâm trạng đau khổ, ngôi nhà đó...là mồ hôi nước mắt của bố mẹ nó, anh chị nó dành giùm cất nên...Rồi vut một cái là biến mất...Dễ dàng như thế sao ?

Mẹ của Duy phần nào hiểu ra sự việc, bà không tỏ ra bức tức hay cáu gắt ngược lại thì rất cảm thông với BNhi:

- Cháu chính là con gái của gia đình đã nợ gia đình ta sao ? - Vuốt má BNhi, lau đi những dòng nước mắt trên đôi má thon nhỏ của nó..

Nó vẫn khóc, nước mắt rơi xuống ướt hết cả bản hợp đồng.

Phía trên cao, 2 tầng lầu... Minh Duy đã nghe hết mọi chuyện, chẳng hiểu sao bức tức của nó đối với BNhi lại tan biến hết, không còn 1 chút nào. Bây giờ trong lòng của Minh Duy cảm giác một điều gì đó khó hiểu trong thâm tâm mình, chợt cảm thấy đau nhói ở lồng ngực...Chưa bao giờ nó nhìn thấy một đứa con gái rơi lệ cả, vì từ trước giờ, những cô gái đi cùng nó (bạn gái), luôn tươi cười với nó...dù khóc cũng không được, vì nó ghét con gái khóc. Vì mẹ của Duy đã xem nhiều phim: có những cảnh khóc sụt sùi đó khiến nó phát chán.

10h tối Minh Duy vẫn không ngủ được, chẳng hiểu sao thành nhọc không thể chợp mắt được. Mỗi lần nhắm mắt lại, tiếng khóc của BNhi vẫn trong tâm trí nó, từng tiếng nấc một, rõ mồn một. Dù rằng đôi mắt đang cố chống cự lại nó, đôi mi nặng trĩu hàng tấn, nhưng Duy không tài nào yên lòng mà ngủ.

Minh Duy bật dậy đi xuống nhà, một là lấy nước uống, hai là dò xem " ai đó" đã ngủ chưa. Nó bước khẽ khẽ ra khỏi phòng, mà nhón từng bước đến cánh cửa đối diện...và ghé tai vào. Không có động tĩnh, chắc hẳn cô ta đã ngủ rồi, Minh Duy lại chẳng biết nói sao với cô nàng này, khóc cả buổi rồi bây giờ ngủ ngon như chưa có chuyện gì.

Nhưng rồi tự cớ đầu mình : " Mình đang làm cái gì vậy nhỉ ?? ". Và rồi lại tiếp tục biện minh cho hành động vừa rồi của mình, đơn giản là chỉ sợ cô ta khóc nhiều quá dẫn đến thiếu nước rồi lại phải lo tiền viện phí cho cô ta nữa.

Minh Duy đi xuống tầng dưới, nhưng dưới lầu đèn vẫn còn sáng : " Là mẹ ?? " Minh Duy tò mò, không biết mẹ tự dừng lại nổi hứng thức khuya như vậy, chẳng nhẽ vì BNhi ? Nhưng mẹ thường bảo ngủ trễ quá sẽ nóng trong người mà??

Minh Duy nghĩ rồi chạy tọt xuống, TV còn mở, và người ngồi trên ghế là...bố của nó.

Minh Duy đi đến, khẽ gọi:

- Bố chưa ngủ sao ?

- Sao con trai lại không ngủ mà xuống đây ? - Ông bố nhìn nó mỉm cười

Minh Duy đi đến tủ lạnh phía nhà bếp, vừa lấy chai nước trong tủ vừa trả lời:

- Con thấy khát nước nên xuống lấy nước uống... - Minh Duy

Xong, ngửa cổ ực chai nước (coi chừng sặc), rồi lại bỏ vào tủ. Đi đến chỗ bố, và ngồi kế:

- Con... muốn hỏi.. - Minh Duy lại nhớ đến chuyện của BNhi

- Sao con trai ? - Nhìn Duy chằm chằm.

- Sao lúc này, " cô ta " lại khóc như vậy ?

Ông bố khó hiểu nhìn nó, nhưng chợt nhớ:

- Cô gia sư của con ấy à ? - Ông ta cười lạnh , và bắt đầu kể về chuyện nợ nần của gia đình BNhi - Gia đình cô ta thiếu tiền bố, bố cũng không bận tâm mà cho cô ta xin vào dạy thêm cho con, nhưng chẳng ngờ được nước lại làm tới...

Chưa nói xong, Minh Duy chen vào, cảm nhận rõ đc thái độ của bố dành cho Gia Đình của Bảo Nhi.

- Và cô ấy đã xin bố kéo dài thời gian trả nợ thay vì nhận số tiền lương 2 năm như đã ghi trong hợp đồng ?

- Con biết rồi sao ? - Ông bố to mắt giật mình nhìn Minh Duy

- Con thấy bố thật quá đáng,... - Con giận trong Minh Duy như đang dâng lên...

Ông bố bất ngờ trước lời nói đó, định chen vào giải thích thì Minh Duy dường như không cho ông cơ hội để nói.

- Số tiền đó, con đã nghe BNhi nói lúc cô ấy ở bên dưới nói chuyện với mẹ....- Ngừng một lát - Nhưng, con nghĩ số tiền đó chẳng là gì đối với bố... Có gì bố lại làm khó gia đình cô ấy như thế ? Vả lại cô ấy đã nói là không nhận tiền lương dạy thêm rồi cơ mà ? - Minh Duy tức giận, mặt đỏ không thể tưởng tượng

- Đủ rồi đó con trai ! - Ông bố đang tức giận, nhưng cố kìm nén lại..

- Ngày xưa bố đã ***** con con đi.... - Minh Duy

- Nhưng chuyện này không liên quan gì đến chuyện gia đình con bé mắc nợ nhà ta... - Ông bố không muốn Duy nhắc lại chuyện cũ.. - Đó là vì ông nội con, nhưng bây giờ bố đã bỏ người phụ nữ đó để đưa mẹ con con mẹ đây, sao con lại...

- À thì, coi như là không phải do bố, coi như con không trách. Nhưng chuyện của BNhi bố hoàn toàn có thể làm đc, nhưng tại sao...bố lại có thành kiến với gia đình họ như vậy....- Minh Duy

Bố của Duy không thể kìm nén cơn giận hơn nữa, đưa tay lên và thẳng tay tát vào mặt Minh Duy một cái, đau đến nỗi không còn cảm giác.

Minh Duy nhìn bố với đôi mắt oán hận, rồi bỏ đi lên lầu. Và trong phút chốc Minh Duy lại cảm thấy hối hận khi nói giúp cho Bảo Nhi, và cuối cùng không đc gì mà còn đc..." khuyến mãi " thêm 5 dấu tay đỏ rằn trên má(Thế là Minh Duy hết đẹp trai rồi....). Vẫn chỉ thấy bất bình trước cách cư xử lạnh lùng đó, ngoài ra vì một nguyên nhân khác....

Bố Minh Duy ở lại, nhìn đôi tay đỏ, và hối hận sao mình đã không kìm nén đc mà ra tay đánh con trai. Ông vô cùng hối hận về điều đó, trong đầu lại lan man câu hỏi, tại sao chỉ vì một đứa con gái mà nó dám chống lại bố như thế?

Sáng sớm hôm sau, 5h. Gia đình Duy vẫn còn say giấc (7h mới dậy à...). Một đôi chân thon nhỏ, bước từ từ...từ từ...nhón nhén...nhón nhén, miễn sao không làm Gia Chủ thức giấc mà đc.

Cuối cùng cũng ra khỏi ngôi nhà, chỉ cần bước xuống bậc tam cấp, cố ghì chiếc vali nặng trĩu xuống từng bậc, đôi mắt không ngừng nhìn xung quanh...

- Đi đâu vậy ?-

Một tiếng nói vang lên khiến nó hết hồn làm rơi cả Vali, chiếc vali đang lảng từ từ xuống bậc tam cấp. Nó quay sang nhìn với đôi mắt sợ hãi:

Rồi to mắt:

- Cậu...sao lại ở đây ? - BNhi

Minh Duy nhếch môi, và tiến gần đến BNhi. Trời bây giờ vẫn còn tối om. BNhi lùi lại, nhưng xém té, nên đành đứng lại:

- Nhà của tôi, thì tôi ở đây chứ ở đâu ? Mà tôi hỏi chị sao giờ này lại ra đây, còn xách vali theo làm cái gì ?

- Tôi... - ấp úng, thật xui xẻo, lại bị bắt quả tang. Nó nghĩ rằng bố Duy nói như thế, coi như là xong rồi... thay vì chờ đuổi thì đi trước cho rồi.

- Hết nói rồi hả ? Có phải "ý đồ" thực hiện không trượt lọt nên chạy phải không? - Người nham hiểm trừng mắt nhìn BNhi, đứng cách Nhi cỡ 1 mét. Nhìn rõ thẳng nhóc cao hơn nó 1 cái đầu (hơn luôn đấy chứ, đang đứng trên 2 bậc tam cấp khác nhau mà).

- Hả ? " Ý đồ " ? - Nhi Suy nghĩ " Biết rồi sao ? "

- Tôi không ngờ chị lại dễ nãn lòng như vậy, có chút chuyện hở ra chưa gì cả thì đã bỏ cuộc. Vậy sau này làm sao làm đại sự đây ? - Khoanh tay làm giá, rồi đi vào...

Chợt BNhi nhìn thấy phía sau làn tóc mái xéo che khuất một bên má của Duy đỏ và hơi sưng

- Vậy cứ đi đi... ! - Minh Duy đang " thách " BNhi

- Nhưng chẳng phải Duy không thích mình ở đây sao ?

Minh Duy không nói gì mà đi mất.

BNhi càng bức rút lương tâm, chắc hẳn vì mình mà Minh Duy mới bị đánh như thế... Chắc hẳn là bố của Duy, vì mẹ của Duy rất thương thằng nhóc...(có đánh chỉ lấy cây đánh vào mông thôi)

Minh Duy nói rồi đi vào nhà, BNhi đứng lại... 10 phút sau mới cử động và tiến xuống bậc tam cấp nhặt Vali lên và kéo vào nhà (cầu mong đừng bị phát hiện).

Trở lại lúc 5h sáng, lúc Minh Duy xuống nhà uống nước, thì khẽ thấy tiếng động. Đã gây ra chuyện rồi lại muốn chuồn, đúng là không biết phải nói sao với Bảo Nhi.

7h30, Bảo Nhi bước xuống nhà cùng với nụ cười tươi.

Ở nhà bếp - gian phòng ăn, bố mẹ Duy và Minh Duy đang ngồi chuẩn bị cho buổi sáng, nó đi đến bàn lễ phép chào gia chủ và xin phép ngồi xuống. (Đối diện Duy).

Duy dường như có chút gì đó khác trước, nhưng nhất thời Bảo Nhi vẫn chưa nghĩ ra đó là gì.

Bố Duy vẫn im lặng, không hề nói chuyện gì với Bảo Nhi, đôi mắt ông ta vẫn không rời tờ báo trên tay. Không khí càng trở nên căng thẳng, nhưng chợt ông ta bỏ tờ báo trên tay xuống tay:

- Vẫn chưa đi sao ? - Nói với giọng lạnh lùng, rồi cầm tách trà để sẵn trên bàn cầm lên uống.

BNhi biết rõ ý ông ta thế nào ! rõ ràng muốn đuổi nó đi, thậm chí không cho nó cơ hội để ở lại. Bây giờ cho dù đi thì nó chỉ có về TP HCM cùng bố mẹ, và sẽ chẳng biết giải thích với bố mẹ như thế nào nếu họ biết nó bị đuổi việc trước khi làm.

Nó vẫn im ru, còn Minh Duy cũng chẳng biết nói gì.

Mẹ của BNhi thì thân nhiên trả lời:

- Sao bố nó ? Ai đi ? - Không rõ bà ấy giả vờ không biết hay là đã biết rồi nhưng cố tình, nhưng dù sao cũng làm bố không khí căng thẳng đang bao trùm 4 con người đang ngồi đối diện nhau.

- Sao ? Sao không trả lời - Ông ta gằng giọng nhìn BNhi

Con bé cố nuốt cơm trong họng, và cố cầm ly nước uống lấy hơi để chuẩn bị bài " ca " của nó.

Duy đã vì nó mà bị đánh, nó không thể bỏ đi như vậy được, rõ ràng ông ta đang cố dồn nó vào đường cùng. Nó không thể làm Minh Duy thất vọng, lúc nào Duy cũng cho rằng nó cũng chỉ gây rắc rối, nó sẽ chứng tỏ cho Duy thấy nó làm được... nó sẽ không bỏ cuộc.

- Không ! - Trả lời gọn

Bố Duy bất ngờ nhìn nó, thật sự không nghĩ rằng con bé lại trả lời mạnh dạng như vậy, cứ tưởng cô ta sẽ im phăng phăng và rồi lẳng lặng lên lầu vác hành lý xuống...

- Cháu...sẽ không đi đâu hết! Bác gái đã tin tưởng cháu như vậy, cháu không thể bỏ đi như vậy... Cháu sẽ dạy kèm cho Duy, cố gắng " biến " Duy trở thành học sinh Xuất Sắc ! - Nó cố lấy hết can đảm

- Vậy sao ? - Ông ta thản nhiên, rồi lại rót một tách trà khác

Mẹ của Duy rất tán thành câu nói vừa nãy của Nhi, Duy không nói gì, không phản ứng gì nhưng rõ ràng trong lòng Duy cũng hết sức bất ngờ trước câu nói chắc như " đinh đóng cột " của Nhi, nhưng không biết là " cột gì " đây....

- Dạ ! Đúng vậy... Nhưng cháu vẫn giữ ý định cũ ! Đó là xin bác trai hãy kéo dài thêm thời gian trả nợ cho gia đình cháu... - BNhi nói rồi đứng dậy cuối đầu - Nếu gia đình cháu và cháu có làm gì gia đình bác buồn, xin bác hãy rộng lòng bỏ qua...

Ông ta vẫn thản nhiên, xem nó như người vô hình, rõ ràng là kẻ máu lạnh...Kô hiểu sao ông ta lại có một người vợ ” Wonderful” như vậy chứ !

Mẹ của Duy nhìn BNhi và đứng dậy đỡ nó:

- Thôi, cháu ngồi ăn đi, mặc kệ ông ấy... lúc nào cũng ra vẻ cao quý... - Nói rồi liếc ông ta.

- Nhưng... - Nhi lưỡng lự

Ông ta đặc tách trà xuống, tiếng cái tách va chạm xuống bàn rõ lớn, đến nỗi tưởng như cái tách vỡ đôi ra.

Rồi đứng dậy:

- Tôi đi làm đây !

Nói rồi bỏ đi ra ngoài, mẹ Duy ở lại bất bình nhìn ông ta.

- Cái ông này, lớn rồi còn làm khó bọn trẻ ! Thật đáng ghét mà... - Nói rồi bà ấy nhìn Nhi mỉm cười như trấn an con bé - Kô sao đâu, nói vậy chứ ông ấy sẽ kô còn ngoan cố như vậy đâu

15. Chương 15

Bảo Nhi một lần nữa lại lưỡng lự trước ý định của mình, nếu nó ở lại mà ông ta lại càng cương quyết làm khó nó...vậy nó sẽ làm sao ?

Nhưng nói ra rồi, kô lẽ lại nuốt lời sao ? Như thế Duy sẽ coi thường nó, dù gì bác gái cũng rất tin vào nó...

Tối đến. Sau khi dùng cơm xong, bố của Duy đi làm vừa về, chưa kịp thay đồ để ăn tối, ông ta lạnh lùng nói:

- Gọi Bảo Nhi xuống ! - Nói với người hầu.

Mẹ của Duy cũng rất ngạc nhiên, bà ấy cũng đang ngồi ở phòng khách xem TV, chẳng nhẽ ông ta sẽ đuổi BNhi thật sao ?

Người hầu vội chạy lên phòng BNhi với vẻ gấp gáp, và gõ rất mạnh vào cửa phòng BNhi, như sắp có chuyện lớn vậy. Vì vẻ mặt ông chủ kô có gì là vui vẻ cho lắm. Cô người hầu rất sợ bị đuổi việc, nếu như làm kô tròn việc.

BNhi thì đang trong phòng suy nghĩ ” kế sách” đối phó với ông bố khó tính của Minh Duy. Nghe tiếng gõ cửa hối thúc, nó vội chạy ra mở cửa. Cô người hầu với vẻ mặt hốt ha hốt hãi:

- Ông chủ, gọi cô xuống gấp ! -

BNhi nghe xong tự đoán ngay sắp có chuyện, nó cố nuốt nước bọt và lấy can đảm đi xuống nhà.

Minh Duy trong phòng mở cửa ra, biết có gì kô ổn với BNhi...Thằng nhóc cũng đi theo, nhưng cố kô để BNhi biết nó đang đi phía sau Bảo Nhi.

Xuống nhà, bố Duy với gương mặt lạnh lùng nhìn nó, điều đó làm nó càng thấy đáng sợ hơn nữa, vì ông ta toàn chơi khăm bộ tinh thần người khác là hay.

Nó đi đến:

- Bác...bác gọi cháu có gì kô ạ ? - Nó nhỏ nhẹ, nhưng cố quan sát từng cử chỉ ánh mắt của ông ta.

Ông ta nói lỏng ca vat, rồi rót một tách trà:

- Cháu quyết định không đi à ? - Gần giọng nhìn nó

Tuy rất hoảng sợ trước vẻ mặt của ông ta, nhưng nó vẫn can đảm:

- Không ạ! Cháu nói được...sẽ làm được... !

- Được -

Minh Duy đứng trên cầu thang nhìn xuống, xem tình hình. Còn mẹ của Duy vẫn bình thản nhìn ông bố sẽ đang dỡ cái trò gì đây, bà ấy có vẻ không lo lắng chút nào cho BNhi. Thái độ đó của mẹ khiến Duy phát bực, chẳng phải hồi sáng ủng hộ BNhi lắm sao, nhưng bây giờ lại xem như không có gì...?

- Sao ạ ? - BNhi to mắt

Sau đó kéo cặp kính trong túi áo somi ra và đeo lên

Ông ta cầm sắp giấy tờ trong cặp làm việc của ông ta ra, và lật đi lật lại tìm gì đó.

Điều này khiến 3 đôi mắt kia đang tò mò không biết ông ta đang tìm cái gì.

Rồi ông ta vội rút ra một tờ giấy chỉ chút chữ, đặc xuống bàn... Rồi chỉ tay vào tờ giấy, tiếng tay ông ta chỉ xuống mặt bàn bằng tiếng nghe lóc cóc rất rõ:

- Ký vào đi! - Ông ta trừng mắt

Minh Duy và mẹ vẫn còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì, chẳng nhẽ...

- Sao ạ? Ký gì vậy bác ? - BNhi vẫn to mắt không hiểu

- Vậy mà cháu không hiểu à ? Vậy cầm lên đọc đi ! - Ông ta bực bội

BNhi cầm tờ giấy lên và....:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Nó la to đến nỗi ngôi biệt thự muốn nổ tung ra ấy chứ, rất may mắn là Minh Duy đã bị lỗ tai lại...(đoán trước mà...)

Ông ta không nói gì với BNhi nhưng mỉm cười...

- Bác ơi! Có thật không vậy ? - BNhi mừng rỡ...

Mẹ của Duy bất ngờ:

- Đưa ta mượn xem nào ! - Mẹ của Duy cầm tờ giấy trên tay BNhi

- Trong tay cháu rồi, cháu đã đọc rồi...thật hay giả cháu phải biết chứ, ký vào là được ! - Ông ta mỉm cười xoa đầu nó rồi đứng dậy đi.

- Chà chà! Ông này, làm cả nhà một phen ú tim ! - Mẹ của Duy trố mắt, và rồi lại mỉm cười nhìn BNhi - Cháu được lắm! Bác nói rồi, ông ta không ngoan cố như cháu tưởng đâu...

Và tờ giấy đó chắc hẳn là tờ hợp đồng dạy thêm cho Duy, nhưng được bổ sung thêm một số điều mà BNhi mong muốn, nhưng đặc biệt thời hạn kéo dài trả nợ không phải 1 năm, không phải 2 năm, cũng không phải 10 năm, mà là vô hạn. Khi nào có tiền thì có thể trả cho ông ấy.

Và BNhi vẫn được nhận tiền lương hàng tháng trong vòng 2 năm.

Minh Duy đứng trên lầu mỉm cười rất tươi, nhưng không ai thấy được nụ cười đẹp như thiên thần đó của thằng nhóc. Rồi Duy vội đi lên lầu...

BNhi ở lại vui mừng không thể tả, và ôm chầm lấy mẹ của Duy...

Anh Thy dạo này dường như ” bỏ quên” luôn BNhi rồi thì phải...Nhưng chẳng hiểu tại sao hôm nay cô ả lại nổi hứng ả cho BNhi, trong một tình cảnh trở trêu...

2h chiều. BNhi đang trong tiết dạy học cho Minh Duy:

”

Tiếng chuông điện thoại của BNhi reo lên văng vẳng.

Minh Duy nhếch môi:

- Làm việc ko nghiêm túc....

- Xin lỗi ! Để mình nghe điện thoại... - BNhi

” Alo ! ”

” Chị Nhi ! ” Tiếng của Anh Thy khiến BNhi giật mình, cô nàng đã ko liên lạc với nó từ khi nghỉ hè, vậy mà hôm nay chẳng biết làn gió ” độc ” nào đã thổi cô nàng tới...

” À...Anh Thy ? có gì ko ? ”

” Chị vẫn chưa về TP HCM chứ ạ ? Giờ đang làm gì thế ? Đi dạo với em đi, em buồn quá.... ” Anh Thy tuông một hơi

” à... ừ! Chị bận rồi....Khi khác đi....” Nói rồi cúp máy, làm Anh Thy bực dọc...

Một lát sau, Minh Duy đang làm bài tập Toán, thì...

Cái điện thoại của Duy lại reo lên:

- Gì vậy ? - MDuy

- Cậu rãnh chứ ? - Tiếng Anh Thy nhẹ nhàng

- Ko !

- À tại mình vừa học thêm xong, nên định rũ cậu đi chơi đó mà...

- Ko rãnh ! - Nói rồi MDuy tắt máy rồi quăng phắt cái điện thoại lên giường.

Hành động đó khiến BNhi giật cả mình, chẳng biết là ai mà đã chọc giận Minh Duy... Nhưng nó chẳng quan tâm cho lắm...

Còn Anh Thy thì ở nhà, đi đi lại lại, suy nghĩ... Sao kỳ lạ vậy chứ ? Cả 2 người này sao lại cùng bận một lúc như thế ? Nhưng rồi nghĩ lại, và tiếp tục alo cho Duy.

Tiếng chuông của chiếc điện thoại trên chiếc giường của MDuy đang reo nhưng nó chẳng mấy quan tâm, tiếng nhạc làm mất tập trung... Nó bực dọc đi đến ” Alo ”

” Nè! Cậu mà ko ra mình sẽ đến nhà cậu đấy... ”

Minh Duy bực dọc kê điện thoại gần miệng mà quát ” Đc ! Đến thì đến....thách cậu đấy...”

” Cậu....” Chưa kịp thì Minh Duy tắt máy, và tắt nguồn luôn cái điện thoại... Đúng là Anh Thy là một ” nữ hoàng phiền phức ”

Trong lúc đợi Minh Duy làm bài tập, BNhi lại suy nghĩ về Minh Duy...

Một thằng nhóc cái tính trẻ con, lạnh lùng và hay quát mắng người khác như Minh Duy, ko biết đã từng thích ai chưa nhĩ ?

** Ngoại truyện:

Lúc học cấp 2, Minh Duy đã thích một cô bạn cùng trường... Cũng ko thể gọi là bạn, mà là...chị.

Cô ấy hơn nó 1t, nó đã thích cô ấy từ khi học lớp 6...

Tên cô ấy là Lê Na. Lê Na là một cô gái xinh đẹp, học giỏi và hòa đồng với mọi người, vì nên rất đc tụi con trai trong trường để ý...

Vào đầu năm lớp 8, Sau 2 năm thích thầm Lê Na, Duy đã lấy hết can đảm để nói với Lê Na rằng ” Mình thích cậu ”. Và mọi chuyện chẳng có gì để nói khi cô ấy vẫn đồng ý làm bạn với Minh Duy, và thằng nhóc nghĩ Lê Na cũng thích nó...

Nhưng vô tình một lần nó đã phát hiện rằng...Lê Na chỉ xem nó như một người em trai...

Và thằng nhóc đã thề sẽ chẳng thêm thích ai hết...và đặc biệt ghét con gái hơn tuổi nó...

Kết thúc ngoại truyện...

Đang mơ màng suy nghĩ...

Minh Duy đã làm bài tập xong từ lúc nào, và nó đang nhìn BNhi chăm chăm...nhìn xem cô ta đang mơ mộng cái gì mà nhìn đờ đờ thế kia... Hay lại " trúng tiếng sét" của ai đó rồi ?

- Nè ! - Lây tay Nhi

Con bé vẫn đơ ra đó:

- Nè ! - Quát , Duy có về bực mình

- Hả ? Cái gì ?

- Làm Gia Sư kiểu gì vậy ? Học trò làm bài xong rồi mà giờ con ngồi đó mơ mộng gì nữa vậy ? ko bít thằng nào xui xẻo lại lọt vào mắt xanh của chị rồi ?

- Cái gì...! - Quát...

- Chứ sao nữa ? - Duy bực mình

- Kô...kô có gì.. - BNhi cố lơ đi, kô muốn cãi nhiều với thằng nhóc.

Còn Minh Duy thì nghĩ ngây chắc nói trúng tim của BNhi rồi nên cô ta kô còn gì để nói...

Minh Duy bước vào quán trà sữa mà nó vẫn hay đến, lần này người hẹn nó kô phải Anh Thy, cũng chẳng phải là con gái...(ấy ấy đừng hiểu lầm)

Mà là... San San... thấy San San, MDuy có chút khó hiểu.

Thấy Duy, San San vẫy tay mỉm cười:

- Cậu đến trễ rồi... - mỉm cười đập tay lên vai Duy, nhưng có vẻ như Duy kô đc vui.

- Nè, bỏ tay ra ! - Gạt tay San San ra - Sao cậu kô hẹn mấy đứa con gái đi uống trà sữa, sao cứ gọi mình ra hoài vậy...mắc công người ta lại nhầm tưởng...

Nói rồi nhìn xung quanh, xung quanh 2 thằng nhóc đa số là những cặp tình nhân đến đây, hình như họ đang nhìn 2 thằng nhóc thì phải...

- Gì ? Cậu nghĩ vậy à ? - Nhìn Minh Duy chăm chăm

- Chẳng lẽ...cậu...- To mắt, nhìn San San với ánh mắt sợ hãi...

- Tĩnh lại đi, tớ là con trai 100%, đừng nghĩ tớ " đồng tính" chứ... -

- Chứ..- quát - gọi tớ đến đây làm cái quái gì hả ? - Duy đứng dậy quát, chẳng hiểu sao dạo này nó hay quát người khác như thế... cứ như là thói quen vậy. Trước kia nó vẫn trầm trầm như vậy...

- Mình thấy cậu hơi khác... - San San nhìn Duy

- Hả ?

- Cậu ít khi nào quát người khác như vậy lắm....

Minh Duy chợt nhận ra điều khác lạ ở mình, rồi chợt ngồi xuống...

- Cậu muốn nói gì với mình thì nói đi...- Duy

- Mình muốn hỏi...cậu đã từng thích...ai chưa... -

Nghe câu nói của San San, Minh Duy đang cầm ly trà sữa uống thì muốn phun hết ra...Nhưng cố nuốt lại...

- Cái.. gì ?? - To mắt

San San lặng im 1 lát rồi nghiêm túc ” bày tỏ ” cho Duy biết:

- Sao mình cứ cảm thấy... mỗi lần thấy cô ấy...Mình dường như không còn là mình nữa... mình không biết phải nói gì với cô ấy...

- What ? Cô gái nào thế nhỉ ? Tình yêu ” sét đánh ” à ? - Nhìn San San có vẻ châm chọc..

- Không đâu ! Lần đầu gặp cô ấy, mình đâu có gì đâu...nhưng mà...- San San lại tỏ ra bối rối khi nhắc đến

- Oái ! Cậu bị bệnh rồi, về nhà mua thuốc uống đi ! - Minh Duy đùa, không ngờ một thằng nhóc hay quạ phá và thích bày trò như San San lại có thể bị ” sét đánh ” dễ dàng như vậy.

Dường như anh chàng San San lại tin là thật:

- Sao cơ ? Thật vậy ư ? Để mình đi mua... -

- Nè ! Đùa thôi - Minh Duy mỉm cười, không ngờ bộ dạng ” say nắng” của San San cũng tức cười thật - Cậu đã thích cô ấy rồi thì nói cho cô ấy biết !

- Hả ?.... - Đôi mắt tỏ vẻ bối rối - Nhưng mà...

- Cậu là đồ ngốc, bắt nạt người khác thì rất hay mà tỏ tình với người khác thì.... - Duy lắc đầu, rồi Duy ghé vào tai San San và nói gì đó...

Còn trong khi đó, BNhi lại cùng Nhã Lâm đi dạo ở công viên và ngồi ngắm cảnh.

Nhìn khung cảnh trước mắt, BNhi lại có chút kỷ ức về Thái Anh, nó hiện về bất chợt... BNhi cũng không thể kiểm soát được. Và tự hỏi không biết bây giờ Thái Anh ra sao rồi ?

16. Chương 16

Nhưng trong lòng vẫn đang có một điều khó hiểu...

- Cậu dạy học tốt chứ ? - Nhã Lâm mỉm cười nhìn nó

- Ừ, cũng ổn lắm! Gia chủ cũng rất tốt với mình ! - BNhi trả lời, nhưng đôi mắt vẫn nhìn về phía trước

- Cậu có sao không ? Sao cứ nhìn phía trước hoài vậy ? - To mắt nhìn BNhi

Nó giật mình quay sang :

- Không có gì.... ! - Im lặng được 1 tí - Nhã Lâm, mình hỏi cậu một câu hỏi nhé....

- ??? - Nhìn BNhi

- Nếu...à mình bảo nếu thôi...Nếu cậu thích một người mà cậu từng thích thì làm thế nào...Mà mỗi ngày cậu đều gặp người đó...vậy...

- Sao cơ ? Thích người mà mình từng thích à ? Mà mỗi ngày đi gặp người đó...- To mắt nhìn Nhi - chẳng lẽ...cậu thích học trò của mình à ?

- Không - Quát - Cậu nói gì vậy....

- À nếu cậu nói như vậy, sao cậu không nói rõ cho người đó biết đi...

BNhi lại chẳng biết nói làm sao cho Nhã Lâm bây giờ nữa, cách đây hơn 1 năm nó đã nói, bây giờ lại nói...chắc... kết quả vẫn như vậy...

Hôm nay là cuối tuần... và cũng là sinh nhật của Nhã Lâm.

BNhi đã đến nhà Nhã Lâm mừng sinh nhật cùng cô bạn, khi bữa tiệc kết thúc cũng là lúc cơn mưa nặng trĩu hạt bắt đầu rơi xuống...

Đã 7h, trời vẫn mưa tầm tã, nó ở nhà Nhã Lâm mà vẫn lo lắng sợ không kịp chuyển xe buýt cuối cùng...

- Tệ thật, mình lại quên mang dù theo rồi... - BNhi tự trách.

Nó đang đứng ở cửa và nhìn ra bên ngoài, trời vẫn mưa trắng xóa...

Nhã Lâm bưng cốc trà nóng hồi đến cho BNhi:

- Đó đâu phải tại cậu, trời dạo này mưa thất thường lắm... - Đưa cho BNhi - uống đi !

BNhi cầm lấy tách trà thổi nhẹ và hớp từng ngụm nhưng vẫn luôn trong trời mau tạnh để kịp chuyển xe...

8h, trời bắt đầu tạnh mưa... vài phút sau chỉ còn cơn mưa phùn thổi lất phất... BNhi vội chào Nhã Lâm ra về, dù cho Nhã Lâm có nhắc nhở nó ở lại ngủ một đêm nó cũng không chịu.

Nó sợ rằng Gia Chủ lại lo lắng nếu không thấy nó, và nó cũng quên mang theo điện thoại...

Con đường vắng hoe, chỉ mình nó ở ngoài đường, nó đi vội vã đến trạm xe buýt.

Đứng đợi cả 30 phút nhưng chẳng thấy chiếc xe nào " Có lẽ chẳng còn chuyến xe nào ! ". Nó đành đi bộ về ngôi biệt thự, đoạn đường khá xa, chắc phải mất 1 giờ đồng hồ mới về đến. Nếu là xe buýt thì chỉ mất 15 phút.

Nó vừa đi vừa trách " Trời thật bất công, lúc nào cũng làm khổ con... "

Chợt có một ai đó chạy một chiếc xe mô tô đến cùng chiều đi với nó, và dừng lại gần chỗ nó. Đó là một thằng con trai, nhưng mà đội mũ bảo hiểm có kính che gió nên nó không thấy rõ mặt. Nó thoáng lại nghĩ là Duy nhưng nghĩ lại làm sao Duy lại biết mình ở đây cơ chứ...vội lại...

- Có cần mình cho cậu có giang hồ ? - Tiếng thằng con trai, nghe quen quen.

Chợt hấn tháo mũ xuống, không nghĩ ngờ gì nữa. Đó là Trịnh San San, hấn đang mỉm cười nhìn nó.

BNhi kinh ngạc:

- San san ! Sao cậu lại ở đây...?

- À ! Mình ghé nhà của một thằng bạn, vì trời mưa nên nó bắt mình ở lại thêm chút nữa... - San San nói chuyện với BNhi có vẻ rất thân thiết. Còn BNhi cũng không để ý đến thái độ của San San hiện giờ, để một ai đó giúp thế này thì chẳng còn mong chờ gì hơn...

San San vội lấy một cái mũ bảo hiểm khác đưa cho Nhi, BNhi có chút lưỡng lự nhưng nghĩ lại trên đường chẳng còn chiếc xe buýt nào, vội lại...đi một mình thế này thì...

Nó cầm lấy chiếc nón và mỉm cười với San San. Một lần nữa San San như chết đứng với nụ cười đó của BNhi. Đến khi BNhi gọi nó, nó mới bừng tỉnh...

San San chạy đến khu biệt thự mà BNhi chỉ, đến ngôi biệt thự. BNhi vội xuống xe tháo mũ bảo hiểm cho San San và gật đầu cảm ơn thằng nhóc...

Còn San San thì vô cùng kinh ngạc với độ " quy mô " của ngôi biệt thự:

- Đây... là nhà của cậu ?? - San San mắt vẫn không rời ngôi biệt thự.

- À... - BNhi giật mình - Không đâu... mình chỉ làm Gia Sư ở đây thôi ! Vì sợ bất tiện nên Gia Chủ ở cùng...

- Nói rồi định nói câu tạm biệt với San San

Chợt đèn của cánh cổng mở sáng trưng, BNhi và San San lại rất ngạc nhiên...

Nó quay đầu hướng về cánh cổng...Cánh cổng tự động từ từ mở ra, bên trong... Minh Duy bước ra. Nhìn BNhi và đứng khoanh tay lại dựa vào cổng... Như muốn nói " Về trễ quá rồi đấy ? Muốn chết à ? "

San San ngạc nhiên :

- Duy ! Đây là nhà cậu à ? - San San lại suy nghĩ ” Vậy ra ! BNhi làm gia sư cho Duy, và 2 người....ở chung nhà ”

Bấy giờ Duy mới để ý tới San San :

- Ủa ? San San sao cậu lại ở đây ? - Minh Duy to mắt

- À! Tớ ghé nhà thằng bạn thì thấy BNhi đi trên đường nên cho cậu ấy có giang về...- San San - Thôi, mình về đây... Nhìn BNhi mỉm cười một nụ cười nhẹ rồi rồ xe chạy mất.

Còn lại BNhi ở đó đối phó với ánh mắt khổ hiểu của Minh Duy:

- à...đúng là mình có giang San San, chỉ tại trời mưa nên... - Chưa kịp nói hết..

Minh Duy quay lưng bỏ vào nhà, cánh cổng lại tự động mở ra... BNhi chạy theo, vì sợ bị nhốt chắc...

Nó chạy theo sau lưng Duy:

- Cậu sao thế ? Làm gì mà hầm hầm như thịt bằm nấu cháo thế ? - BNhi cố ý đùa với Duy

Chợt thằng nhóc đứng lại nhìn nó:

- Chị có biết...bố mẹ rất lo không ?

- 2 Bác ư ? - BNhi lẩm lẩm - À ! Mình xin lỗi...tại trời mưa nên hết xe về...

- Chị giải thích với tôi làm cái gì cơ chứ ? Vào mà nói với bố mẹ tôi ấy, con gái con gấu... đi ra ngoài mà chẳng thèm đem theo đc cái điện thoại - Đoạn sau Minh Duy bỏ đi và lẩm bầm trong miệng.

- Cái gì chứ ? - BNhi ở lại hầm hầm với cái thái độ của Duy - Cái thằng nhóc này ! Nói chuyện với một người hơn nó 2 tuổi như thế sao ?

Rồi đi thật nhanh vào nhà.

Tất nhiên chỉ cần nói ra lý do thì Gia Chủ chẳng có gì để lo lắng nữa, tất nhiên nó chẳng bao giờ bị mắng như kiểu của Duy, chỉ là nhắc nhở thôi...

Chẳng thấy bóng dáng của Duy đâu cả, chắc là thằng nhóc đi ngủ rồi.

Nó vào phòng bật đèn, định soạn đồ đi tắm rồi xuống nhà ăn cơm.

Thì sực nhớ tới cái điện thoại, nó vội mở học tử ra. Thật kinh ngạc, có hơn 20 cuộc gọi nhỡ trong máy của nó... Mà...đa số là...của.....Minh Duy

- Sao cơ ? - Lòng BNhi lại thổn thức lên ” Chẳng nhẽ hẳn gọi ỉnh không đc nên đâm ra bực mình ? Vì lo lắng ỉnh ? ” Rồi BNhi tự bác bỏ ý nghĩ vừa nghĩ đến ” Làm sao chứ...Minh Duy vốn lạnh lùng mà...”

Trong đầu nó lại nghĩ đến câu nói Duy từng nói ” tôi... Forever không thích chị ”

Còn Minh Duy nằm trong phòng, nhưng đôi mắt vẫn mở to. Lòng căm ghét, bực tức với đứa con gái đó... Vốn lo lắng cho cô ta, cứ ngỡ cô ta có chuyện...ai ngờ cô ta không tỏ vẻ có lỗi còn tỏ thái độ đùa giỡn với nó.

Đúng là tính của BNhi lúc rất người lớn, nhưng có lúc lại ngây ngô như trẻ con...

4h, BNhi đang dạy thêm cho Duy, chỉ còn 1 bài tập cuối cùng.

Minh Duy đang cầm cuối làm bài, trong thằng nhóc làm rất thành thạo... Coi bộ học lực đã vượt hẳn lên.

Chợt có tiếng gõ cửa, Minh Duy và BNhi chợt quay sang.

Mẹ của Duy mở cửa ra nhìn 2 đứa:

- Học xong rồi chứ ? - Nhìn BNhi và Duy cười

- Dạ - BNhi nhìn bà ấy gật đầu

- Duy ! Học xong rồi xuống nhà...bạn con đang đợi ở dưới đấy - Nói rồi bà ấy đóng cửa lại.

Đi xuống nhà dưới, nhưng miệng vẫn nở nụ cười, lòng tỏ vẻ rất hài lòng với cảnh tượng vừa này, Minh Duy học rất chăm, BNhi lại rất ngoan... Nói tóm lại là về phần học lực của Minh Duy bà ấy chỉ quan tâm ở vị trí thứ 2, vì Minh Duy từ nhỏ vốn rất thông minh nhưng chỉ tại nó không thích học thôi.

Còn ở vị trí thứ 1 là Minh Duy có vẻ không còn câu găng với BNhi nữa, tính của Minh Duy có phần ôn hòa hơn kể từ khi BNhi dọn đến, có lẽ chính BNhi đã có chút gì đó thay đổi tính xấu của Minh Duy.

Khi làm xong bài tập, Minh Duy vội chạy xuống nhà, lòng tò mò không biết là ai... Và luôn cảm thấy bồn chồn nếu như đó là Anh Thy, nhưng trong nét mặt của mẹ không có gì lạ. Hình như người bạn đang đợi nó ở bên dưới không phải là con gái, chắc là con trai ?

Duy ngơ ngàng đứng từ trên lầu nhìn xuống:

- San San... là cậu à ?

Bên dưới mẹ của Duy đang vui vẻ nói chuyện với San San, có vẻ bà rất mến thẳng thắn...

Minh Duy đi xuống, nhìn San San với ánh mắt khó hiểu:

- Tìm mình có gì không ? - Không hiểu

- À không - nhìn Duy cười - Mình đến chơi thôi, cậu mới học xong à ?

- Ừ !

Mẹ của Duy vội nhường chỗ cho 2 đứa nói chuyện.

- Ủa ? - San San nhìn lên lầu, hình như đang tìm ai đó

Minh Duy cũng nhìn theo:

- Nhìn gì vậy ? - Nhìn San San

- Thế... " Gia sư " của cậu đâu ? - Luôn hướng lên lầu

Minh Duy chợt nhận ra " vấn đề " chính của San San, thì ra đến không phải là có " lòng tốt " là ghé chơi mà là gặp " ai đó " thì phải.

Duy ngồi xuống gần San San nhìn San San chằm chằm và rồi nở một nụ cười nham hiểm:

- Sao hả ? Thì ra...đến đây...để gặp Gia Sư của mình à ?

- Hả...mình...- San San bừng tỉnh lại và ầm ứng - Không...chỉ là...sẵn tiện hỏi thăm thôi

- À - Nhìn San San - Thì ra là vậy...

Chợt BNhi từ trên lầu xuống, MDuy lại có cơ ghẹo chọc BNhi rồi. Nó nhìn BNhi chằm chằm khiến BNhi khó hiểu nhìn nó, rồi lại to mắt...=> không hiểu gì cả...

Rồi Duy chợt lên tiếng:

- BNhi, có người hỏi thăm chị đó... - Nhìn BNhi cười rồi lại liếc sang San San

17. Chương 17

- Gì cơ ? - BNhi to mắt, không hiểu ý của MDuy nói, nó đi xuống rồi đi thẳng ra nhà bếp " Thẳng thắn đó lại dở trò ghẹo chọc mình >" MDuy chợt quay sang nhìn phản ứng của San San. Trong chàng ta như hóa đá, nói đúng hơn cái mặt đỏ như đánh phấn ấy chứ...

BNhi lấy nước uống rồi đi đến, dù gì cũng có chút quen biết San San nên BNhi đi đến, mỉm cười với San San:

- Chào cậu ! - Nói rồi đi ra ngoài

Nhìn mặt San San đơ đơ thể nào ấy, MDuy trừng mắt:

- Thì ra người cậu thích là cô ta à ?

BNhi đi ra hồ nước, ngồi trên bậc thang, đôi chân thả xuống hồ, nước ngập gần đến đầu gối nó. Hình như nó đang thần thờ suy nghĩ gì đó..

Chợt chuông cổng ở ngoài vang lên, dường như Sunny bận gì đó vẫn chưa ra kịp, MDuy ở trong định gọi Sunny ra nhưng BNhi vội đứng dậy chạy ra mở cổng.

Anh Thy thì đang phát bực với Minh Duy, dạo này MDuy chẳng thèm alo cho nó, dù là hỏi thăm. Cả nhắn tin cũng không, hèn hò kiểu gì thế nhỉ ?

Nó đứng trước cổng nhà MDuy, mà lòng hậm hực bực bội, đợi khi MDuy ra mở cổng nó sẽ mấn thẳng nhóc đáng ghét đó, vì dám bỏ mặt nó...

Cánh cửa mở ra, định vừa vui vừa giận lấy Duy, chợt 2 đôi mắt nhìn nhau...

2 đứa con gái nhìn nhau mà trơ như hóa đá, Anh Thy còn sững sờ ngạc nhiên hơn cả BNhi...

Cảm giác bất ổn ập đến với Minh Duy, một cảm giác khó tả. Như phản xạ, Minh Duy bật dậy đi nhanh ra cổng, khó hiểu với hành động đó của Duy... San San cũng chạy theo, trong Duy không đơn thuần chỉ đi ra cổng xem ai đến mà như có gì đó gấp gáp

- Cậu sao thế ? - San San vừa đi song song với Duy vừa hỏi, nhưng Duy dường như không quan tâm đến câu hỏi đó của San San.

Ngoài cổng, 2 cô gái nhìn nhau vẫn không nói gì. Trong ánh mắt của Anh Thy, có chút bất ngờ nhưng thoáng chút giận dữ, cảm ghét con người đang đứng trước mặt nó, chỉ muốn " nhổ " ngay cái gai đó...

BNhi cảm thấy điều gì khó chịu trong ánh mắt của Anh Thy, nó liền mỉm cười và bắt chuyện với Anh Thy để phá tan bầu không khí ảm đạm hiện giờ:

- Em đến tìm Duy hả ? - BNhi nhìn nó

Trong đôi mắt đó, sự tức giận đó không hề nguôi ngoai. Đôi mắt Thy vẫn lạnh lùng:

- Sao chị lại ở đây ? - Anh Thy hạ giọng (giằng giọng), giọng nói đó khiến BNhi cảm thấy vô cùng khó chịu...và không tin cô bé Anh Thy mình từng quen lại đang đứng trước mặt nó.

- Chị... - BNhi ấp úng

Anh Thy có vẻ giận dữ, như muốn vồ lấy BNhi. Chợt từ đâu một giọng nói nói với Thy, như muốn sẵn sàng chống lại con bé:

- Chị ấy ở đây thì sao ? Liên quan gì đến cậu ? - Minh Duy từ đằng sau BNhi đi ra, BNhi khá ngạc nhiên. Còn San San thì nhìn BNhi với ánh mắt "ngây thơ ".

- Cậu...- Anh Thy tức đến nỗi không nói được gì, không ngờ MDuy lại tỏ thái độ như vậy...- Thì ra, 5 lần 7 lượt cậu không đến nhà chỉ vì sợ mình biết cậu với chị ấy...ở chung nhà à ? -

- Đúng vậy...- MDuy trừng mắt

BNhi vội chen vào, mong rằng Anh Thy đừng hiểu lầm gì cả:

- Thy...em đừng hiểu lầm...chị chỉ...- BNhi chưa nói xong

Anh Thy chen vào, nhìn BNhi với ánh mắt căm phẫn:

- Chị im đi... Tôi không muốn nghe chị nói nữa...Minh Duy vốn là bạn trai em cơ mà...? - Nói rồi ngoảnh mặt bỏ đi...

Minh Duy vô cùng tức giận trước thái độ đó của Thy, nhưng có chút gì đó thoải mái...cuối cùng cũng thoát được cơn phiền phức này rồi...

Nhưng rồi Duy chợt mỉm cười (nham hiểm) nhìn Anh Thy đang đi xa dần...

San San to mắt nhìn Duy:

- Cậu sao thế ?

BNhi cũng to mắt. Nhưng rồi Duy không cười nữa, rồi xoay lưng đi vào nhà...

Do sợ Thy hiểu lầm, sẽ mất đi tình bạn giữa BNhi và Anh Thy. BNhi đã hẹn Thy ra công viên để giải thích, biết Thy sẽ không bắt máy khi thấy số của mình. BNhi đã mượn máy của Duy để nhắn tin, nhưng cũng không quan tâm đến tại sao Duy lại cho nó mượn điện thoại để dằn như vậy...

Tại công viên, Anh Thy đang đứng đó...còn nó thì cứ núp núp gần đó... Không biết phải nói thế nào..Nhưng đến rồi thì phải ra mặt.

BNhi đi đến, đặt tay lên vai Thy từ sau lưng. Cứ ngỡ là Duy... Anh Thy xoay mặt lại với vẻ mặt hơn hờ, nhưng rồi vụt tan biến khi biết đó là BNhi.

Nó cau mặt lại:

- Sao lại là chị ? - Nó xoay mặt chỗ khác, đứng khoanh tay lại

- Em không muốn gặp chị sao ?? - BNhi tỏ ra buồn bã - Chị chỉ muốn giải thích...em đừng hiểu lầm ! Chị chỉ làm Gia Sư cho Duy mà thôi...

- (Gia sư ?) - Anh Thy bất ngờ, nhưng sự thật này khiến nó nhẹ lòng rất nhiều. Cứ ngỡ BNhi và Duy có...gì đó... Nhưng nó vẫn giận lẫy, không thêm tỏ ra hối lỗi với BNhi.

- Tôi không quan tâm chị nói gì...Không phải là Duy hẹn tôi ra, vậy tôi đi đây...

Anh Thy lạnh lùng bỏ đi, Anh Thy không chịu nghe lời nói của Nhi, BNhi cố níu tay nó mà giải thích. Nhưng nó vẫn lạnh lùng gạt tay BNhi ra rồi bắt ngay một chiếc taxi rồi leo lên đi mất.

Không phải nó không tin Nhi, nhưng nó muốn những lời nói đó do chính miệng Minh Duy nói ra...

9h tối, BNhi về tới nhà, với vẻ mặt buồn rười rượi. Đi ngang qua phòng khách, có Duy và bố mẹ đang xem TV. Nhưng nó chỉ gật đầu chào Gia Chủ rồi lại bỏ lên phòng với gương mặt buồn bã. Minh Duy có chút để ý đến thái độ của Nhi, và mẹ của Duy cũng để ý thấy điều đó...liền liếc mắt ra hiệu cho Duy lên hỏi thăm Nhi.

Thằng nhóc tỏ ra không đồng tình, nhăn mặt nhìn mẹ... nhưng rồi cũng phải " tuân theo" và đi lên lầu. Tuy vậy thôi chứ Minh Duy cũng muốn biết chuyện gì xảy ra với BNhi

Duy đi từ từ lên lầu...

Đứng trước phòng của BNhi, nó không biết phải làm gì...Định đặt tay lên gõ cửa " không biết mình có nên...." Tuy rằng là mẹ bảo lên hỏi thăm Nhi, nhưng nếu nó không muốn, nó có thể viện lý do...

Định rút tay lại, nhưng Duy rất muốn biết chuyện gì xảy ra với con bé... " Chẳng biết cái " đồ rắc rối" đó lại có chuyện gì...? Thật là..." . Duy có chút nhăn nhó... nhưng rồi dứt khoát đặt tay lên gõ cửa... Gõ một hồi nhưng chẳng thấy cánh cửa nhúc nhích...

Thằng nhóc vội mở cửa ra..." chuyện gì đã xảy ra..."

BNhi ngồi trên chiếc ghế và hướng ra cửa sổ...MDuy có phần an tâm hơn trước...nó lúng túng đi đến chỗ BNhi...

Con bé dường như không cảm thấy sự có mặt của Duy trong phòng, nó đang suy nghĩ gì đó...

Duy có vẻ lúng túng, lại muốn bước ra khỏi phòng ngay trước khi con bé phát hiện ra nó.Đi đến gần, nó chợt để ý đến khung cảnh bên ngoài cửa sổ, hôm nay trời rất trong...Từng chòm sao đang nổi nhau tỏa sáng lấp lánh trên bầu trời, mặt trăng cũng sáng hơn hẳn, vốn là phòng của BNhi không mở đèn, nhưng ánh sáng của trăng rọi vào phòng rất sáng...như ánh đèn đường. Duy chân chừ một lúc:

- Hm...! Chị... lại gây chuyện gì nữa rồi à ? - Gương mặt của BNhi dưới ánh trăng tỏa lên một nét đẹp khó tả, làm cho thẳng nhóc hơi ngỡ ngàng, MDuy chẳng bao giờ để ý đến điều đó cả...cho đến bây giờ.

BNhi không nói gì... Lại thả hồn đi đâu rồi. MDuy tức giận:

- BNhi ! Chị có nghe không vậy ? - Duy quát

BNhi giật mình quay mặt lại, nhìn với ánh mắt giận giữ... " Chết tiệt...mình đang suy nghĩ... ". Nhưng rồi chợt đổi sắc mặt... " Duy ?? "

BNhi giật mình bật công tắc đèn gần đó... Và trừng mắt nhìn MDuy... theo phản xạ...nó lùi lại (càng xa Duy càng tốt)

Ánh mắt to tròn nhìn Duy:

- Saooooooooooooo! Cậu lại vào đây hả ? - Nó quát

MDuy bực bội nhìn thái độ của BNhi, rồi khoanh tay lại liếc nhìn BNhi (làm giá đó mà):

- Chị làm gì hoảng loạn như gặp cướp vậy hả ? Tui có làm gì chị đâu

- Chứ... chứ sao ? - BNhi bốt " bắn loạn " hơn chút

- Nếu mẹ tôi kêu tôi lên hỏi thăm chị, thì tui cũng chẳng muốn đặc chân vào đây làm gì...

- Hỏi...thăm... - BNhi có chút bối rối - Gì chứ...mình có gì mà...

MDuy liếc nhìn BNhi 1 hồi với cách nhìn xét nét:

- Rõ ràng... về nhà cái mặt " 1 đóng " vậy mà bảo không có ? - MDuy sức nhớ đến... " chẳng lẽ... ? " - Chị đi gặp Anh Thy à ?

- Minh...- BNhi lúng túng, đôi mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Duy. Rồi lấy can đảm nhìn vào mắt Duy - Đúng...rồi sao... chỉ là muốn giải thích cho cô ấy...

- Giải thích làm gì chứ, mặc kệ con nhỏ đó đi - MDuy bực mình khi lại nhắc đến AThy.

- Nhưng rõ ràng cậu với mình không có gì mà... Chỉ là không muốn làm AThy hiểu lầm... - BNhi với đôi mắt buồn bã ngồi xuống nệm...

Im lặng một lát, MDuy thay đổi sắc mặt...có lẽ nó phải thông cảm với BNhi, vì con bé rất mến AThy và muốn làm bạn với AThy, nhưng thật ra AThy không phải là người " xem trọng tình bạn " đâu...cô ta nặng nề rất thất thường... MDuy làm bạn được với AThy cũng là " kỳ tích " rồi.

Minh Duy ngồi xuống nệm gần BNhi, nhìn BNhi:

- Chị thật sự rất sợ AThy hiểu lầm như thế à ?... Chị trọng tình bạn của mình đến vậy sao ? - MDuy nhìn nó dăm dăm

BNhi gật gật...

- Hay... chị sợ AThy nghĩ là tôi với chị thật sự...có gì đó.. - Minh Duy mỉm cười (đùa)

BNhi đang buồn bực thì sức giật mình to mắt nhìn Duy:

- Cái gì ? - BNhi bực bội, đến nước này mà cũng đùa cho được, cái tên nhóc này - Cậu...đừng tưởng...mình thích cậu nha, không bao giờ... - BNhi khoanh tay quay sang chỗ khác

- Chị à... có học Công Dân lớp 10 chưa vậy ? - MDuy

- ??? - BNhi quay sang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu

- Chị bảo chị thích tôi vì tôi... dễ thương như " mr. Ellen " ! - Nói rồi MDuy nhếch môi đứng dậy - Chị nên biết là yêu (thích) 1 người chỉ vì vẻ ngoài của người khác...thì đó là tình yêu " vụ lợi " đó...hiểu không ? Chưa nghe cô Liên(dạy GDCD) nói điều đó à ?

BNhi đỏ mặt với những lời nói đó của MDuy, chẳng biết là ngượng ngùng hay là tức giận, nhưng có lẽ tức giận thì nhiều hơn...

- Hoàng Minh Duy ! - Mặt hầm hầm đi đến

Minh Duy giật phắt mình quay sang.. " cô ta dám gọi cả họ tên mình à ? " to mắt nhìn xem BNhi sẽ giở trò gì đây.

- Cậu tưởng cậu có giá lắm hả ? Đừng tưởng mình thích cậu thật nha... - BNhi bắt đầu cảm thấy MDuy đang cố tình chọc tức nó " cái đồ điên này..." - Cái đó..tôi chỉ đùa thôi, ai ngờ...- mỉm cười giả tạo - Cậu lại tin là thật... Tôi... - BNhi đi đến nhìn MDuy, trong thằng nhóc hơi đơ đơ thì phải, quá bất ngờ trước những câu nói quá mạnh dạng của BNhi - Nói cho cậu biết... tôi...sẽ không thích cậu đâu...!

MDuy đơ đơ 1 hồi, rồi chợt nhìn BNhi mỉm cười nham hiểm, rồi bỏ ra ngoài, còn không quên ngoảnh mặt lại:

- Vậy ra, chị sẽ luôn muốn bị AThy hiểu lầm rồi ! Nếu chị cứ tỏ thái độ như thế, tôi sẽ không giúp chị giải thích với cô ta đâu, vì cô ta luôn tin lời nói của tôi... - Rồi bỏ đi...

BNhi ở lại tức tối trước bộ dạng đó của Duy, nhưng có chút hối hận khi nghe câu nói vừa nãy...

10h tối, nó có chút " xiêu lòng" trước Duy, nếu Duy không giải thích cho AThy, chắc AThy sẽ ghét nó mãi... nó không muốn điều đó. BNhi cầm điện thoại lên, nhắn tin cho MDuy...

" Cậu...giúp mình giải thích với Thy đi, không lẽ cậu không thích AThy sao ? Ai đời lại để cho bạn gái mình hiểu lầm cơ chứ..."

Vẫn không có hồi âm, nó tiếp tục nhắn tin " Ngủ rồi sao... ? "

Chiều ngày hôm sau, cũng là lúc nó vừa dạy thêm cho Duy xong, trong suốt buổi học, Duy vẫn tỏ ra bình thường như mọi ngày. Điều đó khiến BNhi khó hiểu về con người của Duy.

Làm xong bài, MDuy quảng cây viết xuống đứng phắt dậy, nhìn BNhi. BNhi đang thu xếp tập vở lại:

- Đi thôi ! - MDuy nhìn BNhi.

- Đi đâu ? - BNhi to mắt, không hiểu hắn nói gì... " không lẽ đi gặp AThy ? "

- Chẳng phải chị muốn giải thích với cô bạn của chị sao ? - nhếch môi nhìn BNhi.

18. Chương 18

BNhi sức nhớ, và rất vui. Nó cùng MDuy ra ngoài, Duy vừa thay bộ đồ khác, trong thằng nhóc rất dễ thương trong chiếc áo sơ mi ca rô trắng vàng tay dài, khổ nổi thằng nhóc đỡ chứng không thích đi xe, lại thích đi bộ. Tuy đoạn đường không quá xa, nhưng đủ để ê ẩm cả chân...

Thử hỏi 1 thằng con trai với 1 đứa con gái đi chung với nhau trên đường như vậy, suy cho cùng ít ra cũng 60% cho rằng là... " tình nhân " chứ chẳng phải bạn.

Đi được nửa đoạn đường, thì BNhi chợt dừng lại không đi tiếp...Duy cứ đi mãi, sức nhớ người đi kế bên...đâu mất tiêu. Nó đứng quay đầu ngoảnh lại, thử dài đi đến chỗ BNhi " lại chuyện gì nữa đây ? "

- Đi được 1 lát lại mỗi chân rồi à ? - Trùng mắt

- Không ! - Nhìn Duy với ánh mắt khó xử - Giày của mình, bị đứt quai rồi... đi sao được...

Minh Duy nhìn xuống chân BNhi, đôi giày có 1 chiếc đã bị đứt quai, e rằng đỡ chân lên còn không được " thật thà thật, đi bộ có nhiều đó mà lại tốn 1 đôi giày..."

- Oà ! Đc rồi ! - Nói rồi MDuy kéo ty BNhi đi đến cửa tiệm bán giày dép sát đó (hay thật, đứt giày ngay gần luôn tiệm bán giày dép).

MDuy chọn cho nó một đôi giày búp bê rất đẹp, con bé cũng ngỡ ngàng tài chọn giày dép của hần...kô ngờ người như Duy cũng biết chọn giày cho con gái chứ... ” Chắc cậu ấy đã từng đi mua đồ cho AThy rồi nhĩ...? ”

Đi đến gặp AThy ở tiệm trà sữa quen thuộc, BNhi rất tin Duy, nhìn mặt thẳng nhóc chẳng có gì là đáng khả nghi.

Anh Thy ngồi 1 mình, trên bàn là ly trà sữa vừa gọi, khi thấy Minh Duy đến, Anh Thy hớn hớn:

- Duy !

Nhưng BNhi từ phía sau MDuy đi đến, con bé xịu mặt...” Sao lại rũ cô ta đến cơ chứ ? ”.

Minh Duy đi đến nhìn nó mỉm cười, con bé vui vẻ đáp lại bằng một nụ cười.

BNhi đi đến, ngồi đối diện Anh Thy... Đc 1 lát:

- Anh Thy, chị xin lỗi...em hãy tin chị... chị chỉ là Gia Sư của Duy thôi ! - Nói rồi nhìn Duy ra hiệu, nhưng thẳng nhóc có vẻ kô để ý. Bực mình, tay để dưới bàn (bàn kiểu Nhật) lòn ngang qua bàn gắt nhẹ cánh tay Duy, khiến nó đau điên :

- Oái ! - Liệt nhìn BNhi tức giận, bậm môi ” Muốn chết à ?”. Nghe tiếng la của Duy, AThy quay sang, kô hiểu 2 người này đang làm cái gì nữa.

- À, chị ấy thật ra là Gia Sư của mình, cậu đừng hiểu lầm...

Nghe những lời nói thốt ra từ chính miệng của Duy, con bé rất vui, nhưng ra vẻ mặt giận lẫy:

- Thật chứ ? -

- Ủ - nói cho có

Nhìn 2 người như vậy, BNhi cảm thấy mình như cái gì đó chen giữa 2 người vậy. Định đứng dậy bỏ đi. AThy nhìn nét mặt của BNhi thì rất khoái chí.. (ác quá...).

- Mình, có chuyện muốn bàn.. - Duy tỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng trong bụng lại đang có 1 âm mưu gì đó... Một trò tình quái của Duy - Cậu...đừng có ” bắn loạn” khi nghe nha...

Anh Thy to mắt nhìn Duy ” Chuyện gì ?? Sao lại làm mình bắn loạn...”

- Mình kô muốn hẹn hò với cậu nữa... !

- Sao ? - Anh Thy quát

MDuy cố tỏ ra bình tĩnh. BNhi to mắt nhìn nó ” Duy, thật ra cậu đang dở trò gì vậy hả ? ”

- Vì muốn nói với cậu, nhưng kô nói đc thế nào...thật...” cắn rứt” lương tâm quá...

- Cậu nói vậy là sao.... -Buồn bã nhìn Duy

- Mình...thật ra... kô thích cậu nữa...mà... - Rồi đôi tay Duy đưa gần đến tay của Nhi, rồi nắm chặt. Con bé ngỡ ngàng, to mắt...định giật tay lại ,nhưng hần nắm chặt quá... - Mình thích người khác rồi... thật có lỗi...

- Là... là ai ? - AThy nhìn nó, thật sự muốn biết ai đã cướp trái tim của Duy từ tay nó...

Duy nắm tay BNhi đưa lên cho AThy thấy (chọc tức cô ả đây mà).

- Mình thích Bảo Nhi...

BNhi to mắt, giật tay lại...kỳ này Duy kô còn nắm chặt như trước nữa, vì lời nói đó đã quá đủ để Anh Thy biết đc chuyện gì...

Anh Thy chợt mỉm cười nhìn Duy, làm thẳng nhóc khó hiểu. ” Cô ta cười gì chứ ? ”

- Nè ! Cậu đùa quá đáng rồi đó... - Anh Thy cười khúc khích, rõ ràng hần định đùa với mình đây mà...

MDuy khoanh tay lại thở dài liếc nhìn Anh Thy :

- Cậu nghĩ thế thật à ? - MDuy nhếch môi - Không ngại nói cho cậu biết, mình không thích loại con gái phiền phức như cậu...

- Chứ thật ra cậu không có thích BNhi phải không ? - Anh Thy to mắt nhìn " Vậy ra...hắn không có đùa với mình sao ?". Đôi mắt nhìn Duy không chớp mắt, rất muốn biết câu trả lời, còn BNhi thì không muốn nghe câu trả lời.. Nó biết...nó biết mà...

MDuy không nói gì, để một lát sau:

- Tùy cậu nghĩ... - Rồi đứng dậy bước ra, không quên cầm tay BNhi kéo nó ra ngoài... Để BNhi lại thế nào cũng gặp rắc rối với AThy.

AThy nhìn theo MDuy kéo tay BNhi ra ngoài, đôi mắt thất vọng nhìn thẳng nhóc nhưng lẫn trong đó là lòng căm hận, thù ghét... BNhi.

Ra xuống đường, BNhi vội giật tay lại, vẻ mặt không vui nhìn MDuy:

- Cậu quá đáng lắm...sao dám làm như vậy chứ ?

- Chứ, còn...phải làm gì ?

- Rõ ràng cậu... không thích tôi mà... - BNhi

" Tôi chỉ muốn nhờ chị để từ chối AThy..." Hay vì...câu nói đó chính là lý do... ?

Gần 1 năm trước, chính một người con trai, cũng đã tuyên bố như thế...tuyên bố thích BNhi, nhưng nó thậm chí không phản kháng. Để rồi bây giờ lại như thế, nhưng nó đã phản đối...đơn giản rằng hắn chỉ xem mình như một cái gì đó để lợi dụng, thật sự hắn không thích mình...

MDuy cũng chợt nhớ đến cách đây gần 1 năm, chính nơi này... Thái Anh đã tuyên bố quen với BNhi...

Điều này lại khiến BNhi nhớ Thái Anh nhiều hơn, người mình thích thì không thích mình, người mình cần thì lại không còn ở bên cạnh mình... Thật trở trêu.

BNhi rưng rưng đôi mắt và quay lưng bỏ chạy, tránh đi thẳng nhóc đó.. Tránh những trò giả bộ tình quái của hắn, lúc nào cũng chỉ xem người khác như món đồ chơi... Thử hỏi, người mình thích mà lại tuyên bố thích mình... mà với mục đích chỉ là muốn kiếm có chia tay cô gái hắn đang quen, điều đó chẳng khác gì đang đùa cợt với trái tim của nó...

MDuy đứng nhìn BNhi bỏ chạy, thậm chí hắn chẳng có chút gì chạy theo, cứ nhìn BNhi chạy. Có phải chẳng trái tim hắn là " cục nước đá " ?.. Thằng nhóc có chút đau nhói nơi lồng ngực, có chút hối hận những gì mình đã làm... Nhưng hắn không thích Anh Thy,hắn càng cảm thấy phiền toái khi gặp cô ả, nhưng ngược lại thằng nhóc chẳng còn cảm thấy khó chịu khi ở bên BNhi cả... MDuy chẳng biết phải làm sao cho BNhi đừng như thế nữa... phải làm gì đây ?

Duy chợt nhớ đến San San, vội lấy điện thoại trong túi ra, nhắn tin cho San San... có lẽ BNhi sẽ thông cảm, chia sẻ với San San nhiều hơn là so với nó. Và...San San cũng thích BNhi, như vậy sẽ ổn mà...

BNhi chạy và chạy, nước mắt không ngừng tuông rơi... Vì nhớ Thái Anh, vì cảm thấy sự cô độc đang vây quanh nó, không ai bên vực nó nữa... Anh Thy cũng không còn coi nó là bạn nữa, còn Nhã Lâm thì ở xa nơi nó ở... Hàng ngày nó lại phải gặp cái tên nhóc đó - người nó thích, nhưng lại không thích nó... cùng với tính trẻ con của hắn.

Đến cổng nhà, nó ngỡ ngàng... " Ai đang đậu xe trước cổng ? ". Trước mắt nó, một thằng con trai đang ngồi trên chiếc xe mô tô. Nó tiến gần đến, đó là San San... Nó to mắt nhìn San San:

- Cậu...sao lại ở đây ? -

- À, có người gọi mình đến đó mà... ! - San San nhìn Nhi mỉm cười, trong mắt rất vô tư, nhưng có chút gì đó rất quan tâm nó. - Mắt cậu sao thế ? - San San lo lắng nhìn nó, đưa tay lên đôi má của nó gạt nước mắt.

BNhi vội lui lại, bối rối.

- Không sao !

San San cảm thấy đau nhói khi thấy BNhi như thế, “Duy - hẳn đã làm gì khiến BNhi lại khóc như vậy chứ ? ”

Bây giờ nó không muốn vào nhà, còn rất sớm... Chắc Duy đang đi về, nó không muốn nhìn thấy Duy, nhìn thấy con người đó. Nhưng...nó đi đâu đây ? Bây giờ nó đi đâu để tránh mặt Duy ?

Chợt nhìn San San:

- Cậu... có thể chờ mình đi dạo đc không ? - BNhi nhìn San San.

San San to mắt, bất ngờ trước đề nghị của BNhi, nhưng lại rất vui... nó vội vã gật đầu đồng ý.

Thì ra, MDuy nhận ra mình đã hơi quá với BNhi, nên Duy đã nhờ San San đến an ủi BNhi.

Ban đầu thằng nhóc cũng không hiểu tại sao Duy gọi nó đến nhà, thằng Duy rất hiếm khi nào như vậy... Với cái tin nhắn của Duy cho San San ” Cậu đến nhà mình đi, mình có chuyện muốn nhờ cậu ! ”. Chẳng lẽ là việc này ? Chờ BNhi đi dạo à ?

Trong suốt buổi, San San chờ BNhi đi khắp nơi, nhưng nó vẫn không nói gì. Cứ im lặng, khiến San San bối rối không biết làm gì. Chợt nhớ đến ” bí mật ” mà nó muốn nói với BNhi từ lâu rồi.. Chợt BNhi lên tiếng:

- San San - San San không nói gì, nhưng vẫn cố lắng tai nghe BNhi nói tiếp - Cậu thật kỳ lạ, lần đầu gặp cậu...cậu đã rượt theo mình mà còn tát mình 1 bạt tay nữa...

Nhắc đến mới nhớ, bây giờ San San nghĩ lại mà thấy khó chịu thật, chắc BNhi muốn tính nợ cũ đây mà...

- À ừ ! Xin lỗi... lúc đó... - San San đáp ứng

- Không sao mà - BNhi mỉm cười, San San nhìn thấy nụ cười xinh như thiên thần đó qua tấm gương chiếu hậu phản chiếu. Nó khó hiểu ” Sao cô ấy cười vậy chứ ? ” - So với lúc đó, bây giờ cậu dễ thương hơn nhiều... Mình cũng không biết tại sao cậu lại kỳ lạ như vậy... ^^!

- Vậy...vậy sao ? - San San đỏ mặt, không nghĩ rằng BNhi lại nói mình ” dễ thương ”.

Chợt San San dừng xe lại, làm BNhi ngạc nhiên:

- Cậu sao vậy ?

San San không trả lời, một lúc sau...BNhi vẫn nhìn chăm chăm San San ” Cậu ấy có sao không nhỉ ? ”

- BNhi à ! - San San. BNhi vẫn cố đưa mắt, lắng tai nghe San San nói - Thật ra...là...mình...

- Sao?? Cậu làm sao hả ? - BNhi to mắt

- Mình thích cậu ! - San San thẹn thùng.

BNhi tròn mắt... ” What? ”...

- Cậu đùa sao... ? - BNhi mỉm cười

- Không ! thật đó - San San đỏ mặt, sợ BNhi không tin nó...

San San có chút gì đó cảm thấy BNhi thích MDuy, giữa 2 người này không đơn thuần chỉ là Gia Sư và học trò.

Dù biết BNhi...thích Duy, nhưng San San không quan tâm... dù biết Duy sẽ chẳng thích BNhi (vì BNhi thực chất không phải là mẫu người mà Duy thích).

10h tối, San San chờ BNhi đến cổng. Nó chỉ mỉm cười với San San rồi vào nhà...

Mọi người đã tắt đèn ngủ, căn phòng khách tối thui... Nó phải rón rén đi lên phòng, và đã đụng trúng vào ngã cái ghế gây ra tiếng động. Nó khẽ cẩn thận hơn ” may là không phải đồ bằng sứ ”.

Khẽ mở cửa phòng ra, và nhảy lên giường ngủ một giấc... Một ngày mệt mỏi cũng đã qua, mệt mỏi thì dễ chìm vào giấc ngủ. Đỡ phải suy nghĩ linh tinh.

10 phút sau, cửa phòng của nó bị ai đó đẩy vào.

Duy... khẽ nhướn mày nhìn nó ” Thật là, đi cả buổi rồi về nhà lại lãng ra ngủ... thật khó hiểu”

Cô nàng BNhi lại quên tắt đèn trong phòng, đèn mở sáng trưng vậy mà vẫn nhắm mắt ngủ ngon lành. MDuy khẽ đi đến chỗ BNhi, tránh làm con bé thức giấc. Duy ngồi xuống nệm bên chỗ BNhi nằm ngủ, lúc con bé ngủ, trong BNhi như một con búp bê vậy... nhìn nét mặt hiền hòa, khiến mỗi khi nhìn vào là nhớ mãi nét mặt ấy...Nó ngủ ngon đến độ có người khẽ vuốt làn tóc đen trên trán ướt đầm mồ hôi của nó. Không cảm nhận được ai đó đã khẽ kéo chăn lên cho nó (vì sợ nó lạnh), ai đó đã kéo màn cửa sổ lại cho nó và tắt đèn giúp nó.

Sáng hôm sau, BNhi lại bần thần nhớ lại ” Mình nhớ hôm qua mình đâu có kéo màn cửa sổ lại đâu nhỉ ? Còn đèn nữa, ai đã tắt giùm mình ? ”.

- Bảo Nhi ! - Tiếng gọi của mẹ Duy làm nó giật mình trấn tĩnh lại. - cháu làm gì có cái chén mà rửa hoài vậy ?

Nó đang giúp mẹ của Duy rửa chén, nó vội nhìn sang bên bồn rửa chén bên kia. Chén tô vẫn chất đầy, nó đã đứng đó 30 phút mà chỉ rửa được một cái chén. (hey...pó chúu)

- Thôi đi rồi - mẹ của Duy đi lại chỗ nó, cầm cái chén trên tay nó và nhìn nó mỉm cười .

Ngỡ mẹ của Duy xem nó làm việc không đầu vào đầu nên thà bà ấy làm cho xong.

- Bác....con sẽ làm tốt mà - Nó phụng phịu

- Đi rồi - bà mỉm cười hiền hậu nhìn nó, vuốt làn tóc trên vai nó sang một bên - Cháu lên phòng Duy gọi nó dậy đi !

BNhi trợn mắt ” What ? Gọi....gọi...”

- D...d...d...uy ? - Nó nuốt nước bọt, rồi cố bình tĩnh lại - Mới 7h, còn sớm mà bác, để....

- Gọi nó đi... - Như muốn đuối khéo con bé ấy nhỉ - 7h là trễ rồi, không phải tiết học bắt đầu lúc 7>9h sao ?

BNhi sực nhớ ” Trời ạ... ” nhưng lại nhớ ra ” ấy...hôm nay...chủ nhật mà ?”

- Bác ơi, hôm nay chủ nhật ! - BNhi nhìn mẹ của Duy đắc chí

Nhưng bà không nói gì, coi bộ bà vẫn muốn nó chạy lên phòng gọi Duy dậy. Không phải bà đuối khéo con bé, hôm qua, trên tầng thượng... (vì ngủ không được) bà đã thấy BNhi đi một thằng con trai chở về ” Chắc hẳn là bạn trai của Nhi ” Và điều đó không liên quan gì đến bà, bà có chút thích BNhi (xem như con trong nhà), lại cảm giác BNhi có chút thích Duy... nhưng tại sao ??

BNhi đi lên phòng với vẻ mặt không vui, mở cửa phòng Duy...Thằng nhóc trong ngủ rất ngon, tuy rằng ánh nắng đã chiếu thẳng vào mặt hắn. Trong hắn ngủ dễ thương ra phết chứ, mái tóc cứ xụ xụ trên mặt... vậy mà ngủ được.

BNhi bực bội, không lẽ chạy lại lấy tay nó à ? Nhớ nó ngủ ngon quá, quơ tùm lum rồi trúng nó làm sao ?

BNhi chợt nghĩ ra một cách “hay hay”. Đầu tiên đóng cửa phòng của Duy lại,nó ở bên trong đứng đó nhìn Duy ngủ...Và...

- HOÀNG MINH DUY ! - Nó quát lớn.

Đúng là hiệu quả, thằng nhóc với vẻ mặt khó chịu dụi dụi mắt và bật dậy. Trong hắn lúc mới ngủ dậy nhìn ” ngây thơ” như trẻ con ấy...Trước mặt Duy là BNhi đang nhìn nó. Nó nhướn mày khó chịu nhìn BNhi.

- Chị có biết... - Trùng mắt - ĐÂY LÀ LẦN THỨ 2 TRONG TUẦN CHỊ GỌI HỌ TÊN TÔI KHÔNG VẬY HẢ ? - Rồi chợt quát lại con bé

19. Chương 19

BNhi nhúu mày lại nhìn Duy, và chu mỏ quát:

- Cậu làm gì quát mình như vậy chứ... Con trai gì mà lúc nào cũng ngủ đến trưa trời trưa trực mới dậy...!

MDuy nhìn nó cười nhảm hiểm, BNhi bực bội " Cười gì chứ ? "

- Con trai cô đc, cô lẽ con gái đc à ? - Hay ya, Duy lại có cơ chặn BNhi lại rồi. MDuy đắc chí

BNhi đặng đo " Hả...? "

- À ! Nói chung là, bác gọi xuống ăn sáng kìa, xuống mau đi... - Nói rồi BNhi vội bỏ đi.

Nhìn mặt Minh Duy có chút bực bội với BNhi, nhưng thật ra MDuy đang nhìn theo dáng BNhi khuất dần và cười thầm trong bụng " Cô ta hay thật, nhìn cứ như chuyện đã xảy ra hôm qua đã quên sạch vậy... "

Rồi Duy vội đi đánh răng và xuống ăn sáng.

Tại bàn ăn, BNhi và mẹ của Duy cũng vừa ngồi xuống ăn, thì Duy xuống tới...

- Con trai mẹ lúc nào cũng đẹp trai cả.... - Mẹ của Duy mỉm cười nhìn Duy - Đó chỉ là lời nói đùa chào buổi sáng đó mà.

- Bỏ đi làm rồi à ? - MDuy vừa nói vừa kéo chiếc ghế ngồi gần mẹ rồi ngồi xuống.

- Ủ -

Trong lúc bữa ăn, cả 3 dường như không nói gì với nhau cả... Cứ ăn và ăn, không khí thật chán nản và buồn tẻ.

Vừa ăn, BNhi vừa suy nghĩ không biết hỏi tới ai đã vào phòng nó, tắt đèn, kéo màn cửa sổ lại cho nó...

Nó chợt ngước lên nhìn Duy " Là Duy ? " Quay sang nhìn mẹ của Duy " Hay bác gái ? "

- Duy à.... ! - BNhi nhìn Duy. Thăng nhóc vừa ăn xong, đang cầm ly nước lên:

- Nói đi - Nói ngắn gọn, rồi ực ly nước uống

- Hỏi tới cậu có vào phòng mình không ? - BNhi nhìn nó

- " Ợc " - MDuy muốn phun hết cả nước trong họng ra...

- Ya! cô đc - Mẹ Của Duy chặn lại che ngay miệng thăng nhóc, tránh nó phun vào hết cả đồ ăn.

Cố kìm lại, rồi Duy quay sang chỗ khác...Vẫn không tìm được...thế là " một cơn mưa phùn" đã trút xuống nền gạch láng bóng.

Thăng nhóc ho sặc sụa, BNhi hoảng hồn không nghĩ rằng Duy lại phản ứng mạnh đến vậy, coi bộ điều nó mới hỏi hơi " bất lịch sự" thì phải...

Bà mẹ vỗ lưng thăng nhóc:

- Này con trai, sao lại phun hết nước ra vậy chứ ? Con thật mất vệ sinh quá, muốn súc miệng thì ra lavabo mà súc miệng. - Mẹ của Duy nói như thể lại đang ghẹo thăng nhóc, và ghé miệng sát tai thăng nhóc - Con có làm gì " trái lương tâm" không mà lại giật mình vậy hả ?-Nhìn Duy, bà ấy đã biết đc gì đó rồi chẳng ?

Thăng nhóc cố lấy lại giọng:

- Hm! Con trai mẹ sắc muốn chết vậy mà mẹ còn tâm trí đùa đc... - Nó cố vuốt cổ. rồi quay sang nhìn BNhi - Chị...chị... dựa vào cái gì mà nói tới vào phòng chị cơ chứ ? Bị hăm rồi à ?

MDuy nhớ là lúc nó vào phòng BNhi, đồ đạc vẫn y nguyên, nó không đi dời bất cứ cái gì. Với lại cô ta ngủ say như chết rồi vậy, làm sao biết đc... ?

- À chỉ tại mình nhớ là hỏi tới mình quên tắt đèn và quên kéo màn cửa sổ lại, nhưng sáng ra....

Minh Duy nhìn mẹ, BNhi khó hiểu nhìn theo. Bà mẹ nhìn 2 đứa cười gượng:

- À...! - Mỉm cười (cười trừ) - Tối qua bác thấy cửa phòng của cháu chưa đóng lại và mở đèn sáng, nên bác đã qua đắp chăn cho cháu rồi kéo màn, cuối cùng là tắt đèn...giúp cháu... !

- Thì...thì...ra là vậy ... - BNhi mỉm cười nhìn mẹ của Duy

Duy liếc nhìn mẹ ” Mẹ thật là...”

Chiều 4h, BNhi lại đang dưới nhà phụ giúp người hầu một số chuyện vặt, mặc dù Gia chủ - mẹ của Duy hết sức ngăn cản, kô cho nó làm, nhưng là chủ nhật nên nhàn rỗi sẵn phụ giúp gì đó.

Còn Minh Duy thì ở trong phòng ngủ, đúng hơn là vừa ngủ dậy... Nó vội nhìn đồng hồ rồi bật dậy đi thẳng vào nhà tắm.

Bảo Nhi ở dưới nhà đang giúp rửa bát đĩa thì điện thoại của nó run run - tin nhắn.

Tay còn dính xà phòng, nó vội rửa tay rồi móc điện thoại ra. Là số của Anh Thy, nó rất vui khi Anh Thy nhắn tin cho nó ” Chị Nhi, em xin lỗi chị vì truyện tối hôm trước...Chiều này chị đi ăn với em chứ ?Một lát em sẽ cho chị địa chỉ quán ăn nhé...”

BNhi kô mấy may nghĩ đến Anh Thy sẽ làm gì mình, đơn giản là hôm đó cô ta hơi nóng tính, bây giờ nghĩ lại chắc thấy hối hận nên đã nhắn tin cho BNhi.

Vừa lúc đó Duy từ trên lầu đi xuống, thẳng nhóc lại ăn mặc với phong cách khác trước, kô phải áo sơ mi nữa, mà là áo thun, dù thế nào... mặc đồ gì trong hân của đẹp trai ra phết.

- Cậu...đi đâu à ? -BNhi to mắt nhìn Duy,

MDuy lại nhú mày nhìn BNhi:

- Đi đâu chứ ? Bộ mỗi lần tôi đi xuống đây là đi đâu à ?

Nói rồi bỏ đi ngang qua BNhi:

- Vậy, tôi đi ra ngoài một chút đc kô ? - BNhi quay sang nhìn Duy

MDuy vội quay sang nhìn con bé, lại nhú mày: ” Đi đâu ? ”

- À, gặp Anh Thy - BNhi thẩn thẩn

- Gì ? - MDuy trợn mắt ” Gặp cô ta làm gì ? ” - Tại sao ?

- Anh Thy xin lỗi mình rồi, còn rủ mình đi ăn nữa... nên mình... - Mỉm cười

” Sao cô ngây thơ quá vậy chứ ?” MDuy nhìn BNhi. BNhi kô hiểu tại sao Duy cứ nhìn nó mãi.

Chắc chắn Anh Thy đang ” âm mưu” chuyện gì đó với BNhi nên mới...

BNhi vội cầm điện thoại lên, MDuy đi đến chỗ BNhi và giật phắt điện thoại, BNhi nhăn nhó :” Nè, sao dám ... ” .

Đó là địa chỉ quán ăn mà Anh Thy cho BNhi.

30 phút sau, tại nhà hàng..., BNhi đẩy cửa kính của nhà hàng vào, bàn gần đó có một cô gái đang ngồi, chắc là Anh Thy rồi kô còn ai khác...MDuy cũng theo vào.

Anh Thy nhìn thấy BNhi rất vui, nhưng trong mắt lóe lên tia ” nguy hiểm “... Sắp có chuyện hay rồi. MDuy đi đến trước mặt Anh Thy. Anh Thy giật thoát tim ” Sao Duy lại... ? ”. Anh Thy nhìn Nhi khó hiểu:

- Sao Duy... ?

BNhi mỉm cười trả lời :” Tại Duy nói ở nhà buồn nên đi với chị... ”

Cả 3 ngồi vào bàn, bắt đầu gọi món ăn, trong suốt buổi, Duy với Anh Thy như đang ” chiến tranh” bằng ánh mắt thì phải... Nhưng BNhi cũng kô để ý đến điều đó. Đến lượt Anh Thy gấp đồ ăn cho BNhi, và Duy:

- Chị ăn tương ớt đc chứ ? - Nhìn Nhi mỉm cười

Câu nói vừa thốt từ miệng Anh Thy làm MDuy giật mình làm rớt cả nĩa xuống đất, Anh Thy nhìn Duy:

- Cậu sao thế ?

MDuy bối rối :” Kô có gì...sẩy tay thôi...” Rồi Duy vội gọi bồi bàn mang cái nĩa khác.

BNhi chỉ nhìn Anh Thy cười :” Có, nhưng chỉ 1 ít thôi...”

Rồi Anh Thy cầm chai tương ớt lên định lấy 1 ít tương, nhưng sao mãi kô thấy tương ra nhĩ ? Hay hết rồi...

Chợt tương ớt từ trong chai chảy ra nhiều đến độ ăn vào chắc phải uống cả chục ly nước vẫn chưa thấm tháp vào đâu.

MDuy nhìn BNhi lo lắng. Đối với người thường, ăn cay kô thành vấn đề...Nhưng...

Anh Thy nhìn BNhi với vẻ mặt giả tạo - có lỗi :” Em...em lỡ tay...” BNhi chỉ gượng cười, định cầm nĩa ăn... Thì MDuy đưa tay ngăn BNhi lại :” Cậu ngồi im.... ”.

BNhi to mắt : ” Sao ? ”. Rồi Duy vội kéo tay Anh Thy ra hướng khu nhà vệ sinh (đừng suy nghĩ lung tung).

- Họ làm gì vậy chứ ? -

- Bỏ tay ra ! - Anh Thy gạt tay Duy ra. Tay của Thy đỏ ngằn do Duy nắm quá chặt.

MDuy áp sát nó vào tường trừng mắt nhìn nó, ánh mắt đằn đằn sát khí: ” Cậu giả vờ hay thật, cậu quen biết BNhi lâu nay chắc biết rõ cô ấy dị ứng với Ớt mà ? ”

Anh Thy kô nói gì, quay mặt sang chỗ khác... gương mặt ngán ngẫm. MDuy lại tít: ” Mỗi khi ăn ớt, một lượng nhỏ thì cô ấy chỉ hơi đau bụng. Khi dị ứng, cô ấy sẽ chẳng ăn đc gì nữa, ăn vào bao nhiêu đều nôn ra sạch, với lượng lớn lúc này...đủ để cô ấy nhập viện đấy...”.

Anh Thy vẫn im lặng kô nói gì, làm Duy phát bực:

- Sao cậu kô nói gì đi hử ? Hay kô còn gì để nói khi cậu đã bị tôi vạch mặt.. ?

Anh Thy chợt quay mặt sang nhìn thẳng vào mắt Duy, và cười nham hiểm:

- Cậu gọi BNhi bằng ” cô ấy” khi nào thế hử ? - Nó đứng khoanh tay lại, coi như là kô ai đứng trư mặt nó vậy.

MDuy chợt nói lỏng tay, như bị Anh Thy đánh trúng điểm yếu...

- Mình chỉ lỡ lời thôi... - MDuy hạ giọng

Anh Thy lại nhìn thẳng vào mắt nó, coi bộ cô ta kô hề đơn giản:

- Hay vì cậu thích Bảo Nhi ?... - Anh Thy bật cười với giọng cười lạnh lùng - Từ trước đến giờ cậu có bao giờ quan tâm ai đâu hử ? Cậu đã trở thành một người như thế từ lúc nào vậy hử?

MDuy bị những lời nói đó của Anh Thy khiến nó lùi lại...

- Cậu...cậu... - MDuy lúng tung - IM ĐI ! Cậu nói gì hử ? - Túm lấy cổ áo Anh Thy với ánh mắt giận giữ, c gấn biện luận ỳnh - Mình bảo mình thích cô ta hời nào ? Muốn chết à ?

- Chứ sao cậu lại phản ứng như vậy nhĩ ? - Mặt cô ta vẫn bình thản, kô có chút sợ sệt.

Một con người bị vu oan, hay đúng hơn nói những điều kô có sự thật vu cho họ, họ sẽ phản ứng mạnh để chống lại.

MDuy buông tay ra, Anh Thy càng đắc chí, chắc hẳn hẳn chẳng còn gì để nói. MDuy nhìn nó với ánh mắt thất vọng pha lẫn chút chán nản:

- Anh Thy à ! - MDuy nhìn nó, Anh Thy vẫn cố đưa tai nghe xem hẳn muốn nói gì với nó - Cậu trở thành con người ích kỷ từ khi nào vậy ? Trước kia cậu có như thế đâu hử ? Trước kia, cho dù có ghét người khác, cậu cũng kô làm gì hại họ, bắt quạ xem họ như tàn hình. Vậy mà bây giờ... Cậu lại nhẫn tâm *** hại người khác như vậy sao ? Mà người cậu ghét kô ai khác lại là chính người bạn thân của cậu.

Anh Thy như trờ ra, nhìn MDuy mà như hóa đá. MDuy nhìn nó với ánh mắt oán hận mang chút thất vọng và ngoảnh mặt bỏ đi không nói gì, không biết Anh Thy có nhận thấy mình đã thay đổi hay không đây ?

BNhi vẫn ngồi đó đợi MDuy, thằng nhóc vội đi nhanh đến chỗ Bảo Nhi và cầm tay kéo nó đi. Đi càng xa nơi đây càng tốt, sợ rằng Anh Thy sẽ phát hiện, rồi sẽ ra sao đây ? Bảo Nhi vẫn không hiểu cho lắm, nhìn mặt Duy không vui nó cũng không dám hỏi gì thêm.

Suốt quãng đường từ nhà hàng về nhà, trên taxi, MDuy cứ im lặng, ánh mắt lạnh lùng luôn hướng về phía trước, cả nhìn BNhi nó cũng không thèm quay sang nhìn 1 cái.

- Duy à ! 2h rồi sao con không học đi ? - tiếng của mẹ Duy vọng ra từ gian nhà bếp.

MDuy đang ngồi ở phòng khách xem TV, thằng nhóc quay sang:

- Bảo Nhi ngủ chưa dậy mà mẹ ! - Nói với cái giọng ” Không muốn học” đây mà.

Mẹ của Duy ngửa người ra sau, nhìn thẳng lên phòng khách, nhìn thẳng con trai bé bỏng:

- Con bảo Gia Sư của con bằng tên vậy đó à ? - Bà mẹ nhìn nó gắt gồng - Phải bằng chị chứ ?

Thằng nhóc lại quên mất, rõ ràng cô ta hơn nó 2t mà nó cứ quên. Tuy tuổi tác có chút trên lệch nhưng tính cách ngây thơ và trẻ con của cô ta thì...

Nó vội tự nhắc nhở bản thân lần sau phải cẩn thận khi gọi cô ta và nói về cô ta khi nói chuyện với mẹ.

Minh Duy chán nản tắt TV rồi ném cái điều khiển xuống ghế salon rồi ngán ngẫm đi lên phòng.

Đã 2h rồi mà ngủ chưa dậy, không hiểu nổi... Trước cửa phòng BNhi, thằng nhóc có chút lưỡng lự, nhưng rồi đặt tay lên cửa và gõ...

Gõ mãi vẫn không thấy gì.. ” Hay cô ta ngủ quên nhỉ ? ”. MDuy lại lưỡng lự một chút rồi khẽ mở cửa phòng ra.

Cánh cửa mở ra từ từ, thằng nhóc đảo mắt một loạt từ trên xuống dưới, không có vẻ như bị ” bắt cóc” đâu nhỉ?

Mở toanh cửa ra, BNhi đang nằm ngủ trên giường và nghiêng người theo hướng cửa sổ... Trời dạo này gió rất lạnh (vì trời mới mưa xong), cô ta ngủ mà quên đóng cửa sổ. MDuy lại gần, nhíu mày nhìn con bé đang nằm ngủ say như chết...À quên... chạy lại đóng cửa phòng lại...

Rồi đứng trước giường của nó, lấy giọng...:

- E hèm!.... THÁI BẢO NHI ! - thằng nhóc quát. Rõ ràng muốn trả thù con bé hôm trước đã gọi nó thức dậy vào lúc nó ngủ ngon nhất... Và cười đắc chí... ” Xem có dậy không thì bảo...”

Một hồi lâu, không thấy phản ứng... Thằng nhóc bực bội ” Giả vờ hả ? Định dụ tôi lại gần rồi thừa cơ.... ” Nhưng nghĩ lại BNhi rất ít khi nào đùa giỡn lắm... Nhưng có vài trường hợp ngoại lệ.

- Nè, BNhi ! Chị dậy đi, 2h rồi... Muốn bị đuổi việc à ?

Vẫn không có phản ứng, BNhi vẫn nằm bất động. MDuy có chút lo lắng, chạy đến.

Gương mặt trắng bệch, trên trán đầm mồ hôi, dường như con bé đã bệnh. Ngoài cửa sổ gió vẫn lùa vào lạnh cả người, chắc có lẽ BNhi đã bị trúng gió rồi, MDuy lo lắng đặt tay lên trán con bé, trán nóng ran. MDuy vội đóng ngay cửa sổ lại và chạy thật nhanh xuống nhà bếp gọi mẹ.

Bà mẹ đang chất chén đĩa vào tủ, Duy chạy học hơi đến trước mặt mẹ của nó, mẹ Duy nhìn nó nhíu mày:

- Con làm gì chạy như ma đuổi thế hả ?

- Mẹ... ! BNhi bệnh rồi - Duy hốt ha hốt hải

- Sao ?

30 phút sau tại phòng Nhi, khi khám bệnh cho Nhi xong, Bác sĩ vội đứng dậy nhìn mẹ của Duy và Duy.

- Bệnh tình cô bé kô có nghiêm trọng lắm... - MDuy bực bội nhú mày nhìn ông ta ” Bệnh đến độ kô mở mắt đc, kô ngồi dậy đc mà nói kô nghiêm trọng... ” Thằng nhóc nhếch môi - Hãy làm cách của tôi, làm mọi cách cho thân nhiệt cô bé hạ xuống, cố cho cô ấy ăn thật nhiều cháo và uống nhiều nước, kô lâu sao sẽ ổn. Còn nếu vẫn mãi tình trạng này, tốt nhất nên đưa cô bé nhập viện để theo dõi.. - nói rồi ông Bác sĩ cuối đầu chào Gia chủ ra về.

BNhi vẫn nằm trên giường với gương mặt trắng bệch, điều đó khiến Duy phải lo lắng thêm. Thường ngày có cô ta cãi nhau với nó, ít ra đỡ buồn...bây giờ...cô ấy nằm đó... kô thể cãi nhau với nó đc nữa, trong lòng nó lại có chút lo lắng...

Chợt điện thoại của mẹ Duy reo lên, bà vội cầm điện thoại bắt máy:

- alo ! Gì vậy? Cái gì ? - Bà to mắt, gương mặt lo lắng...

Duy khó hiểu nhìn mẹ:

- Sao vậy mẹ ?

- Dì con dưới quê gọi lên bảo ngoại con bệnh rồi, e rằng mẹ kô thể...chăm sóc Nhi đc, chiều nay đợi bố con về...Bố mẹ sẽ cùng về quê thăm bà ! Con hãy ở đây chăm sóc Nhi giúp mẹ

- Hả ? Con ?

20. Chương 20

- Đúng! Là con... - mẹ Duy nhìn Duy chằm chằm. Nói rồi bà cũng vội đi xuống lầu chuẩn bị hành lí.

- Minh ?? – Minh Duy ngơ ngác trước lời “ phán” của mẹ... Trước kia khi ở với bà nó cũng từng chăm sóc bà khi bà bệnh, nhưng lần này người nó chăm sóc kô phải bà, mà là BNhi... một con bé chuyên gây rắc rối và làm nó phát bực, nhưng lúc nào cũng khiến thằng nhóc kô thôi để mắt đến.

Vậy là cả buổi chiều thằng nhóc phải tất tẩn chạy lên rồi lại chạy xuống lầu lo cho BNhi. Đến độ kô nghĩ rằng có người có thể giúp đc nó.

Đã từ lâu Duy kô còn vào bếp kể từ khi dọn về căn biệt thự. 8h tại phòng BNhi, nó bung một chén cháo nóng hổi cùng một ly nước đến đặc trên bàn cạnh giường BNhi. Con bé vẫn ngủ li bì từ chiều, kô biết rằng đã có “ai đó” đang rất lo cho nó...

Minh Duy vội lấy chiếc khăn đắp trên trán BNhi, và khẽ đưa tay lên trán... “ Kô sao rồi...”. Đang mãi ngẫm nghĩ gì đó...Thì chợt đôi mắt BNhi khẽ nhướng và mở mắt ra...

MDuy giật mình rút tay lại, về mặt lung túng...BNhi phần nào hiểu đc chuyện gì vừa xảy ra...Nó nhìn Duy mỉm cười:

- Cậu đã ở đây từ chiều giờ sao ?- BNhi khẽ nói... nó kô còn sức lực để nói to hơn, vì từ chiều giờ có ăn gì đâu .

MDuy lung túng, trước giờ thằng nhóc luôn bác bỏ những câu nói về việc nó quan tâm BNhi, nhưng kô hiểu sao hôm nay nó lại kô muốn đôi co với cô nàng nữa...

- Nếu mình là anh Thái Anh, chắc hẳn sẽ rất đau lòng....khi thấy cậu như thế.

BNhi to mắt nhìn BNhi, thái độ của thằng nhóc Minh Duy bây giờ khác xa so với Minh Duy nó gặp thường ngày...BNhi càng nghĩ càng khó tin... “ Nếu là cậu cậu có đau lòng kô ? “. BNhi chỉ nghĩ thầm mà kô muốn hỏi...thực chất nó ngầm biết câu trả lời rồi...Nó vội nằm xoay chỗ khác...suy nghĩ...

Thằng nhóc cảm thấy BNhi kô đc vui khi nhắc đến Thái Anh, vội thay đổi sắc mặt có chút tức giận, rồi vội đi ra ngoài... kô quên nói:” Cậu ăn cháo đi... tôi vừa nấu đấy...nếu ngày mai mà kô hết bệnh, coi chừng tôi

sẽ “ném” cậu vào bệnh viện và mặc kệ cậu luôn đấy “. BNhi lại mỉm cười nhìn thẳng nhóc, cái tính trẻ con vẫn còn đó....mà!

11h ! MDuy đang trong phòng BNhi, ngồi bên cạnh BNhi nhưng người nằm úp xuống cái bàn gần đó... Chỉ là lo lắng sợ cô nàng phát sốt trở lại, nên thẳng nhóc lại phải canh chừng con bé...

Cánh cửa phòng khẽ mở, ai đó khẽ đi đến đắp chăn cho BNhi, và đắp cho Duy một cái áo khoát.

Và khẽ lay vai thẳng nhóc:

- Cậu chủ...- Lay vai nó mãi - Cậu chủ,, dậy đi về phòng ngủ, ở đây để Sunny lo ẵm rồi...!

Sunny lay vai Duy nhiều lần, thẳng nhóc mới bần thần tỉnh dậy và đi về phòng... Nhìn Duy đi ra khỏi phòng, Sunny khẽ mỉm cười nhìn theo thẳng nhóc “ Cậu chủ đã thay đổi rồi sao ? thật không tin vào mắt mình...”

2 Ngày sau, BNhi dường như đã khỏi hẳn, nhưng Gia Chủ cho phép nó nghỉ 1 tuần nên con bé khá rảnh rỗi...

8h, nó đang loay hoay dọn dẹp các tầng lầu...cùng làm với Sunny.

Chợt Sunny đứng từ cầu thang nhìn xuống – hình như có khách thì phải ? Sunny vội đi đến chỗ BNhi:

- Để chị làm cho... Em xuống nhà đi ! Bắt em làm hòa, chị ngại thật... - Sunny

- Không sao đâu, là do em tự nguyện làm mà... - BNhi mỉm cười

Rốt cuộc Sunny không muốn BNhi làm tiếp nữa, muốn BNhi xuống nhà... Sunny nghĩ chắc những vị khách đó là bạn Duy, và cũng có thể là bạn của BNhi...BNhi đành đi xuống nhà theo lời Sunny, vì không muốn cô ấy khó xử...

Đi xuống lầu, định bước xuống luôn nhưng nó khựng lại...

Bên dưới là MDuy đang ngồi ở phòng khách, đối diện là 2 cô bé...Bảo Nhi ngỡ ngàng, là Anh Thy ? Vậy còn cô gái kia ? Trong cô gái rất xinh đẹp với gương mặt hơi hơi lai Tây, ăn mặc lại rất đẹp (chắc con nhà giàu)

- sao chị lại đến đây ?Chẳng phải trước kia chị nói không thích tôi sao ? - Duy liếc nhìn cô gái, rồi liếc nhanh qua trường mắt nhìn Anh Thy như muốn nói “ Chính cậu gọi cô ta đến à ? Cậu muốn gì hả ?”

BNhi ngạc nhiên “ thích ? Chẳng lẽ...đó là...Lê Na ? Người mà Anh Thy đã từng kể cho nó nghe... - tình yêu đầu tiên của Duy”

- Duy à! Chị...chị không có ý đó... Vừa đi Úc về, chị vội chạy qua thăm em...sao em lại...

Anh Thy vội chen vào:

- Đúng đó Duy à, cậu đừng hiểu lầm...mình cũng bất ngờ lắm, buổi sáng khi mình bước ra khỏi cổng thì bất ngờ thấy chị ấy đã đứng trước mặt mình cùng cái Vali...

- Mình không hỏi cậu... - MDuy nhìn Anh Thy như muốn ăn tươi nuốt sống nó, rồi quay sang nhìn cô gái với ánh mắt lạnh lùng – Lê Na - chị muốn gì ? Chẳng phải trước kia chị xem thường tôi lắm sao ? Vì tôi là một đứa nhà nghèo lại học trung bình... Sao hả ? Giờ tôi trở thành cậu ấm rồi...đổi ý quay lại à ?

BNhi to mắt, đầu óc xáo trộn, không còn nghĩ được gì... “ L..L..Lê...ê...Na ? “

- Em muốn nói sao cũng được...Đúng! Trước kia chị đã không phải với em....

...Khi ở Úc chị đã hối hận vì đã đối xử với em như thế...Chị thật lòng xin lỗi.. - Lê Na đôi mắt rưng rưng như muốn khóc, gương mặt mang vẻ hối hận, đau đớn...nhìn MDuy.

Nhìn ánh mắt đó của Duy, có vẻ thẳng nhóc thoáng chút xiêu lòng... BNhi không còn nghĩ được gì nữa, chỉ biết theo dõi tiếp câu trả lời tiếp theo của Duy.Nhưng gương mặt thẳng nhóc vẫn lạnh lùng, đôi mắt lạnh như băng nhìn Lê Na...

- Nói tóm lại là...Chị muốn gì ? - MDuy chợt hạ giọng, BNhi cảm thấy rõ ràng MDuy đã thay đổi giọng nói với Lê Na, thằng nhóc có bao giờ nói chuyện nhỏ nhẹ với nó bao giờ đâu ? Chỉ trừ lúc nó bệnh cách đây vài ngày

- Chiều nay, nhà chị có tổ chức một buổi tiệc nhỏ...Chị rất mong em và Thy sẽ đến dự, đây là tiệc mừng chị trở về nước...cũng là sinh nhật chị...

- Chỉ vậy thôi à ? - MDuy nhìn Lê Na, bề ngoài có lẽ lạnh lùng nhưng bên trong lại có chút động lòng với cô nàng

BNhi vẫn ngồi ở bậc thang nhìn họ nói chuyện, chợt một bàn tay vừa đập lên vai nó:

- Em ngồi đây làm gì thế ? - Tiếng của Sunny làm nó giật mình quay sang với ánh mắt hoảng loạn. Nó nhìn Sunny bối rối:

- Em..Em...

Minh Duy, Anh Thy và Lê Na nghe tiếng Sunny vội quay sang hướng trên lầu. BNhi bối rối bỏ chạy lên lầu : " Em không khỏe...em ...em lên phòng..."

MDuy vừa nghe tiếng của BNhi, trong lòng lại có một cảm giác xuyên xao khó tả...hơi nhoi nhói...Biết rõ BNhi đã biết gì rồi, lại chẳng biết nói thế nào...Đơn giản chỉ vì cô ta vẫn còn thích nó, nên có thái độ như thế thì cũng không có gì lạ.

BNhi ngủ một giấc dài đến 2h, tâm trạng mệt mỏi uể oải, cơ bản là hình như đã quên mất chuyện gì vừa xảy ra... Đầu óc của nó cứ cảm thấy choáng váng và hơi ong ong.

Con bé ngồi dậy đưa hai tay lên cao bàn tay nắm chặt vờn vai, bây giờ nó chỉ muốn ra ngoài dạo để hóng gió, trong nhà thật là ngột ngạt... Nó vội ngồi dậy chuẩn bị.

10 phút sau, nó vội ra khỏi phòng với gương mặt tươi như hoa, vừa lúc đó Duy cũng vừa từ dưới đi lên, trong phút chốc 2 ánh mắt nhìn nhau... MDuy vẫn cảm thấy cảm giác đó vẫn luôn hiện diện trong nó, mỗi khi thấy BNhi...Cái cảm giác kỳ lạ khó tả, có chút bối rối lúng túng...Nhưng sự việc vừa xảy ra lúc sáng, khiến thằng nhóc không dám nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn đó lâu hơn được nữa..." Phải làm sao đây ?" Một cảm giác ray rứt khó chịu, như đã làm một việc gì đó rất có lỗi...Nhưng suy cho cùng thằng nhóc chẳng có lỗi gì cả, chỉ là Lê Na mời nó đến nhà Lê Na dự tiệc thì nó phải đồng ý thôi...BNhi cảm thấy MDuy có gì đó khó xử khi nhìn vào đôi mắt Duy, nhưng vẫn ánh mắt thờ ngầy không biết gì...Con bé nhìn MDuy mỉm cười:

- Mình ra ngoài một chút, ở trong nhà nóng quá...- MDuy chưa kịp trả lời thì BNhi đã đi xuống lầu mất tiêu...Trong đầu thằng nhóc lại tuông ra hàng đống câu hỏi về cô nàng khó hiểu này, hồi sáng nhìn cứ như mất hồn thì bây giờ ra vẻ cứ như là không có chuyện gì xảy ra...Cô ta quả thật không để trong lòng chuyện Lê Na mời nó dự tiệc sao ?

Bước chân từ từ sải bước trên con đường dài, trời hôm nay không nắng... Hình như sắp mưa thì phải ? Nhưng dù gì thì cũng rất mát, những làn gió lạnh thay phiên nhau ùa đến khiến những chiếc lá dưới chân nó cứ nhảy múa tung tăng... BNhi giờ mới thực nhớ đến...

- Mấy giờ rồi nhỉ ? - Nó vội lấy điện thoại ra xem giờ - 2h30 rồi sao ?Hình như mình đã quên mất điều gì đó xảy ra lúc sáng thì phải? -BNhi không sao nhớ ra được lúc sáng đã xảy ra những chuyện gì...

Vừa lúc này MDuy cũng chuẩn bị đến nhà Lê Na dự tiệc, tài xế riêng đã đợi sẵn ngoài cổng...chỉ việc đợi thằng nhóc lên xe thôi.

10 Phút sau chiếc xe ô tô màu đen tuyền lướt nhanh ra khỏi cổng và thẳng tiến đến nhà Lê Na.

Gần 3h, BNhi định quay về nhà...Dù gì nó cũng ra ngoài hơn nửa tiếng rồi... Bây giờ khoảng cách từ đây về nhà khá xa, coi bộ trời càng ngày càng tối mịt... Những cơn gió bắt đầu thổi mạnh hơn, khí trời càng lạnh hơn... Những hạt bụi pha lẫn những chiếc lá cứ vút bay trên bầu trời, lao nhanh như những mũi tên... Có một cơn mưa rất lớn đang ập lên đầu nó...

Từng hạt nước lạnh giá nặng trĩu trút lên làn tóc đen mượt, rồi đến hàng mi cong cong của nó... Rồi đến đôi vai nhỏ bé...Mưa cứ lạnh lùng trút xuống, khí trời thật ẩm đậm hơn bao giờ hết...BNhi tự nhủ...Nó sẽ không yếu đuối nữa, nó sẽ chạy về nhà, thay vì sẽ đi bộ dưới mưa như một con ngốc cách đây hơn 1 năm... Nhưng nó không thể nào chạy nhanh hơn nữa, cơn mưa và làn gió như đẩy nó lại.. không cho nó tiếp tục chạy, cuối cùng nó phải đi, bước từng bước....Nó có cảm giác mệt mỏi, như muốn ngất đi, nhưng ý chí sinh tồn không cho phép nó ngất xỉu ngay bây giờ, ít ra cũng phải... về đến nhà. Trong suy nghĩ của nó...lại hiện lên hình ảnh của Thái Anh, mỗi khi mưa...Thái Anh lại xuất hiện, như những lúc nó gặp khó khăn, những lúc nó dường như buông xuôi thì Thái Anh xuất hiện và cho nó hy vọng...

Đôi môi bé nhỏ tím tái, lạnh ngắt... Không ngừng gọi tên..” Thái Anh...”. Nó không còn cảm nhận được những gì diễn ra xung quanh nữa, chỉ biết đi và đi về nhà...

Nhưng chợt nó cảm thấy đôi vai nó ấm hơn, không còn cảm thấy những hạt mưa lạnh giá...nặng trĩu đang rơi xuống lưng nữa...Trong cơn mơ màng, nó nhìn thấy một bóng hình...Nước mưa đã làm nhòa mắt nó, chỉ biết, bóng hình đó rất quen thuộc...:Nhưng trong đầu chỉ nghĩ đến người đó là.. ” T...T..hái...Thái...A..nh” Rồi ngất lịm đi trong vòng tay của...Minh Duy!

21. Chương 21

Trong cơn mơ, nó thoáng thoáng nghe tiếng MDuy gọi tên nó, đầu óc quay cuồng xáo trộn...Chẳng nghĩ được gì, cứ như muốn nổ tung...

Đoạn trước khi trời mưa.

MDuy đang ngồi trên xe, lòng dăm chiêu suy nghĩ, đôi mắt lạnh lùng không chút biểu cảm:” Rốt cuộc cô ta về đây tìm mình có mục đích gì ? Chẳng lẽ...có ấy thật sự đã nghĩ lại ? ”. Mặc dù còn nghi ngờ Lê Na nhưng trong lòng vẫn mang chút tình cảm với mối tình đầu đó.

Duy sức nhớ đã để quên món quà định tặng Lê Na, vội gọi tài xế cho xe quay trở lại, mặc dù đoạn đường đi đã khá xa.

- Cậu chủ, trời sắp mưa rồi... - Ông tài xế lo lắng nhìn thẳng nhóc

Nhưng dù thế nào, cũng không thể đi tay không. MDuy mặc kệ ông tài xế nói gì. Khi ghé nhà lấy quà, thì cơn mưa chợt ập đến...Mưa trắng xóa cả cửa kính, lại một lần nữa...xa xa MDuy lại thấy bóng hình nhỏ nhắn, yếu đuối cố đi trong làn mưa buốt giá.

Thằng nhóc không quan tâm ai đang đi ngoài kia, mưa to như thế mà lại có người đi thản nhiên như vậy...Không điên thì cũng thần kinh, hoặc đơn giản là một kẻ ngốc. Ít ra cũng phải tìm chỗ trú mưa chứ ?

Mặc kệ thân hình bé nhỏ đang đi ngoài kia, mặc kệ cô ta là ai...MDuy vẫn không quan tâm và tiếp tục nhìn về phía trước.

Chợt nhớ lại, trước kia BNhi cũng đã như thế, nhưng cô ta có bị dầm mưa thì liên quan gì tới Duy chứ ? Bởi vì cô ta ngốc thì cô ta chịu, nó không liên quan gì cả...Nhưng nhớ cô ấy bệnh rồi sao ? Cô ta vừa khỏi bệnh cơ mà ? Chưa bao giờ MDuy cảm thấy lo lắng đến thế cả ? Chẳng lẽ thằng nhóc đã...“rung động” rồi sao ?

Vội thay đổi sắc mặt

- Bác tài xế ngừng xe lại ! - MDuy nói với vẻ thúc giục.

Không biết MDuy đòi ngừng xe vì lý do gì trong lúc trời mưa thế này, nhưng ông tài xế phải làm theo...

Xe chưa ngừng hẳn, MDuy đã mở cửa ra...Bác Tài xế hoảng hồn:” Cậu chủ...” Thì MDuy đã phóng ra ngoài, trong phút chốc cả người Duy ướt sũng, cố chạy đến chỗ cô gái đó, nói khác hơn là Bảo Nhi.

Bác tài xế bấy giờ mới bất ngờ trước hành động của Duy...

Bảo Nhi dường như không để ý đến mọi thứ xung quanh, thằng nhóc chạy đến dùng cả thân người che mưa giúp BNhi:” Đồ ngốc, mưa như thế mà đi đc à ? Sao không tìm chỗ nào để trú mưa vậy hả ?” .MDuy nhíu mày nhìn BNhi quát, tiếng của Duy dường như đã bị tiếng mưa át một phần nào đó.. Vợ đỡ BNhi vào xe thì chợt cô nàng ngã vào lòng Duy bất tỉnh nhân sự...MDuy bất ngờ ôm lấy con bé, và cố gọi tên nó...Nhưng chỉ thoáng nghe một câu nói của BNhi, dù rất nhỏ :” Thái..Anh.. ”

Không quan tâm đến câu nói thốt ra từ miệng BNhi, thằng nhóc cô bế BNhi vào trong xe và cho xe trở về nhà.

Trong mơ, BNhi thấy Thái Anh trở về với nó...Và cùng nó đi dạo công viên...

BNhi giật mình tỉnh dậy, trán ướt đầm mồ hôi...Sắc mặt không chút máu do đêm mưa...To mắt nhìn phía trước, MDuy đang ngồi đó, với bộ đồ ướt sũng. Nhìn thấy BNhi tỉnh, trong ánh mắt lóe lên chút quan tâm nhưng cổ ra vẻ như không có gì...

- Chị tỉnh rồi sao ? - Bình thản đi đến chỗ BNhi, nhẹ nhàng đưa tay lên trán BNhi một lúc, rồi rút tay lại - Rất may là không bị sốt...

BNhi vẫn nhìn nó với vẻ mặt thất thần, cô ta đang nghĩ cái quái gì thế nhỉ ? MDuy trợn mắt định quát BNhi...

Chợt nét biểu cảm trên mặt BNhi ” xuất hiện” nó to mắt nhìn Duy :” Mấy giờ rồi ? ”

-4h - Duy nói ngắn gọn

- Sao cậu không đi dự tiệc ? - BNhi hoảng hốt nhìn Duy - Có phải do mình...nên cậu không đi?- BNhi tự trách mình, lúc nào cũng gây rắc rối cho MDuy, trước kia thì làm Thái Anh lo phát điên lên thì giờ là MDuy. Nếu là Thái Anh, thì hẳn chỉ xít xoa mắt...” yêu”. Còn MDuy với cái tính trẻ con và hơi khó gần thì coi bộ nó sắp bị Duy mắ.

MDuy nhìn BNhi với ánh mắt nhìn xa xăm :” Đó không phải do cậu đâu, chỉ tại mình không muốn đi...” Nói rồi đứng dậy bỏ đi, trên tay còn cầm hộp quà định tặng Lê Na, đi gần đến cửa... chợt quay lại quăng hộp quà xuống chân BNhi rồi bỏ ra ngoài.

BNhi phần nào đã nhớ lại những chuyện xảy ra hôm sáng, chẳng hiểu sao dạo này nó cứ hay bị quên thế nhỉ ? Nó vội lấy tay xoa xoa ấn ấn phần giữa 2 chân mày.

Quên mất hộp quà dưới chân, nó vội cúi người xuống lấy hộp quà...và ngẫm ngẫm :” Là quà Duy tặng cho Lê Na ? Sao cậu ấy để đây làm gì ?

BNhi có chút tò mò về món quà, nhưng nó không thể mở ra...đó là của Lê Na mà... ? Nhưng càng nghĩ thì càng tò mò, trong hình dạng của hộp quà thì có thể là một chiếc váy chăng? Vì trong nó hơi dẹt... BNhi hơi hé nắp hộp ra, nhưng vẫn không hình dung dc là cái gì...Nó vội mở ra. thật kinh ngạc, đó là một bức tranh vẽ, với những nét vẽ ngoe ngoét chẳng ra hình thù gì...Theo nó dc biết có thể là một loại tranh nghệ thuật...Món quà này là sao ? BNhi khó hiểu tại sao Duy lại tặng một bức tranh vẽ nghệ thuật cho Lê Na nhỉ ?

Hôm nay là một ngày đẹp trời, nắng không gắt...nói tóm lại là nắng nhẹ, đôi khi thoáng thoáng vài cơn gió nhẹ phớt qua những tán lá xanh xanh tạo ra thứ âm thanh hòa trộn như những bản nhạc hòa tấu.

Bảo Nhi và MDuy đang đợi bố mẹ Duy về sau chuyến về quê, vừa đặt chân xuống xe, mẹ của Duy đã ôm chầm lấy BNhi và mỉm cười:

- Lâu quá không gặp cháu! Cháu khỏe rồi chứ ?

Bố của Duy chỉ đứng đằng xa lắc đầu thầm mỉm cười nhìn 2 người.

MDuy trừng mắt nhìn mẹ bực bội, cảm thấy mẹ thật ” thiên di”, liền đi đến:

- Mẹ! Con trai mẹ mẹ không hỏi mà đã ôm chầm lấy chị ấy rồi...

Bấy giờ mẹ Duy mới buông tay ra không ôm Nhi nữa, đi đến nhìn Duy với ánh mắt ” Bí hiểm” và nắm tai thằng nhóc kéo lên, tất nhiên, thằng nhóc la oai oái...

- Nè! Con trai lớn rồi, còn làm nũng à ? - Quả thật Duy và mẹ rất giống nhau ở cái tính đôi khi thì rất là trẻ con.

Buổi tối sau khi ăn cơm tối xong, ai nấy đều về phòng đó...

Ngày mai lại là ngày đầu tiên BNhi trở lại dạy học cho MDuy...điều này chẳng có gì để bàn... J

Trong khi MDuy đang chuẩn bị đồ để đi tắm thì chuông điện thoại của thằng nhóc cứ reng miết, định bỏ luôn không nghe nhưng thằng nhóc lại bực dọc cầm điện thoại lên, để xem cái tên nào 8, 9h tối rồi mà con điên quấy rầy... định âm mưu chửi cho cái tên đó một trận.

Thì bên kia đầu dây là tiếng nói dịu dàng trong trẻo của một đứa con gái:

- Duy hả ?

MDuy có chút bối rối rồi mới chợt nhớ ra đó là Lê Na, cái giọng nói giống giống người nước ngoài nói tiếng Việt, đơn giản mà nói là Lê Na từ nhỏ đã đi học tiếng Anh và cô ta rất thông thạo thứ ngoại ngữ này - một thứ môn học mà các cô cậu học sinh bây giờ ngán ngấm nhất.

- Lê Na ?

- Sao hôm ấy...cậu...không đến ? - Giọng nói của Lê Na có phần trầm lắng hơn, dù biết rõ lý do vì sao MDuy không đến, nhưng cũng muốn nói chuyện với Duy, mong rằng lý do nào đó không như nó nghĩ..

Minh Duy nghe xong im lặng một hồi lâu, điều này khiến Lê Na càng cảm thấy điều nó nghĩ hoàn toàn là sự thật...

- À, là do hôm ấy trời mưa và gió rất lớn, nên mình không thể đi được...-

Dù Duy đã nói ra lý do nhưng đó chỉ là nói ra cho có vậy thôi chứ thật ra MDuy không muốn đến...vậy thôi

- Vậy sao ? Ừ, không sao đâu...- Lê Na nói rồi cúp máy.

MDuy thần thờ một lúc rồi bỏ điện thoại xuống và vào phòng tắm, biết rằng mình diện lý do không hợp lý lắm, vì nhà nó có xe ô tô mà ? Nhưng chắc nghĩ Lê Na đã biết rồi thì không muốn nói gì thêm nữa...

Sáng hôm sau, MDuy đã thức dậy rất sớm để xuống nhà ăn sáng, rồi lại vào phòng đến tận 7h mà không thấy động tĩnh gì - một biểu hiện lạ mà từ trước tới nay chưa xảy ra (sắp có bão rồi J)

7h là giờ học của Duy...BNhi mở nhẹ cửa phòng của Duy, và vội bước vào phòng với chồng sách tập trên tay.

Trước mắt Nhi là một thằng nhóc MDuy ăn mặc với phong cách khá bụi, cho dù thằng nhóc mặc bất kỳ phong cách nào thì trong mắt của dễ thương ghê lắm chứ...

Duy đang nằm trên giường với đôi mắt nhắm tịt, trên tai còn đeo headphone nghe nhạc...

Thầm nghĩ thằng nhóc lại ngủ quên mà quên tắt máy nghe nhạc, vội nhẹ nhàng đi đến... và khe khẽ mỉm cười nhìn bộ dạng Duy lúc đang ngủ, trong mắt ngoan như một con mèo vậy. Gương mặt Duy so với cách đây 2 năm vẫn không có gì thay đổi nhiều, nhưng cái tính của thằng nhóc thì ngày một dễ thương hơn rồi thì phải, bớt " máu lạnh" một chút

Bảo Nhi đưa tay lên kéo headphone một bên tai ra, nhẹ nhàng cúi người ghé sát vào tai Duy:

- Nè ! Ngủ rồi à ?

Cứ nghĩ hắn đã ngủ say như chết thì vừa dứt lời mắt thằng nhóc liền mở ra nhanh như có phản xạ.

BNhi giật mình lùi lại, bấy giờ Duy mới chịu tháo nốt headphone bên kia ra và nhú mắt nhìn BNhi:

- Gì vậy ?

- Đến giờ học rồi, định trốn à ? Mà cậu có biết đeo headphone khi ngủ vậy có hại cho tai không hả ?

- Ai bảo tôi ngủ bao giờ ? - MDuy cãi lại, dù hắn có ngủ...chút chút.

Màn cãi lộn đến đó là cùng, MDuy cũng phải ngồi vào bàn học...

7h30, rồi 8h...Sau khi làm xong đóng bài tập mà BNhi giao làm, vội thư giãn các khớp ngón tay đã mỏi nhừ...Nhìn sang bên kia thì BNhi đã gục mặt xuống bàn ngủ tự khi nào, biết chắc con bé không ngủ dậy nổi...liền gọi đưa tay lấy vai con bé:

- Nè! Đi rửa mặt đi, muốn bị trừ lương không vậy ?

BNhi lúc đó mới bần thần ngồi dậy, nhìn Duy với gương mặt ngái ngủ...vội đứng dậy định ra cái lavabo phía sau tầng lầu...

MDuy nhếch môi nhìn BNhi đang lê từng bước ra khỏi phòng... :” Cái kiểu gì thế nhỉ ? “

Bỗng chốc BNhi khựng lại không đi tiếp:

- Gì nữa đó ? – MDuy nhú mày

Chợt con bé như mất thăng bằng, loạng choạng và từ từ ngã xuống, trong phút chốc BNhi cảm thấy đầu đau đến nỗi như muốn nổ tung, MDuy hoảng hốt chạy đến đỡ lấy con bé...cái cảm giác lo lắng càng ngày càng gia tăng,Khi BNhi đã nằm gọn trong vòng tay MDuy thì con bé đã bất tỉnh không biết gì, MDuy hoảng hốt gọi tên Sunny.

20 phút sau tại bệnh viện, sau khi khám và xét nghiệm cho BNhi.

Ông Bác sĩ thở dài nhìn mẹ của Duy và Duy đang ngồi đối diện với ông ta.

Điều này làm mẹ Duy cảm thấy lo lắng hơn nữa, không muốn tâm trạng luôn trong trạng thái lo lắng thế này, bà vội thúc Bác sĩ nói:

- Trong đầu cô bé có một khối u

- Sao ? – Hai mẹ con đồng thanh

- Vậy...thì phẫu thuật lấy cái khối u đó ra đi chứ Bác sĩ ? Tiền bạc không thành vấn đề... - Mẹ của Duy

- Ý tôi không nói về tiền bạc, chúng tôi đã kiểm tra kỹ cho cô bé...Theo tôi đoán, nếu phẫu thuật sẽ có 2 trường hợp xảy ra, nhưng bà yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng lớn gì đâu...

- Vậy 2 trường hợp đó...là... - Mẹ Duy

- Trường hợp thứ nhất, ca phẫu thuật thành công...thì cô bé sẽ khỏe mạnh trở lại và không bị triệu chứng khối u này hành hạ nữa. Nhưng nếu không thuận lợi... - Ông bác sĩ lại thở dài – Cô bé sẽ bị mất đi một phần ký ức nhỏ nhỏ...

22. Chương 22

- Chỉ là một phần nhỏ phải không ? Ngoài ra không ảnh hưởng gì đến sức khỏe cô bé chứ ? - Mẹ của Duy

- Đúng

- Vậy tiến hành phẫu thuật ngay đi ! - Mẹ Duy lo lắng nhìn ông Bác sĩ - Mọi chi phí tôi sẽ lo

- Nhưng ở bệnh viện chúng tôi không đủ điều kiện và bác sĩ giỏi, nếu không có gì thay đổi ngay ngày mai cô bé sẽ được chuyển lên một bệnh viện lớn ở TP HCM. - Nói rồi ông Bác sĩ đứng dậy, bỏ hai tay vào 2 túi áo blu trắng - Mời bà theo tôi làm thủ tục chuyển viện - Rồi ông Bác sĩ bước ra khỏi cửa, bà vội đi theo bác sĩ để làm thủ tục.

Nhã Lâm, Anh Thy, Lê Na...và Duy đã có mặt đông đủ tại phòng của BNhi.

BNhi vẫn nằm trên giường, với chiếc chăn trắng muốt đắp ngang người, đôi mắt vẫn nhắm tịt... Họ, chẳng biết phải làm gì, nói gì...ngoài việc nhìn BNhi nằm đó, có thể cảm nhận được phần nào sức chịu đựng của con bé.

Rồi tất cả lại lần lượt ra ngoài hết, Lê Na chỉ biết lưỡng lự nhìn Duy, trong đôi mắt Duy bây giờ chỉ còn lại một sự lạnh lùng đến lạnh người. Khiến những câu nói định thốt ra từ miệng chợt vụt tắt hoàn toàn.

Chợt đôi mi của Nhi khẽ động đập nhướng dần, dạo xung quanh:

- Duy - Nó thốt ra câu nói yếu ớt như một chú mèo con sơ sinh

- Tỉnh rồi sao ? - MDuy nhìn Nhi với ánh mắt lo lắng

BNhi chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ và cái gật đầu

Lê Na vội chạy ra ngoài, trước kia nó đã không trân trọng tình cảm của Duy dành cho nó, nên bây giờ cảm thấy rất hối hận. Anh Thy vẫn đứng đó nhìn BNhi như muốn nói gì đó:

-Chị Nhi...Em...

BNhi nhìn nó, có chút bất ngờ... không nghĩ Anh Thy sẽ còn nói chuyện với nó, và cố nhướng mắt nghe tiếp câu nói của Anh Thy, nhưng dường như nó không đủ can đảm nói hai từ xin lỗi đó với BNhi, nó chợt quay mặt sang chỗ khác:

-Em đi mua nước cho chị...- Nói rồi nó vội đi nhanh ra ngoài, mua nước chỉ là lí do để nó kéo dài thêm thời gian để lấy can đảm nói xin lỗi với BNhi.

Giờ đây, chỉ còn MDuy và Nhi trong căn phòng trống trải...

-Cậu sao vậy ? Có gì không vui sao ? - BNhi nhìn thẳng nhóc với ánh mắt thơ ngây

MDuy nhìn lại BNhi với ánh mắt ngạc nhiên, không nghĩ BNhi lại có thể xem như không có chuyện gì xảy ra khi biết mình mang một khối u trong não...

-Cậu không sợ sao ? - MDuy

-Sợ ? Sợ gì cơ ? - BNhi trả lời. Câu trả lời đó khiến Duy có chút bức mình, cô ta đang giả vờ như không biết gì.

-Không sợ khi phẫu thuật rồi sẽ quên mất ai đó sao ?

BNhi lại mỉm cười nhìn BNhi:

-Không đâu, mình sẽ không quên đâu...! Cả cậu nữa...mình sẽ không bao giờ quên cậu đâu...

-Này, cậu đừng nghĩ rằng mình sợ cậu quên mình nha... -MDuy cúi gắt nhìn BNhi, rõ ràng BNhi đã nói trúng điểm yếu của MDuy - Thôi mình ra ngoài một tí - Nói rồi thẳng nhóc đi thật nhanh ra khỏi phòng, ra đến cửa xem nữa đã đụng trúng Anh Thy, thẳng nhóc làm con bé giật mình to mắt nhìn lại. Xong, lại bỏ đi nhanh ra ngoài. Vốn không muốn ở lại bên BNhi, cứ mặt đối mặt rồi đâm ra nói lung tung, nên ra ngoài cho rồi.

Anh Thy đi đến chỗ BNhi, nhìn nó một lúc rồi lơ đãng đi nơi khác, trên tay đang cầm chai nước suối, và cầm chai nước đưa BNhi:

-Chị BNhi, cho em xin lỗi...vì...những việc em đã làm cho chị...khiến chị phải buồn, em thật sự xin lỗi chị !

Lại bất ngờ trước câu nói của Anh Thy, trong lòng chợt có một niềm vui không thể tả, không nói gì thêm, nó quàng hai tay lên vai Anh Thy và ôm nó:

-Không sao, chị không trách em đâu... - Nghe câu nói đó của BNhi, Anh Thy càng cảm thấy thật hổ thẹn.

Chỉ còn chưa đầy 10 giờ đồng hồ nữa nó sẽ phải chuyển viện, chẳng biết bao giờ gặp lại những con người này, những người bạn...và người nó thích. Nó xin bác sĩ cho nó 2 giờ để về nhà Duy thu xếp đồ đạc. Sau khi đã đến cổng của căn biệt thự, mọi người đều đứng đó... BNhi nhìn Lê Na:

-Cậu đi cùng mình lên phòng đi không ? - Nó nhìn Lê Na mỉm cười. Không biết BNhi gọi nó đi cùng làm gì, nhưng chắc cô ấy muốn nói gì đó với nó, nó cũng chỉ mỉm cười đi theo.

Trong căn phòng mở đèn sáng rực, BNhi đến chiếc tủ để đồ đạc gần đầu giường, kéo học tủ ra, hình như con bé muốn lấy gì đó. Lê Na vẫn đứng đó nhìn nó chằm chằm.

BNhi kéo ra một hộp quà rất đẹp - hộp quà hôm trước MDuy đã ném cho BNhi khi dự định đến nhà Lê Na. Lê Na tròn mắt nhìn BNhi “đó là gì vậy ? “. Vợ đi đến gần BNhi... BNhi tiếp tục mở hộp quà ra, hộp quà từ từ hé mở ra, bên trong là một bức tranh vẽ ngoặc ngoạt.

Sửng sốt to mắt nhìn BNhi:

-Sao chị lại có... - Lê Na quá xúc động khi nhìn thấy bức tranh, nó vội đưa tay bịt miệng lại.

Thái độ của Lê Na cũng để cho Nhi biết bức tranh đó rất đặc biệt với Na và Duy.

-Là của Duy, cứ như Duy không muốn nhìn thấy nó vậy, nên thằng nhóc lại quăng nó cho chị...- Nhìn Lê Na – Chị nghĩ đây là món quà mà Duy định tặng cho em vào ngày hôm đó...

Ko giấu nổi xúc động, Lê Na ngồi bên cạnh BNhi cầm bức tranh lên và ngắm nghía:

-Em không nghĩ...Duy lại giữ bức vẽ này... Khi em và Duy vẫn còn quen biết, thì có lần em cùng Duy đi vào một tiệm tranh, em rất thích bức tranh đó, nhưng bố mẹ lại không cho em mua nó... Nhưng bây giờ, em không ngờ nó lại đang trên tay em...

-Chị biết, Duy còn thích em...- BNhi cũng chỉ mỉm cười

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, BNhi trở về bệnh viện...

Sáng hôm sau, khi đang ngủ ngon lành... MDuy giật mình tỉnh dậy, và chạy nhanh xuống nhà với cái đầu rối rùi:

-MẸ! - Vừa chạy xuống nhà, thằng nhóc đã gọi to

-Chuyện gì ? – bà mẹ trong bếp đang làm điểm tâm...

Thằng nhóc chạy xuống, định hỏi về BNhi thì chợt khựng lại không muốn hỏi nữa, sợ lại bị mẹ nói trúng tim. Mẹ của Duy chỉ im lặng làm món trứng chiên, dường như chẳng mấy may quan tâm đến thằng nhóc đang đứng đó, có lẽ bà đang nhớ BNhi chăng ? Trong bà không như mọi ngày...

-BNhi đã lên TP HCM...Cùng với Nhã Lâm... - Bà nói rồi thở dài – Có lẽ hiện giờ cô bé đang bắt đầu ca phẫu thuật...

Nói đến đó, bà như nhen lại... Không biết bao giờ mới gặp lại BNhi, còn MDuy chỉ thẩn thờ...

Sau khi tiêm thuốc mê, BNhi chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng tâm trí vẫn luôn nhắc mình không được quên...ai đó

Dường như Duy đã quên mất một điều gì đó rất quan trọng, e rằng bây giờ có nhớ lại cũng vô ích...vì chẳng biết bao giờ sẽ gặp lại BNhi...nó chỉ muốn nói với Nhi rằng... nó sẽ làm sao khi không còn thấy BNhi mỗi ngày nữa ? Ai sẽ chọc giận nó đây nhỉ ? Mẹ của nó thì bây giờ cứ im thin thít, bà rất yêu quý BNhi.

Chợt mẹ của Duy xoay sang nhìn thằng nhóc:

- À! Nhã Lâm nhờ mẹ nói với con là BNhi nói con hãy cố gắng học !... - Bà chỉ nhìn nó mỉm cười nhẹ

MDuy không nói gì, lại lẳng lặng bỏ đi lên lầu...

Hai năm, hai năm dài đằng đẳng...Tưởng rằng trái tim của Hoàng Minh Duy sẽ bị đóng băng...

Sau khi Duy tốt nghiệp lớp 12, vì quá nhớ BNhi, mẹ Duy quyết định cùng thằng nhóc lên TP tìm BNhi.

Không biết BNhi thế nào rồi nhỉ ? Cô bé có khỏe hay không ? Lâu rồi không gặp, chắc BNhi khác lắm... Và hàng loạt câu hỏi cứ tuông ra trong đầu họ. Riêng Duy vẫn ngồi im trong xe, không nói gì...Còn mẹ thằng nhóc vui đến nỗi suốt đêm qua bà không ngủ được...

Chiếc xe lăn bánh đến một căn nhà lầu 2 tầng màu xanh dương, với trang trí nhìn khá đơn giản nhưng lại mang một nét đẹp riêng không ngôi nhà nào có được.

Từ trong nhà, Nhã Lâm chạy ra... Trong xe, MDuy cùng mẹ bước ra... Quá ngỡ ngàng, Nhã Lâm thốt lên:

- Duy!

Vì Nhã Lâm đã chuyển lên ở chung nhà với BNhi, và cùng BNhi học cùng trường ĐH.

Duy và mẹ ngồi ở phòng khách, từ trong nhà một phụ nữ cũng chừng 40 bước ra bưng trà ra với nụ cười ân cần. Chẳng ai khác đó là bà Thái - mẹ của Nhi.

Tuy nhà Nhi vẫn còn thiếu nợ nhà BNhi, nhưng không lâu nữa sẽ có đủ số tiền để chuộc lại căn nhà đó. Nhã Lâm có chút ngạc nhiên không ngờ Duy lại lên đây, đúng là không tin được và một điều nữa là trong Duy đẹp hơn trước rất nhiều và có phần chừng chạc hơn trước...Nhưng cái vẻ trẻ con thì vẫn còn chút chút.

Nói chuyện với bà Thái một lúc, mẹ của Duy chợt nhớ đến cô bé BNhi:

- À, cho tôi hỏi...con bé BNhi đâu rồi ? - Bà vừa nói vừa nhìn xung quanh tìm.

- Nhi nó ra ngoài mua đồ rồi, cái siêu thị mini đối diện ấy... - Bà mỉm cười nhìn mẹ của Duy.

Đã lâu không thấy BNhi, khi nghe BNhi chỉ cách Duy 1 con lộ, Duy chợt nhìn sang bên cái siêu thị Mini đó, cách đây không xa lắm...

Mẹ của Duy hiểu được con trai, bà vội mỉm cười " bí hiểm":

- Con sang bên đó gọi BNhi về giúp bác gái đi!

Thằng nhóc to mắt nhìn mẹ:

- Sao cơ ?

- Không phải con muốn gặp con bé lắm sao ?

Tuy có chút bối rối, nhưng đã lâu không thấy BNhi, nó rất muốn biết BNhi bây giờ như thế nào... Từ khi bước vào nhà đến giờ không nghe bác gái nhắc đến ca phẫu thuật của Nhi cách đây 2 năm, chắc hẳn đã thành công...

Giờ đây, thằng nhóc là một học sinh giỏi, có lẽ là do BNhi đã động viên nó...Hay đó chính là sức mạnh của một thứ được gọi là...tình yêu?

Không, thằng nhóc luôn cố cân nhắc rằng mình không hề có chút tình cảm gì với con bé, nhiều lắm là bạn thôi. Nhưng...

Bước đến cửa hàng, gọi là siêu thị mini cũng không sai, chỉ rộng chừng 4 hay 5 mét mà bên trong đầy những hàng hóa như trong siêu thị. Hôm nay cửa hàng khá đông khách, MDuy bước từ từ vào bên trong và dạo mắt xung quanh. Không biết rằng những cô nàng đang đứng gần đó như muốn ngêth thở trước một " mỹ nam" như thằng nhóc... Vẫn kiểu tóc mái xéo, hảnh đẹp không khác Kim Hyun Joong, không phải là không khác mà có lẽ đẹp hơn .

Chợt thấy một dáng người bé nhỏ đang đứng đó, trong khá quen thuộc. Trong lòng bỗng dưng có một niềm vui không thể tả được, liền đi nhanh đến... chỗ cô gái đó. Mọi người xung quanh vẫn không thể không dời mắt nhìn theo chàng Hot Boy kia, chắc hẳn không phải mua hàng rồi. Còn mấy chị nhân viên của siêu thị chỉ khẽ xít xoa chứ chẳng dám la lớn...

Đứng gần cô gái đó một hồi lâu, cô gái vẫn chăm chú lựa hàng... Chợt Duy đặt bàn tay lên vai, định thốt lên " BNhi " Thì cô gái xoay mặt lại...

- Cậu... ? - Cô gái nhìn nó chằm chằm, lại đứng trờng khi nhìn Duy, chưa bao giờ gặp một người đẹp như vậy.

Cô ấy, không phải BNhi, nhưng dáng người giống quá...

- Xin lỗi !- Thằng nhóc hạ giọng trả lời, trong câu trả lời chứa những tia thất vọng... Hắn ngậm ngùi bước ra khỏi siêu thị, còn mấy cô gái đứng đó chỉ biết thần thờ...

Đi trên vỉa hè trên phố, trong thằng nhóc nổi bật vô cùng... Nếu ai đó đi ngang qua cứ tưởng là tài tử Hàn Quốc hoặc ca sĩ diễn viên nào đó.

Trước mặt, một chiếc xe bán kẹo bông đang đậu cách Duy không xa, nhìn chằm chằm những cây kẹo bông đủ màu sắc, ký ức trong đầu lại tràn về... Khi ấy, BNhi và nó đã giành giật nhau một cây kẹo... Vợ đi đến chỗ người bán kẹo:

- Con mua kẹo bông à ? - Ông lão chừng 70 tuổi - là chủ chiếc xe bán kẹo và cũng là người làm ra những cây kẹo.

Thằng nhóc chỉ mỉm cười đáp lại, cầm cây kẹo bông lên ngấm một hồi, chợt từ đâu vang lên giọng nói quen thuộc, rất rất quen:

- Bán cho con 2 cây kẹo !

MDuy giật mình quay sang, không nghi ngờ gì nữa... Là BNhi, vẫn dáng người đó, vẫn con người đó và giọng nói đó...tất cả đều khiến nó không bao giờ quên được.

23. Chương 23 - End

Giật mình làm rớt cây kẹo:

- N..N..h....h...i! - Nó thốt lên

BNhi nhìn nó với ánh mắt ngây thơ, và mỉm cười lại, trên tay cầm 2 cây kẹo bông, vội cúi người nhặt giúp thằng nhóc cây kẹo lúc này, chìa thẳng tay:

- Cậu làm rớt kẹo nè ! -

MDuy vội cầm lấy cây kẹo:

- Bảo Nhi ! Thái Bảo Nhi ! - nó lại thốt lên

Con bé lại trừng mắt nhìn Duy, có chút bực mình và có chút ngạc nhiên:

- Sao cậu...biết tên mình ?

- Sao ? - MDuy thần thờ trước câu trả lời, chắc đã lâu không gặp Duy nên BNhi không nhớ thằng nhóc - Chị không nhớ tôi sao ? Tôi là Duy

Con bé nhìn Duy có chút có khó hiểu:

- Chắc cậu nhầm rồi phải không ? Hình như trong tiềm thức của mình chưa hề thấy cậu... - BNhi nói rồi bỏ đi thật nhanh về nhà.

MDuy vội đặt cây kẹo vào vị trí cũ và chạy theo con bé:

- BNhi, sao chị lại... - MDuy chạy theo một lúc thì đứng khựng lại, nhìn thái độ của BNhi chẳng lẽ ca phẫu thuật thất bại rồi sao ?

Về đến nhà, BNhi tròn mắt kinh ngạc nhìn mẹ Duy và quay sang nhìn mẹ nó:

- Mẹ...?

Nghe tiếng BNhi, mẹ của Duy mừng rỡ đứng dậy ôm chầm lấy nó khiến nó không kịp phản ứng, tuy gương mặt tỏ vẻ hơi khó hiểu nhưng vẫn cho bà ấy ôm nó đến khi nào buông ra thì thôi.

Bà Thái rất bất ngờ, không nghĩ mẹ của MDuy lại thích con bé đến vậy...

- Bà ấy là ai vậy mẹ?

Mẹ Duy to mắt kinh ngạc nhìn bà Thái, bà Thái vốn không biết chuyện gì đã xảy ra, Nhã Lâm cũng thế:

- Con nói vậy là sao ? - Mẹ Duy nhìn nó

Con bé vẫn nhìn bà với ánh mắt khó hiểu:

- Bác biết con sao? Nhưng sao con không biết ?

- Vậy là sao...? Chẳng lẽ...ca phẫu thuật...- Mẹ của Duy thất thần. Bà Thái khó hiểu nhìn con bé, không nghĩ con bé lại mất đi một phần ký ức.

Đúng lúc đó MDuy cũng vừa về đến, BNhi thấy Duy chợt trừng mắt:

- Sao cậu lại theo tôi đến đây vậy hả ?

- BNhi, chị thật sự không nhớ ra tôi sao ? Hay chị giả vờ ? - MDuy nắm lấy cổ tay con bé.

BNhi phát tay Duy ra với vẻ mặt tức giận:

- Cậu điên à, tôi quen biết cậu hồi nào ? Đừng tưởng cậu có chút đẹp trai mà giả vờ nói để quen tôi nha... - Con bé noi rồi tức giận bỏ lên lầu không nói một lời nào.

Tất cả như thất thần nhìn con bé, chẳng biết phải nói sao, cứ nghĩ ca phẫu thuật không ảnh hưởng nhiều đến:

- Sau khi phẫu thuật, cậu ấy cũng có quên một chút, nhưng chỉ là quên nơi cất đồ trước kia, hay quên mất khả năng nấu nướng (tuy nấu không được giỏi), và vài thứ linh tinh...chứ con cũng không ngờ cả Duy mà cậu ấy cũng quên...

Thấy thái độ của mẹ Duy không được tốt, bà Thái vội an ủi:

- Không sao đâu, chắc con bé nhất thời quên mất...chị cứ ở lại vài ngày cũng được, con bé sẽ nhanh chóng nhớ ra thôi...Nhà tôi cũng còn dư mấy phòng...

Đã 6h30 tối, Nhã Lâm từ từ mở cửa phòng của BNhi ra, trước mắt Nhã Lâm là BNhi đang ngồi trên chiếc giường nệm, vẫn như cách sắp đặt đồ đạc không khác khi nó ở nhà MDuy, Nhi đang nhìn hướng ra cửa sổ, bầu trời hôm nay sáng hơn hẳn, những ngôi sao sáng rực đang đua nhau sáng lấp lánh trên bầu trời.

Nhã Lâm đi từ từ đến chỗ Nhi ngồi, cứ nghĩ con bé sẽ không để ý, chợt Nhi xoay sang nhìn Nhã Lâm như muốn nói gì đó. Nhã Lâm ngồi gần BNhi và cùng nó ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời:

- Thật sự mình có quen hẳn sao ? Hẳn là ai ?

- Cậu thật sự không biết Minh Duy sao ? - Nhã Lâm nhìn nó, nhưng vẻ mặt Nhi dường như có một điều gì đó khó hiểu, không thể giải thích được.

- Ừ - Nó lắc đầu nhìn Nhã Lâm

Nhã Lâm thở dài, dùng 2 tay cầm lấy tay BNhi âu yếm:

- Trước kia, cậu đã từng rất thích MDuy, nhưng hẳn vẫn dừng dừng không để ý cậu...Nhưng bây giờ, thằng nhóc đã thay đổi, trở nên dễ thương hơn, và nhờ sự động viên của cậu, Duy đã trở thành một học sinh xuất sắc, khác xa với một thằng nhóc có học lực dở tệ và hay bị lôi đầu ra đứng cột cờ... - Nói rồi Nhã Lâm mỉm cười

- Rồi thế nào nữa ? Nhưng làm sao trước kia mình có thể thích hẳn được chứ ! -

- Cậu thật sự không nhớ sao ? - Nhã Lâm - Nếu như bây giờ cho cậu một cơ hội nữa, nhớ lại MDuy, cậu có thích thằng nhóc đó không ?

BNhi lại nhìn Nhã Lâm với ánh mắt khó hiểu, nhưng rồi lại nhếch môi cười:

- “Forever ” không thích...- Chỉ khe thốt ra nhưng Nhã Lâm cũng đủ nghe được. - Thôi, cậu ra ngoài đi, để mình ngủ một lát. Nhã Lâm chợt đứng dậy:

- Bây giờ mà ngủ sao? Còn rất sớm cơ mà ? - Mặc kệ lời nói đó của Nhã Lâm, BNhi vội nằm xuống và đắp chăn lại - Cậu ra ngoài đi.

Chẳng còn cách nào, Nhã Lâm đành đi ra ngoài...có lẽ BNhi đã phát ngán với những câu hỏi lặp đi lặp lại của nó.

Còn MDuy, lại ngồi một mình trong phòng, đắm chiêu suy nghĩ... Và cảm thấy trong lòng bức rút khó chịu, như hàng nghìn mũi dao khứa vào tim, thật trở trêu, nếu như nó hiểu BNhi sớm hơn...ít ra còn nói được 3 từ ” Mình thích cậu”.

chỉ khoảng 20 phút, BNhi đã ngủ say không biết gì...Nhã Lâm lại mở cửa ra, định gọi BNhi dậy ăn cơm, nhưng thấy con bé ngủ say quá...

Vội đi đến gần BNhi, gương mặt BNhi khi ngủ trong như thiên thần, nhưng có cái gì đó...trên đôi má...hình như có nước? Chẳng lẽ..BNhi khóc sao? Nó khẽ đưa tay lên phớt lên chỗ ướt, và nếm thử..."mặn chát", là nước mắt?

Nhã Lâm vội chạy ra ngoài, mở cửa phòng MDuy, vội về gấp gấp, MDuy không có trong phòng.

Vội chạy khắp nơi, đến nỗi thở không ra hơi... Cuối cùng, nó thấy Duy đứng trên tầng thượng nhìn xuống...

Đi đến chỗ MDuy đứng, Nhã Lâm cố hít sâu để có hơi nói hết về BNhi:

- Duy! - Nhã Lâm đi đến

Thằng nhóc vội quay sang, chờ câu nói tiếp theo của Lâm:

- Thật sự, có lẽ...BNhi không hề quên cậu, chắc cô ấy chỉ giả vờ thôi...

MDuy to mắt: "Sao?" Chưa nói gì thêm, MDuy vội chạy xuống nhà tìm BNhi, Nhã Lâm quên nói rằng con bé đang ngủ...

Chạy xuống bếp, ở đó mẹ của nó và bà Thái đang làm bữa tối, còn ông Thái thì ngồi đọc báo:

- Này ông cứ ngồi đó mà đọc báo đi à? - Bà Thái nhìn chồng

- Gì chứ? Tôi đâu biết nấu nướng gì đâu, sao bà lại quát như thế chứ?

- Ông... - Chợt thấy MDuy chạy xuống - Con làm gì chạy nhanh xuống đây vậy? Có gì sao?

Vừa lúc đó Nhã Lâm cũng vừa chạy xuống:

- BNhi đâu rồi bác? - MDuy

Bà Thái sực nhớ: "A! Con bé vừa ra ngoài mua đồ, vì siêu thị gần nhà đóng cửa nên nó phải đi đến siêu thị lớn..."

- Vậy siêu thị đó ở đâu ạ? - MDuy, tuy mẹ của nó và bà Thái hơi khó hiểu trước thái độ của MDuy nhưng bà cũng trả lời:

- Cách đây không xa lắm, nếu đi bộ cũng chỉ mất 10 phút, nhưng con bé đi bằng xe đạp, nên về nhanh thôi...

Ko đợi bà Thái nói gì thêm, Duy tức tốc chạy ra ngoài cổng, Nhã Lâm chạy theo, chỉ muốn nói Duy đừng gấp gấp như thế, đợi BNhi về rồi nói cũng được mà. Thấy xe vẫn còn đó:

- Ôi trời, xe bị bể bánh rồi...chẳng lẽ BNhi đi bộ sao? - Vừa lúc đó cái tiếng sầm sét nghe rợn người vang lên, trong phút chốc nữa trời sẽ có một cơn mưa to...

Chợt bà Thái từ nhà chạy ra, trên tay cầm cây dù: "Cháu đi tìm BNhi à? Vậy sẵn giúp bác đưa con bé cây dù, dự báo thời tiết nói hôm nay trời sẽ mưa rất to, bác quên nói con bé..."

Duy cầm lấy cây dù và chạy như bay tìm BNhi trước sự ngỡ ngàng của Lâm và bà Thái.

Cuối cùng cũng thấy BNhi, vừa lúc đó cơn mưa đã ập đến... Chỉ còn cách BNhi 10 mét. Duy bật dù, và đi đến che cho BNhi, BNhi vẫn đi như người vô hồn cho đến khi

cho đến khi cảm thấy không còn lạnh bởi những hạt mưa vô tình rơi xuống vai nữa. Nó ngược lên nhìn Duy:

- Sao cậu lại ở đây?

- À, bác gái nhờ mình đưa dù cho cậu... - Định nói gì đó với BNhi, nhưng chắc BNhi sẽ không chịu nghe...vì BNhi từ trước đã không muốn nhớ đến nó nữa... - Không còn gì nữa, thì mình về đây! -

BNhi nhún mày nhìn thằng nhóc từ từ bước đi:

- Cậu không sợ bị ướt như chuột lột à? Không thấy lạnh sao? -

MDuy vẫn đi, không quan tâm đến lời nói đó của Nhi, nó chạy đến đây nhanh như ma đuổi để làm gì chứ ? Vậy mà bây giờ ngậm ngùi ra về không một lời. Bực mình trước thái độ của Duy, BNhi đi đến che dù giúp nó... Và đưa dù cho Duy cầm:

- Cậu điên hả ? Trước kia mình đã từng như thế, nhưng mình không ngờ cậu lại cũng như vậy.... đi bộ dưới mưa mà cứ như đang đi dưới nắng...

- Cậu thật sự không hề quên mình đúng không ? - MDuy quay sang, vẻ mặt BNhi lúng túng, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đó của Duy, không thể tin MDuy có thể nói được điều đó, cứ ngỡ MDuy đã tin. Nó vốn định lấy cớ ca phẫu thuật thất bại để quên Duy cho rồi, vì nó biết một điều gì đó... rằng Duy không hề thích nó, những cử chỉ thái độ, quan tâm của thằng nhóc chỉ khiến nó cảm thấy khó chịu hơn thôi, không phải nó bực bội vì cảm thấy phiền phức, mà khi Duy quan tâm đến nó, nó cảm thấy rất vui, nhưng khi nghĩ đến Duy không bao giờ thích nó, thì tim nó lại cảm thấy đau nhói biết chừng nào...

BNhi không nói gì, chỉ quay mặt nơi khác:

- Rõ ràng cậu đã giả vờ quên mình có đúng không ? Cậu làm thế để làm gì vậy hả ? Cậu có biết rằng khi biết cậu đã quên mất mình, mình đã cảm thấy khó chịu đến nghẹt thở...

- Cậu nói vậy để làm gì chứ ? Chẳng phải cậu nói “forever” không thích... - Chưa kịp nói thì Duy chen vào

- Cái cậu nói đó ! Cậu vẫn nhớ à ?

BNhi to mắt nhìn thái độ của thằng nhóc hiện giờ, có vẻ đặc biệt. Bực bội, nó bỏ đi mà không cần dù (giận lấy).

BNhi vội chạy đi thì chợt Duy nắm tay nó lại, để giữ được con bé, nó quăng cả dù xuống đất, hai tay đặt lên đôi vai bé nhỏ và nhìn thẳng vào đôi mắt có chút lúng túng của con bé:

- Sao cậu lại bỏ chạy...? - Nhìn BNhi với ánh mắt đau khổ, mặc BNhi đang giãy giụa để thoát khỏi thằng nhóc.

Chợt Duy ôm chầm lấy BNhi, ôm rất chặt, bàn tay khẽ vuốt mái tóc mượt mà. Cứ như muốn BNhi không rời khỏi mình, không muốn BNhi quên mất nó... BNhi mở to mắt, quá bất ngờ, không nhận thức được gì...

- Cậu...- cổ họng Nhi như nghẹn lại, có phải là do hạnh phúc ? MDuy vẫn im lặng ôm lấy BNhi, dưới cơn mưa lạnh buốt nhưng lại cảm thấy không hề lạnh... mà rất ấm áp...

- Bởi vì, mình không muốn cậu rời xa mình... bây giờ mình nói lại câu nói đó... mình sẽ mãi mãi thích cậu...

Chợt buông con bé ra, và trao lên môi nó một nụ hôn nhẹ... Con bé như thần tiên, không còn biết được gì, chỉ cảm nhận được trong lòng nó có một niềm hạnh phúc không tả...

Vậy còn Thái Anh ? Nếu có một kết thúc khác dành cho Thái Anh...

Bây giờ ở Hoa Kỳ là 7 giờ 30 sáng... Thái Anh là cháu trai của Chủ tịch tập đoàn khách sạn lớn và đang là sinh viên của một trường luật.

Đã lâu không gặp BNhi, đang ngồi trong xe thần tiên nhớ đến BNhi, không biết bây giờ Nhi sao rồi ? Cô ấy thế nào?

Chợt râm... Có cái gì đó đụng trúng xe hần... Thái Anh bình tĩnh nhìn ra phía sau, một con bé chừng 18t, gương mặt giận giữ, với đôi mắt tròn xoe nhìn Thái Anh không chớp mắt” Con bé đó làm cái trò gì vậy nhỉ ?”

Con bé đi lên đứng ngay cửa kính người lái, Thái Anh hạ kính xuống:

- Gì vậy nhóc ?

- Muốn chết hả ? Đèn xanh đã bật lên từ lâu rồi mà anh còn đậu xe cản đường như thế à ? - Con bé trong cũng dữ thật, cô bé cũng là một sinh viên trường luật năm đầu, nhìn con bé lại làm anh chàng liên tưởng đến Bảo Nhi. Và nhếch môi cười:

- Ra là vậy...

- Ra cái gì mà ra...mau mau cho xe chạy đi, nếu như không muốn chết ? - Con bé giơ tay lên nắm thành nắm đấm nhìn Thái Anh rồi quay mặt đi, thực ra cô nàng chỉ dọa thôi chứ dám mới sợ...

con bé đang chạy một chiếc xe đạp mini trong khá dễ thương. Và mọi chuyện xảy ra thế nào thì...

The End...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-chang-17-nang-19>